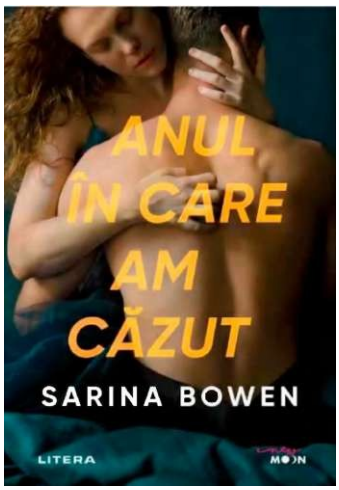

Mihaela P
.cˆTvˆeˆ
M«)N
Mihaela P

.SARINA BOWEN

ANUL ÎN CARE AM CĂZUT

Traducere din limba engleză ANDREEA ŞELER
LITERA

Mihaela P

JheYearWeFeVDown Satina Bowen Copyright © 2014 Sarina Bowen

Jr

Editura Litera tel.: 0374 82 66 35, 021319 63 90; 03142516 19 e mail: contact@litera.ro wvjw.litera.ro

Anul 1n care am căzut Sarina Bowen
Copyright © 2021 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Adriana Marcu Corector: Emilia Achim Copertă: Flori Zahiu-Popescu Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.
ISBN 978-606-33-8141-6

ISBN EPUB 978-606-33-8196-

6Mihaela P.

Capitolul unu

^ATFUT'Y şi* UAV picnic

Speranţa este o creaturâ-naripată

Cc-şifacc cuib m inima-nccrcată

Şi ***care cântă o melodie fă râ de cuvinte,***

Fără oprire nici-acum, nici de-acum înainte.

Emily Dickinson

Corey

- Arată promiţător, a zis mama, studiind faţada acoperită cu iederă. îi puteam identifica nota de anticipare din voce. Hai, încearcă-ţi cârdul de acces, Corey!

Era ziua cazării la Colegiul Harkness, iar părinţii noilor înscrişi mişunau prin campus, scoţând tot felul de exclamaţii pline de mirare şi admiraţie. După cum afli de la ghidul care se ocupă de turul campusului, trei dintre ultimii şase preşedinţi au deţinut cel puţin o diplomă de la această unitate de învăţământ veche de trei secole. Şi, de două ori pe zi, studenţii care fac parte din Ghilda Carillon urcă 144 de trepte până în vârful turnului Beaumont pentru a delecta întregul campus trăgând clopotele care cântăreau aproape o tonă fiecare.

Din păcate, interesul mamei mele în ceea ce privea căminul nu era nici de natură istorică, nici arhitecturală. Ceea ce o fascina era rampa de acces pentru persoanele cu dizabilităţi.

Am înaintat cu căruciorul pentru a-mi flutura cârdul de acces nou-nouț în fața panoului cu senzor. Apoi am apăsat pe butonul albastru pe care era desenat un scaun cu rotile. Mi-am ținut respirația până ce ușa frumoasă, cu arcadă, a început să se deschidă lent.
După toate peripețiile prin care am trecut în ultimul an, îmi venea greu să cred că lucrurile acestea mi se întâmplau cu adevărat. Am intrat!
înaintând pe rampă și intrând în clădirea îngustă, am dat de două camere de cămin, una pe stânga și una pe dreapta. Ambele aveau uși late - semn clar că erau făcute să fie accesibile persoanelor cu probleme locomotorii. Chiar în fată se afla o scară cu o balustradă frumoasă, de stejar. Ca majoritatea căminelor vechi de la Colegiul Harkness, clădirea nu avea ascensor. N-aveam cum să vizitez încăperile de la etaj, fiind blocată în scaunul cu rotile.
- Pardoseala e *foarte* dreaptă, remarcă mama, aprobator. Când ne-au zis că această clădire e veche de optzeci de ani, aveam ceva îndoieli.
Acesta era un eufemism, clar.
Faptul că părinții mei mă imploraseră să nu vin la Harkness era doar cea mai recentă amarnică ironie a sorții dintr-o serie de amarnice ironii ale sorții. în timp ce alți părinți, ale căror progenituri intraseră la Harkness, mai aveau un pic și aruncau cu confetti în jurul copiilor lor, ai mei făceau câte două infarcturi fiecare, pentru că fetița lor scumpă alesese un colegiu aflat la peste 1 600 de kilometri de casă, unde nu puteau

să o verifice din jumătate de oră în jumătate de oră.
Slavă Domnului!
După accident, părinții m-au implorat să amân plecarea la colegiu cu un an. Dar cine mai putea suporta încă un an de cocoloșeaiă, fără altă ocupație mai interesantă decât niște ședințe suplimentare de fizioterapie? Când am pus piciorul în prag, cum vine vorba, că o să plec la colegiu, au schimbat strategia. Au încercat să mă convingă să rămân în Wisconsin. Am fost supusă unei serii de predici cu titlul „De ce în Connecticut?" și „Nu trebuie să dovedești nimic".
Dar voiam să fac pasul ăsta. Voiam să am ocazia să învăț la același colegiu de elită la care a învățat fratele meu. Voiam ceva independență, voiam o schimbare de peisaj și *chiar* voiam să scap de gustul amar pe care mi-l lăsase ultimul an.
Ușa din stânga mea s-a deschis brusc, iar o fată frumoasă, cu păr brunet și creț, a scos capul în hol.
- Corey! Mi-a zâmbit radios. Eu sunt Dana!
Când mi-am primit repartiția de cămin în căsuța
poștală din Wisconsin, nu eram sigură la ce să mă aștept din partea acestei Dana. Dar în ultima lună ne scrisesem mai multe e-mailuri. Era născută în California, dar făcuse liceul la Tokyo, unde tatăl ei avea niște afaceri. Deja îi spusesem despre toate ciudățeniile mele fizice. îi explicasem că nu-mi puteam simți talpa dreaptă și piciorul stâng deloc. O avertizasem că stăteam în scaunul cu rotile cea mai mare parte din

timp. Deşi, cu nişte orteze greoaie şi o pereche de cârje cu susţinere pe antebraţe, uneori reuşeam să imit foarte prost mersul. Şi îmi cerusem deja scuze pentru că avusese parte de o repartiţie atât de ciudată - să locuiască cu o infirmă, în alt cămin faţă de restul bobocilor. Când îmi răspunsese rapid că nu o deranja, o mică întruchipare înaripată a speranţei mi se pogorâse pe umăr. Şi această creatură mititică şi acoperită de pene tot gravitase în jurul meu de săptămâni bune, şoptindu-mi în ureche cuvinte încurajatoare.
Acum, stând faţă în faţă pentru prima oară, mica mea zână a speranţei a făcut o roată pe umărul meu. Mi-am întins braţele, arătând către scaunul cu rotile.
- Cum Dumnezeu de m-ai recunoscut?
Ochii ei au sclipit şi apoi a zis exact ce trebuia.
- De pe Facebook. Evideeent!
A deschis uşa larg şi am intrat, cu cărucior cu tot.
- Camera noastră e superbă, a spus Dana pentru a treia oară. Avem cel puţin de două ori mai mult spaţiu decât restul. O să fie numai bună pentru petreceri!
Era bine să văd că Dana era genul de colegă de cameră care vedea partea plină a butoiului cu bere.
Şi, într-adevăr, camera noastră era frumoasă. De la uşă intrai în ceea ce studenţii de la Harkness numeau „spaţiu comun", dar restul lumii ar fi spus că era o cameră de zi. Din spaţiul comun intrai în două dormitoare separate, fiecare suficient

de spațios încât să poți întoarce un cărucior cu rotile. Ca mobilier, aveam fiecare câte o masă de lucru și - lucru surprinzător - câte un pat dublu.

- Am cearceafuri pentru un pat de o singură persoană, am zis, nedumerită.

- Și eu la fel, mi-a răspuns, izbucnind în râs. Poate că au paturi duble pentru că-s gândite să fie accesibile pentru persoane cu dizabilități? Va trebui să mergem la cumpărături, atâta tot. Ah, ce viață grea!

Ochii îi scăpărau.

Mama, gâfâind din cauza greutății uneia dintre valizele mele, a intrat și ea în cameră.

- Ce fel de cumpărături?

- Cearceafuri, i-am răspuns. Avem paturi duble.

Mama și-a împreunat mâinile.

- Vă ducem cu mașina la Target înainte să plecăm.

Eu aș fi preferat să scap cât mai repede de părinți,

dar Dana a acceptat imediat oferta.

- Mai întâi, totuși, stați să arunc o privire în jur, a spus mama. Poate că aveți nevoie și de alte lucruri. A intrat cu pași ușori în baia noastră. Era foarte spațioasă, cu un duș accesibil pentru persoanele cu dizabilități. Perfect! Hai să-ți așezăm o parte din lucruri și să ne asigurăm că ai unde să-ți usuci catet erele.

- *Mama!* am zis șuierat, printre dinți. Chiar nu voiam să discutăm despre ritualurile mele bizare de față cu colega mea de cameră.

- Dacă tot ne ducem la Target, a spus Dana, din spațiul comun, ar trebui să

aruncăm o privire şi la covoare. Camera asta are ecou.
Mama a ieşit în grabă din baie pentru a mă umili şi mai tare.
- **A, Corey nu poate să aibă covor în cameră cât timp încă mai exersează cu mersul. Ar putea să se împiedice. Dar unde vreţi să instaleze Hank televizorul, fetelor? a întrebat, întorcând u-se pentru a mai studia o dată spaţiul.**
Am profitat imediat de acest prilej de a schimba subiectul.
- **Tata ne-a făcut rost de un televizor LCD, plus abonament la cablu, am anunţat-o pe Dana. Asta dacă nu te deranjează. Nu toată lumea vrea televizor în cameră...**
Dana şi-a pus mâna sub bărbie, gânditoare.
- **Mie, una, nu prea-mi place să mă uit la televizor... Ochii îi scăpărau. Dar poate că sunt... ăăă, anumite persoane care vor vrea să se adune în camera noastră, când... de exemplu, se vor difuza diferite evenimente sportive?**
Mama a izbucnit în râs.
- **Ce fel de oameni?**
- **Păi... L-ai cunoscut pe vecinul nostru? E în anul trei.**
Ochii noii mele colege de cameră se duseră iute către hol.
- **Stă vizavi de noi? am întrebat. în cealaltă cameră pentru persoanele cu dizabilităţi?**
Nu era chiar primul loc în care m-aş fi gândit să mă uit după un tip sexy.
Colega mea a dat aprobator din cap.
- **O să vezi... Stai doar să vezi!**

Aventura noastră la cumpărături a durat mai mult decât îmi dorisem. Mama a insistat să plătească ea cearceafurile cele noi ale Danei, invocând că paturile acestea ciudate, pentru persoane cu handicap, erau în cameră doar din vina noastră. Dana a ales o pilotă cu o floare mare, roșie, pe ea. Eu am preferat una cu buline.

- **Foarte veselă, a zis mama, aprobator. Ei mereu i- au plăcut lucrurile vesele. Totuși, după anul pe care îl avusesem, se agăța de orice dram de veselie ca de un colac de salvare. Hai să luăm fețe de pernă decorative identice, domnișoarelor. Și... se duse la următorul raion. Câte o pernă în plus pentru fiecare. Paturile alea vor arăta ciudat altfel.**
- **Nu trebuie să facă asta, mi-a zis în șoaptă Dana.**
- **Las-o să-și facă numărul, i-am răspuns. Stai puțin... l-am făcut semn, iar Dana s-a aplecat ca eu să pot adăuga ceva fără pericolul de a fi auzită. Aruncă o privire la covoare. Dacă vezi ceva frumos, ne întoarcem cu altă ocazie.**

S-a încruntat la mine.

- **Dar parcă...**

Eu mi-am dat, pur și simplu, ochii peste cap.

- **E nebună!**

Făcându-mi cu ochiul, Dana s-a strecurat la raionul de covoare.

Când ne-am întors, tata stătea în centrul camerei goale, schimbând programele la televizorul pe care îl fixase pe perete.

- **Succes! a exclamat.**
- **Mulțumesc, tata.**

Zâmbetul îi era plin de oboseală.

- **Pentru nimic.**

Oricât de enervantă mi se păruse mama în acest ultim an, lucrurile erau şi mai delicate cu tata. înainte, noi doi discutam despre hochei cât era ziua de lungă. Era pasiunea noastră comună, ca şi sursa lui de venit. Dar, acum, între noi stătea suspendată o tăcere stânjenitoare. Faptul că nu mai puteam să patinez îl afecta profund. îmbătrânise vreo zece ani de la accidentul meu. Speram că, acum, că nu aveam să mai fiu acasă, urma să poată sa-şi revină.

Era timpul să îi conduc pe părinţii mei în hol şi să îi expediez.

- **Ştiţi ceva? Pe peluză se face un picnic pentru cei din primul an. Şi eu, şi Dana o să ne ducem. *în scurt timp.***

Mama a început să-şi frângă mâinile.

- **Stai puţin! Am uitat să instalez lumina de veghe.**

A ţâşnit în dormitorul meu, iar eu mi-am înghiţit

nişte reproşuri pline de furie. Serios? Nu mai avusesem nevoie de lumină de veghe de la şapte ani. Şi, când fratele meu a plecat la Harkness, acum patru ani, n-au stat atât să-l ţină de mânuţă. Damien a primit doar un bilet de avion şi o bătaie pe umăr.

- **Nu se poate abţine, a zis tata, descifrându-mi expresia.**

Şi-a luat trusa de scule de pe jos şi a pornit spre uşă.

- **O să fiu bine, să ştii, i-am spus, mergând cu scaunul în urma lui.**
- **Ştiu asta, Corey.**

Şi-a pus palma pe creştetul meu, după care şi-a retras-o din nou.
- **Auzi, tata? Sper să ai un sezon grozav.**
Ochii îi păreau îngreunaţi.
- **Mulţumesc, scumpo.**
Dacă lucrurile ar fi stat altfel, şi el mi-ar fi urat acelaşi lucru. Mi-ar fi inspectat protecţiile de corp şi ar fi găsit un colţ de cameră unde să-mi pună geanta cu echipamentul de hochei. Şi ar fi rezervat bilete de avion ca să vină aici, să vadă unul dintre meciurile mele.
Dar nimic din astea nu avea să se mai întâmple.
Aşa stând lucrurile, am ieşit pe hol împreună, fără să scoatem nici un cuvânt. Dar, acolo, reveria mi-a fost întreruptă de imaginea unui tip care punea pe peretele de lângă uşa lui o tablă albă. Iniţial, am văzut un dos foarte ferm şi o pereche de braţe musculoase. încerca să bată un cui în perete fără să îi cadă cârjele.
- **Fir-ar să fie, a zis printre dinţi când una s-a prăbuşit oricum.**
Şi, când s-a întors, a fost ca şi cum soarele ar fi ieşit din nori, după o zi ploioasă.
în primul rând, avea o faţă de o frumuseţe ca de vedetă de cinema, cu ochi căprui sclipitori şi gene lungi. Părul şaten, uşor ondulat, era un pic răvăşit, ca şi cum tocmai şi-ar fi trecut degetele prin el. Era înalt şi părea puternic, dar nu masiv, nu chiar. Nu avea un corp de fundaş, dar era clar că era sportiv.
Clar.
Uau!

- **Bună! a spus, lăsând la vedere faptul că avea o gropiță în obraz.**
„Ei, salutare, sexosule!" a răspuns imediat creierul meu. Din păcate, pe gură nu mi-a ieşit nici un sunet. După o clipă, mi-am dat seama că mă holbam la gura lui frumoasă, încremenită ca Bambi în pădure.
- **Salut, am scârțâit, cu mare efort.**
Tata s-a aplecat să recupereze cârja pe care această ființă superbă o scăpase.
- **Ai un ghips pe cinste, băiete.**
M-am uitat în direcția respectivă şi mi-am simțit imediat fața înroşindu-se. Pentru că a mă uita la ghips implica să-mi las privirea să se lase în jos peste corpul lui. La finalul cercetării mele foarte lente am dat de un picior foarte musculos. Celălalt era acoperit cu un ghips alb.
- **Nu-i aşa că e o frumusețe? Glasul lui avea o asprime virilă care-mi dădea un tremur în piept. L- am fracturat în două locuri. I-a întins o mână tatei. Eu sunt Adam Hartley.**
- **Vai de tine, domnule Hartley, a spus tata, strângându-i mâna. Frank Callahan.**
Adam Hartley s-a uitat în jos, la piciorul afectat.
- **Ce să zic, domnule Callahan, ar trebui să-î vedeți pe celălalt tip... Fața tatei a devenit instantaneu ca de piatră. Dar cea a noului meu vecin a fost cuprinsă de un alt zâmbet uriaş. Nu vă faceți griji, domnule! Fiica dumneavoastră nu locuieşte lângă un bătăuş. Adevărul e că am căzut.**
Expresia de uşurare care a apărut pe fața tatei era atât de amuzantă că a reuşit să mă scoată din starea mea de năucealã şi am

izbucnit în râs. Superbul meu nou vecin mi-a întins o mână, pe care am putut să i- o strâng doar după ce am înaintat un pic cu scaunul.

- **Bine jucat, i-am zis. Pe mine mă cheamă Corey Callahan.**

- **încântat de cunoştinţă, a început el, cu mâna lui mare strângând-o pe a mea. Ochii săi, de un căprui-deschis, erau chiar în faţa mea şi am observat că irisurile aveau un cerc mai închis pe margine. Felul în care s-a aplecat să-mi strângă mâna mă făcea să mă simt stânjenită. Şi se făcuse dintr-odată foarte cald sau mi se părea mîe?**

Apoi, momentul a fost întrerupt de o voce stridentă de femeie care izbucni din camera lui.

- **Hartleeeey! Trebuie să pui fotografia asta pe perete, să nu mă uiţi cât o să stau în Franţa. Dar nu mă pot hotărî pe care perete!**

El şi-a dat ochii peste cap, doar puţin.

- **Păi mai fă trei copii, scumpo! i-a strigat. Aşa n-ai cum să dai greş.**

Tata a zâmbit larg, întinzându-i lui Hartley cârja.

- **Iubitule? se auzi din nou vocea. Mi-ai văzut cumva rimelul?**

- **Nu ai nevoie de rimei, eşti superbă oricum! i-a răspuns el, potrivindu-şi ambele cârje sub braţe.**

- **Hartley! Ajută-mă să caut!**

- **Da, replica asta nu dă niciodată rezultate, ne-a zis, făcând cu ochiul. Apoi şi-a înclinat capul către uşa deschisă a camerei lui. încântat de cunoştinţă. Trebuie să rezolv marea criză a fardurilor.**

A dispărut chiar când mama a ieşit din camera mea, cu faţa tensionată.

- *Sigur* nu mai putem să te ajutăm cu ceva? m-a întrebat, cu teamă în ochi.

„Fii drăguţă!" mi-am impus. „Dădăceala a ajuns, în sfârşit, la final."

- Mulţumesc pentru tot ajutorul, le-am zis. Dar cred că am tot ce-mi trebuie.

Ochii mamei s-au înceţoşat.

- Ai mare grijă de tine, scumpo, mi-a spus, cu o voce ca un scârţâit.

S-a aplecat şi m-a îmbrăţişat, apăsându-mi puternic capul pe pieptul ei.

- O să am, mama, i-am răspuns, cu vocea înăbuşită de corpul ei.

Trăgând aer în piept, parcă-parcă a reuşit să se readune.

- Sună-ne dacă ai nevoie de ceva!

A împins uşa căminului.

- Dar, dacă nu ne suni câteva zile, să ştii că n-o să intrăm în panică, a adăugat tata.

Apoi m-a salutat milităreşte scurt, înainte ca uşa să se închidă în spatele lui. Şi-aşa au plecat.

Oftatul pe care l-am scos a fost unul de pură uşurare.

O jumătate de oră mai târziu, am pornit cu Dana către locul unde se desfăşura picnicul. A traversat strada cu paşi săltaţi, iar eu am rulat pe lângă ea. La Colegiul Harkness, studenţii erau împărţiţi în douăsprezece Case. Era ca la Hogwarts, numai că pe o scară mai mare, şi fără pălăria magică. Eu şi Daria am fost repartizate în Casa Beaumont, unde aveam să locuim din anul al doilea încolo. Dar toţi cei din anul întâi locuiau

laolaltă în clădirile care mărgineau imensa Curte a Bobocilor.
Toți cei din anul întâi, mai puțin noi. Măcar căminul nostru era chiar vizavi. Fratele meu îmi spusese că McHerrin era folosit în tot felul de scopuri - găzduia studenți ale căror case erau în curs de renovare sau studenți străini care aveau doar o bursă de un semestru.
Și, din câte se părea, în McHerrin îi cazau pe schilozii ca mine.
Am trecut cu Dana printr-o poartă albă și am pornit în direcția de unde venea un miros de pui la grătar. Eram în Curtea Bobocilor, unde clădirile parcă se întreceau în vechime și eleganță. Toate aveau trepte abrupte care se întindeau până la niște uși din lemn sculptat. Nu mă puteam abține să nu mă holbez la fațadele lor cu detalii ornamentale, ca o turistă. Acesta era Colegiul Harkness - gargui de piatră, trei secole de istorie. Era superb, chiar dacă nu era accesibil persoanelor cu dizabilități.
- **Am tot vrut să-ți spun că îmi pare rău că nu stai în Curtea Bobocilor, cu restul celor din anul nostru, am spus, folosind denumirea familiară pe care o folosea fratele meu pentru căminul celor dîn anul întâi. E cam nedrept că ești blocată în McHerrin, cu mine.**
- **Corey, nu-ți mai cere scuze! a insistat Dana. O să cunoaștem o groază de oameni. Și avem o cameră atât de grozavă... Nu-mi fac nici o grijă.**
împreună, ne-am apropiat de mijlocul peluzei, unde fusese instalat un pavilion. Acordurile chitarei cuiva pluteau prin aerul

de septembrie, în timp ce nasurile noastre prinseră din zbor un miros de cărbuni încinşi.
Nu m-aş fi gândit nici într-o mie de ani că aveam să vin la colegiu într-un scaun cu rotile. Unii spun că, după un incident care le-a pus viaţa în pericol, învaţă să se bucure mai mult de viaţă. Că nu mai consideră că totul din jur li se cuvine.
Uneori îmi venea să îi iau la pumni pe oamenii ăia.
Dar atunci am înţeles şi eu. Soarele de septembrie era cald, iar colega mea de cameră era la fel de prietenoasă în viaţa reală pe cât fusese în e-mailuri. Şi respiram. Aşa ca ar fi trebuit să învăţ să preţuiesc asta.

Capitolul doi

****~).lUe<, ma ml, ţmă' scănl !***
Cprey

A doua zi dimineaţă erau primele cursuri, înarmată cu exemplarul meu special cu harta campusului Harkness pentru persoane cu dizabilităţi, am pornit pe soare către catedra de matematică. După cum apărea pe hartă, clădirea avea o rampă pentru cărucioare foarte potrivită şi uşi late pe latura vestică.
Deci cursul de Matematică 105 îmi era accesibil, chiar dacă nu mă entuziasma. După aceea, m-am dus la Economie 101, un curs pe care mi-l recomandase tata.

- **Eu mereu mi-am dorit să fi ştiut mai mult despre bani, îmi mărturisise, într-un moment rar de regret. L-am rugat şi pe fratele tău să încerce să se ducă la un curs**

de economie şi i-a plăcut. Aş vrea să încerci şi tu.
Era o strategie de negociere puternică, având în vedere că şi eu mizasem pe cartea cu Fratele cel Mare pentru a-mi atinge scopurile egoiste. Lovitura mea de graţie în discuţia tensionată despre unde ar trebui să merg la colegiu anul acesta fusese:
- Damien a fost la Harkness, acolo mă duc şi eu.
Nici unul dintre părinţii mei nu fusese în stare să-
şi privească în ochi fata cu handicap locomotor şi să o contrazică în această chestiune.
Cedaseră, aşa că, pentru a-i face pe plac tatei, mă înscrisesem la un curs de un semestru de microeconomie. Ce-o fi însemnând şi asta... Partea bună era că lunea, miercurea şi vinerea - când aveam matematică şi economie - aveau să fie îngrozitor de plictisitoare.
Sala unde se ţinea cursul de economie era mare şi veche, cu bănci de stejar străvechi, dispuse în rânduri compacte. Nu-ţi sărea în ochi nici un loc gândit să se stea cu scaunul cu rotile, aşa că m-am tras cu spatele la peretele opus catedrei, lângă vreo câteva scaune desperecheate.
Un minut mai târziu, cineva s-a lăsat greoi pe scaunul de lângă mine. O privire scurtă aruncată în dreapta mi-a prezentat un antebraţ bronzat şi musculos sub care se vedea o pereche de cârje din lemn.
Se părea că venise şi vecinui meu cel sexy. Zâna mea înaripată a speranţei s-a trezit şi mi-a şoptit ceva la ureche. Cursul de

economie tocmai devenise mult mai interesant.
Cu un geamăt, Hartley şi-a împins cu piciorul rucsacul în faţa lui, pe podeaua de lemn, după care şi-a cocoţat cu ceva efort piciorul rupt pe el. Apoi şi- a lăsat capul pe spate, sprijinindu-l de peretele din spatele nostru şi a zis:
- împuşcă-mă şi gata, Callahan! De ce m-oi fi înscris la un curs care se ţine atât de departe de McHerrin?
- Ai putea oricând să chemi taxiul pentru schilozi, i-am sugerat.
Când şi-a întors bărbia către mine, ochii aceia ciocolatii m-au prins în vizorul lor magnetic.
-Poftim?
Pentru o clipă, mai-mai că am uitat ce zisesem. Taxiul pentru schilozi. A, da...
- Au o dubită, l-am întins harta cu clădiri accesibile pentru persoanele cu probleme locomotorii. Suni la numărul ăsta în prealabil, te iau de la cămin şi te duc la curs.
- Habar n-aveam! Se încruntă la hartă. Tu aşa faci?
- Sincer? Aş prefera să-mi tatuez pe frunte, cu roşu, cuvântul „ratată" decât să sun după dubiţa lor.
I-am arătat exact unde ar fi tatuajul respectiv, iar Hartley a pufnit în râs. I-a apărut gropiţa aceea în obraz, iar eu a trebuit să fac un efort ca să-mi reprim impulsul de a întinde mâna şi de a-mi trece degetul mare peste ea.
Chiar atunci, o fată slăbănoagă, cu păr brunet, drept, şi nişte ochelari uriaşi s-a

aşezat uşor pe scaunul aflat de cealaltă parte a lui Hartley.

- **Scuze, a zis el, întorcându-se către ea. Partea asta e rezervată pentru schilozi.**

Ea s-a uitat la el cu ochii cât cepele, după care a sărit de pe scaun şi a plecat ca un iepuraş speriat. Am privit-o cum s-a îndepărtat în fugă pe culoarul dintre bănci şi s-a instalat pe alt loc.

- **Ce să zic, *eu* mi-am dat seama că glumeai, am spus.**
- **Era evident, nu-i aşa?**

Mi-a oferit încă un zâmbet, atât de cald şi de jucăuş că nu am putut să-mi iau ochii de la el. După care şi-a pus un caiet în poală chiar când profesorul a început să bată în microfonul de pe pupitru.

Profesorul Rumpel părea să aibă vreo 109 ani, plus/minus vreo zece ani.

- **Dragi studenţi, a început. Chiar e adevărat ce se spune despre economie. Răspunsul la orice întrebare de la examen e „cerere şi ofertă".**

Apoi a respirat precipitat în microfon.

Hartley s-a aplecat spre mine şi mi-a spus în şoaptă:

- **Cred că asta trebuia să fie o glumă.**

Apropierea mi-a dat o senzaţie bruscă de căldură
în obraji.

- **Suntem în mare belea, i-am răspuns, tot în şoaptă.**

Dar, sinceră să fiu, mă refeream doar la mine.

Telefonul mobil al lui Hartley a început să sune la finalul cursului, aşa că i-am făcut

prietenește cu mâna și am ieșit din sala de curs de una singură.
Apoi, după ce mi-am consultat prețioasa mea hartă pentru schilozi, am pornit către cea mai mare sală de mese din campus. Harkness Commons a fost construită în anii '30 ai secolului XX pentru a încăpea în ea întreaga populație a campusului în același timp. încet, am pătruns cu scaunul în spațiul aglomerat, care avea ceva de peșteră. înaintea mea se întindeau peste o sută de mese din lemn. După ce mi-am scanat legitimația la ușă, a trebuit să studiez fluxul de corpuri din interior pentru a-mi da seama unde să mă îndrept mai departe.
Studenții se revărsau pe lângă mine, mergând spre unul dintre pereții încăperii, așa că am pornit-o șerpuit cu scaunul printre mese, către ceea ce părea a fi o coadă. înaintând încet în timp ce încercam să descifrez ce era scris cu cretă pe o tablă, am lovit-o din greșeală pe fata din fața mea. Aceasta s-a răsucit rapid, cu o expresie iritată pe față până ce și-a coborât privirea și și-a dat seama ce anume a lovit-o.
- îmi pare rău! mi-a spus repede.
Mi-am simțit fața înroșindu-se instantaneu.
- îmi pare rău, am zis și eu, ca un ecou.
Și de ce îi părea rău, în fond? Eu eram netoata care dăduse peste ea.
Asta era una dintre realitățile ciudate ale vieții într-un scaun cu rotile. în nouă din zece situații, orice persoană pe care o atingeam ușor - sau poate chiar destul de tare - își cerea scuze. Nu avea nici o logică și, într-un fel, mă și enerva.

Am găsit capătul cozii. Dar apoi am observat că toți cei aflați deja la coadă își luaseră o tavă și tacâmuri. Așa că mi-am scos scaunul din rând, am găsit tăvile și tacâmurile, după care m-am poziționat din nou să aștept laolaltă cu ceilalți. Când stăteam la coadă în scaunul cu rotile, ochii îmi erau mereu la același nivel cu fundurile celorlalți. La fel mă tratase lumea întreaga pe când aveam șapte ani.

Hartley

Jur pe ce-am mai sfânt, tipul care-mi făcea sendvișul nu s-ar fi putut mișca mai încet nici dacă ar fi avut mâinile legate. Stăteam la tejghea, cu glezna zvâcnind, cu piciorul sănătos tremurând. Nu mă ajuta deloc faptul că sărisem peste micul dejun. Până când mi-a întins farfuria, eram convins că aș fi putut să leșin în orice moment.

- **Mersi, i-am zis.**

Am luat farfuria cu mâna dreaptă și apoi mi-am îndesat cârja din partea respectivă la subsuoară. Am încercat să plec așa, fără să mă țin de mânerul cârjei. Dezechilibrat, m-am clătinat și a trebuit să mă sprijin de tejghea doar pentru a rămâne în poziție verticală. Cârja mi-a căzut pe pardoseală cu un zgomot puternic.

Eșec. **Singura parte bună era că sendvișul nu părăsise și el corabia.**

- **Hei, schilodule! a strigat cineva din spate. M-am întors, dar am avut nevoie de câteva secunde pentru a da de Corey, pentru că mă uitam după cineva cam de aceeași înălțime cu mine. După câteva clipe stânjenitoare, m-am uitat mai jos și am zărit-o.**

- **Callahan, am spus. Mi-ai văzut manevra elegantă?**
Cu un zâmbet, mi-a luat farfuria din mână şi a pus-o pe tava ei.
- **Să nu te sinucizi în mamele unui... - se uită la farfurie - unui sendviş cu curcan. Ti-l duc eu dacă mă aştepţi o secundă.**
- **Mulţumesc, i-am răspuns cu un oftat.**
M-am dat într-o parte şchiopătând şi am aşteptat cât acelaşi lucrător lipsit de motivaţie i-a pregătit şi ei prânzul.
Câteva ore bune mai târziu (s-ar putea să exagerez un pic), tava noastră conţinea două sendvişuri, chipsuri de cartofi, nişte fursecuri, paharele mele cu lapte şi sucul ei fără zahăr.
- **Cred că văd o masa liberă acolo, în oraşul învecinat, am mormăit, pornind într-acolo în cârje.**
Corey ne-a adus prada la masă, unde am tras mai încolo unul dintre scaunele grele din lemn, pentru a- i face rost de un loc de parcare.
Apoi m-am prăbuşit pe unul dintre celelalte scaune.
- **Doamne, Dumnezeule şi Fecioară Mărie!**
Mi-am sprijinit fruntea de bazele palmelor.
Nu am avut nevoie decât de vreo şapte ori mai mult timp decât normal.
Corey mi-a întins farfuria.
- **E o accidentare nouă, nu-i aşa? m-a întrebat, luând u-şi sendvişul.**
- **E atât de evident? Am păţit-o săptămâna trecută, la o tabără de antrenament de hochei, înainte de începerea sezonului.**
- **Hochei, deci?**

Pe chip i-a apărut pentru o secundă o expresie ciudată.

- **Cam așa. Vezi tu, nu mi-am rupt piciorul jucând hochei, pentru că așa măcar ar fi existat o anumită logică. Mi l-am rupt căzând de pe un zid de escaladă.**

A rămas cu gura căscată.

- **Ți s-au rupt cordelinele?**

„Nu chiar."

- **S-ar putea să nu fi existat cordeline. De asemenea, s-ar putea să fi fost în jur de două dimineața. M-am crispat, pentru că nu e deloc plăcut să-i spui unei fete frumoase cât de idiot ești. în plus, s-ar putea să fi fost beat.**

- **Au! Deci nici măcar nu poți să le spui oamenilor că ești victima unei interceptări neinspirate?**

Am ridicat dintr-o sprânceană, fixând-o.

- **îți place hocheiul, Callahan?**

- **Cam așa ceva. A început să se joace cu o bucățică de cartof. Tata e antrenor de hochei la liceu, a zis. Și fratele meu, Damien, a jucat ca aripă în echipa voastră de seniori de anul trecut.**

- **Pe bune? Ești sora mai mică a lui Callahan?**

A zâmbit, ceea ce i-a făcut ochii albaștri să sclipească. Avea un zâmbet mortal și bujori în obraji, ca și cum tocmai ar fi terminat o alergare de cinci kilometri.

- **Exact.**

- **Vezi? Știam eu că ești de treabă.**

Am luat o înghițitură sănătoasă de lapte.

- **Aşa deci... Şi-a luat sendvisul. Dacă fractura ta n- are decât o săptămână, înseamnă că ai dureri groaznice.**
Am ridicat din umeri in timp ce mestecam.
- **Cu durerea mă descurc. Dar e atât de-al dracului de jenant... Să mă îmbrac durează o jumătate de oră. Şi să fac duş e ceva ridicol.**
- **Cel puţin temporar.**
Am încremenit cu sendvişul din care tocmai muşcam, oripilat de propria prostie.
- **Rahat, Callahan! Cum mă văităm eu că trebuie să stau douăsprezece săptămâni în ghips... Mi-am pus sendvişul jos. Sunt cam nemernic.**
S-a înroşit imediat.
- **Nu, nu mă refeream la asta. Jur! Pentru că, dacă tu nu poţi să te plângi un pic, atunci nu pot s-o fac nici eu.**
- **De ce nu?**
Cred că tocmai dovedisem că avea tot dreptul să se plângă. Mai ales cu nemernici ca mine în lume.
Corey se juca cu şerveţelul din dreptul ei.
- **Păi, după accidentul meu, părinţii m-au trimis la un grup de susţinere pentru oameni cu leziuni la coloana vertebrală, şi aşa am ajuns... Şi-a trecut mâinile peste poală. în fine, camera era plină de oameni care nu pot să mişte mult mai multe părţi ale corpului decât mine. Mulţi dintre ei nu pot să-şi simtă braţele. Nu pot să mănânce singuri sau să se întoarcă în pat. N-ar putea nici să iasă dintr-o clădire în flăcări, nici să trimită un e-mail, nici să îmbrăţişeze pe cineva...**
Mi-am sprijinit obrazul în palmă.

- **Ei bine, asta-i o perspectivă tare roz asupra vieții.**
- **Cam așa ceva. Oamenii ăia m-au băgat în sperieți și nu m-am mai dus. Și dacă *eu* pot să mă văicăresc - și, crede-mă, o fac - ai putea și tu să te victimizezi pentru ca țopăi încolo și încoace ca un flamingo.**

Și-a luat din nou sendvișul.

- **Și... Nu-mi dădeam seama deloc dacă era o întrebare prea intimă. Când s-a întâmplat asta?**
- **Când s-a întâmplat ce?**

Ochii ei mă evitau.

- **Accidentul.**
- **Pe 15 ianuarie.**
- **Stai puțin... 15 ianuarie *anul ăsta?* Adică acum opt luni? Ea a dat ușor din cap, afirmativ. Și- săptămâna trecută ți-ai zis: „Ca să vezi, e septembrie. Aș face bine să mă mut în cealaltă parte a țării, să-mi văd de viaţă!"**

A luat o duşcă mare din suc, foarte probabil pentru a scăpa de privirea mea.

- **Păi... mai mult sau mai puțin. Dar, serios acum, *care* e perioada de doliu potrivită după un picior funcțional?**

Atunci m-a privit direct în ochi, cu o sprânceană ușor ridicată.

Drace! Fata asta probabil m-a vindecat de văicăreală pentru tot restul vieții, pe loc.

- **Ești tare, Corey Callahan.**

A ridicat ușor din umeri, privindu-mă în continuare.

- **Cei de la colegiu mi-au oferit o amânare de un an, dar nu am acceptat-o. Mi-ai cunoscut părinții. Nu voiam să stau acasă, să mă uit la ei cum își frâng mâinile întruna.**

Mi-a sunat telefonul şi a trebuit să-i fac lui Corey semnul universal pentru „durează doar o secundă" cât i-am răspuns Staciei.

- **Bună, păpuşă, am răspuns. Stau la o masă lipită de peretele din spate. Şi eu te iubesc. Am băgat telefonul în buzunar. Bine... stai puţin! Deci iubirea şi atenţia părinţilor te-au făcut să te muţi pe alt meridian?**

- **Noi trei aproape că ne-am ieşit din minţi anul trecut. Aşa a fost mai bine pentru toată lumea.**

Asta nu-mi trecuse prin minte, dar ar fi trebuit. Când ai un accident, nu te afectează numai pe tine.

- **Aproape că pot să-mi închipui. Mama m-a înnebunit la culme săptămâna trecută. Dar probabil că o meritam.**

- **Mama ta s-a supărat că ţi-ai rupt piciorul?**

- **Sigur că da. Nu e ca şi cum mi l-aş fi rupt salvând nişte bebeluşi dintr-o clădire în flăcări. A lipsit câteva zile de la serviciu ca să mă îngrijească şi acum avem şi o factură imensă de la Urgenţe de plătit.**

- **Cred că antrenorul tău scoate flăcări pe nas, a subliniat Corey.**

- **Fix aşa. Âm auzit predica „I-ai dezamăgit pe toţi" deja de vreo câteva ori. Am început să stau cu ochii pe uşă, să o văd pe Stacia. Câteva minute şi jumătate de sendviş mai târziu, o fată superbă şi-a făcut apariţia în arcada de la intrare. Cum stătea acolo, cercetând mesele, nu-mi puteam desprinde privirea de la ea. Stacia avea toate calităţile. Era înaltă şi, totuşi, cumva cu forme, cu păr galben unduitor şi alura**

unei prințese. Când m-a zărit, ochii verzi-căprui i s-au luminat. Apoi a început să-și miște picioarele lungi către mine. Și primul lucru pe care l-a făcut când a ajuns a fost să mă sărute apăsat pe gură.
Aveam o relație de aproape un an și încă mă mai șoca ori de câte ori făcea asta.
- **Stacia, am zis după ce mi-a eliberat buzele. Ți-o prezint pe noua mea vecină, Callahan. Ea și colega ei de cameră, Dana, sunt tot în Casa Beaumont.**
- **încântată de cunoștință, a zis Stacia rapid, fără să se uite măcar in treacăt la Corey. Hartley, ești gata de plecare?**
Am izbucnit în râs.
- **Scumpo, *habar n-ai* cât a trebuit să muncîm să obținem mâncarea asta, am spus. Așa că lasâ-mă câteva minute să termin.**
l-am tras un scaun.
S-a așezat, dar nu s-a deranjat să-și ascundă iritarea. își butona telefonul cu mișcări bruște, în timp ce eu îmi savuram pe îndelete fursecurile și laptele.
Corey amuțise, dar era în regulă, pentru că Stacia era mereu pregătită să umple tăcerile cu încă una dintre problemele ei de om care avea parte de o viață plină de privilegii.
- **Coafeza mi-a zis că nu poate să mă programeze mâine. E-atât de nedrept! s-a plâns prietena mea.**
- **Sunt destul de convins că au saloane de frumusețe și în Paris, i-am răspuns, nu că m-ar fi ascultat.**
Stacia era cea mai pretențioasă fată de pe planetă. Mâncarea de la cantina din campus

nu se ridica la înălțimea standardelor ei - așa că-și cumpăra mare parte din mese din afara campusului. Șamponul pe care îl folosea trebuia comandat prin poștă, pentru că nici una dintre cele 50 de mărci din magazin nu erau suficient de bune. Și nu era chiar drăguță cu noile cunoștințe.
Și totuși, Stacia se uita *la mine* la fel cum se uita la o sacoșă de cumpărături de la Prada. Fata fițoasă din Greenwich, Connecticut, mă dorea *pe mine*. Pe mine, cel de-aici, cu șapcă cu Bruins și tricou cu sigla Gold's Gym.
Aș putea să zic că asta nu mă făcea să mă simt mai înalt cu vreo treizeci de centimetri, dar ar fi o minciună sfruntată.
Corey și-a terminat sucul și apoi a început să adune vasele amândurora înapoi pe tava ei.
- Auzi, Stacia? Mi-am pus mâna pe încheietura prietenei mele, ca să-i atrag atenția. Faci ceva pentru noi? Nu duci tu tava asta?
Și-a ridicat ochii din telefon, surprinsă. Apoi s-a uitat de la tavă la partea din spate a sălii de mese, ca și cum ar fi calculat despre ce efort ar fi fost vorba. Preț de câteva secunde bune, a ezitat Eram conștient că, din scaunul ei, Corey era pe punctul de a se oferi să o facă ea, când Stacia s-a ridicat brusc, a înșfăcat tava și s-a îndepărtat cu pași ultragiați.
Am dat din cap, adresându-i un zâmbet spăsit noii mele vecine.
- Acasă la ea, servitorii se ocupă de genul ăsta de lucruri.

îmi puteam da seama, după expresia lui Corey, că habar nu avea dacă glumeam sau nu. Adevărul era că nu glumeam.

Adevărul era că Stacia era o figură. Dar era figura *mea*

.Capitolul trei

^uAulmoĂUlel

Corey

- **Şi... cum a fost în prima zi? m-a întrebat Dana când am ajuns acasă, în după-amiaza aceea.**

Era cocoţată pe bancheta încastrată în pervazul ferestrei, îşi dădea unghiile cu ojă.

- **Bine, am răspuns. Mi-am găsit toate trei sălile de curs din prima încercare. Tu?**
- **Da! Şi chiar îmi place profesorul de istoria artei.**
- **E sexy?**

Am mişcat comic din sprâncene.

- **Da, dacă-ţi plac bărbaţii de 75 de ani.**
- **Cine zice că nu?**

Am făcut o mică piruetă cu scaunul cu rotile, pentru că nu prea aveam mobilă care să mă încurce. Biroul Danei era lipit de unul dintre pereţi, iar cufărul ei fusese împins lângă el. Camera noastră avea în continuare ecou.

- **Uau! Nu e periculos? a întrebat ea.**
- **Nu. Am făcut-o din nou, ridicând scaunul doar pe două roti şi apoi învârtindu-l. Dar îmi dă o senzaţie de ameţeală.**

- Nu există cumva baschet cu cărucior cu rotile? a întrebat Dana, suflându-şi pe unghii.

- Probabil, am evitat eu să răspund. Având în vedere trecutul meu sportiv, cel puţin vreo zece persoane îmi puseseră deja această întrebare. Dar, înainte de accident, nu fusesem deloc interesată să arunc mingea la coş. Şi eram cu atât mai neinteresată de nişte prostii de-astea adaptate pentru persoanele cu handicap. De ce li se părea oamenilor că era ceva distractiv? De ce trebuia ca tuturor schilozilor să le placă baschetul?

Dana a pus capacul sticluţei de ojă.

- Ei bine... eu mă duc la cântare în seara asta. Vrei să vii şi tu?

- Ce e o cântare?

- E un concert, o prezentare pentru grupurile de cântat *a cappella.* Vrei să dai şi tu probă?

Am clătinat din cap.

- Am renunţat să cânt în cor în clasa a opta pentru că se suprapunea cu antrenamentele de hochei.

- Nu trebuie să fii extraordinar de bună, a pledat Dana. Sunt zece grupuri şi e vorba şi de socializare în aceeaşi proporţie ca şi de muzică.

- Bine, hai să mergem la cântare, deci, am spus. Să vedem cum e.

- Grozav! E chiar după masa de seară. O să găsesc sala asta...

S-a ridicat să pescuiască harta campusului din poşetă.

- Ce televizor tare aveţi, doamnelor, s-a auzit o voce sexy din cadrul uşii deschise.

Mi-am ridicat privirea şi am dat de Hartley, care se sprijinea de cadrul de lemn.

- **Mulţumim, am zis, cu pulsul accelerându-mi-se un pic.**
- **Acum aveţi marc nevoie de o canapea fix aici, a arătat către locul gol de la peretele aflat chiar lângă uşă. Se vând unele la mâna a doua în Curtea Bobocilor.**
- **Le-am văzut, a zis Dana. Dar nu ştim cum să invocăm un duh al mobilei care să ne aducă una până aici.**

Hartley îşi trecu palma de-a lungul maxilarului superb.

- **Cred că doi schilozi şi o tipă nu prea au cum să se descurce cu aşa ceva. O să mă ocup eu la masa de seară. S-a uitat la ceasul de la mână. ... Care începe acum. Veniţi?**
- **Sigur, a răspuns Dana. N-am mai fost până acum in sala de mese Beaumont.**
- **Să mergem, deci, a spus Hartley, întorcându-şi cârjele către uşa căminului. împreună cu Dana, l-am urmat pe Hartley afară din cămin şi am pornit-o pe stradă. Casa Beaumont, de o frumuseţe gotică impunătoare, avea porţi de oţel. Dana şi-a trecut legitimaţia prin faţa panoului cu senzor şi porţile s-au clintit cu un declic. Le-a ţinut deschise pentru Hartley şi apoi pentru mine.**

Parada schilozilor înainta încet, cu Hartley în cârje şi cu mine mergând prudent. Alea pietruită avea o suprafaţă neregulată şi nu voiam să-mi prind roţile în vreuna dintre crăpături şi să mă trezesc în nas. Era suficient de greu că eram Fata-în-scaunul-cu- rotile. Nu voiam să fiu Fata-care-a-fost-catapultată- din-scaunul-cu-r otile.

Am traversat curtea mică, pavată, şi am pătruns în cea mai mare, care era prezentată în toate tururile oficiale ale campusului Harkness. Fratele meu, Damien, se plânsese o dată că trebuia să se ferească de turişti şi de aparatele lor de fotografiat când se ducea la cursuri. Dar dacă ăsta era preţul pe care trebuia să-l plăteşti pentru a locui într-un castel vechi din granit şi marmură, eu eram dispusă să îl plătesc.
De cealaltă parte a curţii, Hartley ne-a oprit înaintarea.
- **Rahat, a zis, uitându-se la clădirea respectivă. Sala de mese e la etaj. Am uitat de scări.**
- **Să ştiţi că sala de mese Beaumont nu e marcată pe harta pentru persoane cu dizabilităţi, am spus. Cred că o să încerc la alta.**
La Commons nu se servea cina, dar deja memorasem care dintre case aveau săli de mese la parter.
Hartley s-a aplecat peste mânerele cârjelor şi a negat din cap.
- **Nici eu nu urc. Dar... cum ajunge mâncarea acolo? Pun pariu că n-o cară pe scări. Se încruntă, măsurând clădirea cu capul dat pe spate. Nu-mi vine să cred că am mâncat aici doi ani şi nu mi-am pus niciodată întrebarea asta. S-a întors către o altă poartă, care dădea spre stradă. Dana, ne vedem înăuntru. Trebuie să existe o intrare de serviciu. Pe aici, Callahan.**
Cu obrajii rozalii, l-am urmat pe Hartley pe Pîne Alley, care trecea atât pe lângă Beaumont, cât şi pe lângă Casa Turner.
- **Asta e! a exclamat Hartley, zâmbind larg.**

A şchiopătat spre o uşă gri de metal cu un interfon lângă ea. A apăsat pe butonul de comunicare.

- Da! se auzi o voce.

S-a uitat la mine, cu gropiţa aceea la vedere.

- Aveţi o livrare!

Câteva clipe mai târziu, uşa gri s-a tras într-o parte pentru a lăsa la vedere o cabină de ascensor slab luminată, care nu era nici măcar suficient de înaltă ca o persoană adultă să poată sta în picioare.

- Rafinament la maximum, a remarcat Hartley. Ei bine, hai s-o facem!

Era un mic prag, care aproape că l-a făcut să se împiedice. Dar a reuşit să intre, aplecându-se şi a ţinut uşa deschisă cât eu am intrat cu spatele în cabină. Uşa s-a închis cu un sunet metalic greoi care m-a speriat. Oare ăsta avea să fie unul dintre momentele *acelea* - genul de momente pe care ţi le aminteşti ulterior şi te întrebi de ce ai intrat după un tip sexy într-un lift nesigur, fără nici un însemn pe el? Dar Hartley doar a chicotit in timp ce cabina părea să tremure în jurul nostru.

- Sper că ai plămâni buni, în caz că va trebui să strigăm după ajutor.

Liftul urca atât de încet, încât nu m-am relaxat până ce uşa nu s-a deschis în sfârşit, cu un şuierat ascuţit. Când am ieşit într-o bucătărie bine luminată, un tip cu pălărie de bucătar s-a încruntat la noi, iar mai multe persoane ocupate, cu şorţuri albe, s-au întors să ne fixeze îndelung.

- Să nu-mi spuneţi că ne-aţi rătăcit rezervarea! Hartley a pufnit, uitându-se în jur. Pe-aici, Callahan!

L-am urmat pe pardoseala din gresie, ocolind un bufet cu ferestre de sticlă, şi am intrat în mulţimea dezorganizată de studenţi care aşteptau, cu tăvile în mâini.

- **lată-vă! a zis Dana, făcând u-ne loc. Cum aţi urcat aici?**
- **Cu liftul de serviciu, a răspuns Hartley. A mers de minune. Dana, poţi sa ne mai iei o tavă?**
- **Sigur, luaţi-o pe asta!**

A ţâşnit imediat, întorcându-se cu altă tavă şi încă două tacâmuri.
Coada şerpuia înaînte şi, într-un final, a venit şi rândul nostru.

- **Poţi să vezi peste tejghea? a întrebat Hartley.**

„Nu, ca de obicei."

- **Ce arată bine? am întrebat.**
- **Sendvişul cu chiftele. Dar peştele arată un pic înspăimântător.**
- **Deci e o decizie uşor de luat.**
- **Două sendvişuri cu chiftele, vă rog, a comandat Hartley.**
- **Pot să vă ajut la cărat ceva? a întrebat Dana.**

Hartley a răspuns:

- **Eu şi Callahan avem un sistem pus la punct.**

Când el s-a uitat în altă parte, Dana m-a privit,
ridicând cu subînţeles dintr-o sprânceană.
Eu mi-am muşcat buzele, să-mi înăbuş un zâmbet larg.
Când ne-arh primit mâncarea, Hartley a arătat cu o cârjă către o masă pe jumătate ocupată, aflată în mijlocul camerei.

- **Acolo, domniţelor!**

Când ne apropiam de masă, un tip cu părul roşcat- închis i-a făcut cu mâna.

- Hartley! Doamne, cum arăţi!

- Mereu ştii exact ce să spui, Bridger.

Roşcatul s-a ridicat şi a ocolit masa ca să se uite la ghipsul enorm al lui Hartley.

- E groasă treaba, tipule! îmi pare al dracului de rău...

Hartley a fluturat din mână, ca şi cum n-ar fi vrut să audă aşa ceva. Am recunoscut această reacţie, pentru că simţisem şi eu ce simţea el. Uneori, chiar şi cele mai drăguţe lucruri pe care le spun ceilalţi nu fac altceva decât să-ţi aducă aminte de tot ce-a mers prost.

- Ia de-aici unul din scaunele astea, pentru Callahan, bine? i-a spus Hartley.

Bridger a îndepărtat imul dintre scaunele grele din lemn cu o mişcare scurtă a unui deget. Era un alt sportiv masiv, cu piept lat şi bicepşi umflaţi, pistruiaţi, care ieşeau din mânecile unui tricou pe care scria Harkness Hockey. Era *aproape* la fel de atrăgător ca Hartley şi avea o căldură prietenoasă care îmi plăcea. Când Hartley ne-a prezentat drept vecinele lui, a zâmbit larg.

- în loc de mine, vă are pe voi două. Noi doi trebuia să fim colegi de cameră. Dacă stau să mă gândesc bine, s-ar putea să-l fi împins de pe zidul ăla ca să fiu singur în cameră.

- Drăguţ, a comentat Hartley. Poţi să ne faci un serviciu după masă? Domnişoarele astea au nevoie să cumpere o canapea din Campusul Vechi. Nu e decât un drum de cincizeci de metri, fără scări. Şi poţi să-mi vezi apartamentul luxos, de handicapat.

- în regulă. Ce plan aveți pentru seara asta, ia ziceți?
Hartley a scuturat din cap.
- Nu depinde de mine. Stacia pleacă mâine- dimineață.
- Am înțeles. Sprâncenele lui Bridger se ridicară. Ai grijă la picior, tipule! Lasă pozițiile mai delicate pentru data viitoare!
Când Hartley a aruncat un șervețel mototolit spre capul lui, Bridger s-a mulțumit doar să izbucnească în râs. Ți-au dat ceva calmante bune?
- Da, dar mă fac să vomit, așa că le-am lăsat acasă. Mă servesc, pur și simplu, cu Advil și iau cu pumnul.
Un alt tip s-a așezat alături de noi, un blond dichisit cu o tunsoare elegantă.
- Atât de tare te doare piciorul?
- Mă doare tot, a răspuns Hartley. Și piciorul teafăr, de la atât de mult efort, șoldul, de la susținut ghipsul. Și subsu orile.
- Ai mânerele de la cârje fixate prea jos, i-am spus, ștergându-mă la gură cu șervețelul.
- Pe bune?
Hartley s-a mai înviorat.
- Pe bune. Ridică-le pe următoarea poziție și nu te sprijini pe subsuori ca să-ți susții greutatea. Ai încredere în ce-ți spun.
El a arătat cu un cartof prăjit spre mine.
- Ești o vecină tare utilă, Callahan.
Am scuturat din cap.
- Dacă ar exista o emisiune-concurs pentru cunoștințe despre fizioterapie, aș putea să câștig o groază de bani.
Tipul dichisit mi-a aruncat o ocheadă ciudată. Dar eram obișnuită cu așa ceva.

Astfel că, în loc să mă simt aiurea, mi-am terminat sendvișul cu chiftele. Era delicios. După cină, eu și Dana am plătit patruzeci de dolari pentru o canapea la mâna a doua într-o nuanță de albastru nu-prea-urât. Bridger și tipul dichisit, căruia îi spuneau Fairfax, au cărat-o până în camera noastră.
- Mulțumesc, mulțumesc! le-a spus Dana, dansând în fața lor pentru a deschide ușa camerei noastre. Ușa făcută să fie accesibilă persoanelor cu handicap era atât de lată încât nici măcar nu au fost nevoiți să o întoarcă pentru a o putea duce înăuntru.
- **Frumoasă cameră, a zis Bridger, punând jos partea lui de canapea. Hai să o vedem și pe-a ta, Hartley!**
Cu ambele uși lăsate deschise, i-am auzit pe prietenii lui Hartley exclamând laude la adresa camerei lui de o persoană, aflată vizavi. El nu avea un spațiu comun, ca noi, dar observasem că și camera lui era de dimensiuni generoase.
- **Doamne, pat dublu? Tare!**
- **Fix momentul potrivit ca prietena ta să plece din țară, a râs răutăcios Fairfax. Unde e, până la urmă?**
Am auzit glasul lui Hartley răspunzând.
- **La mall? La vreun salon de frumusețe? Undeva scump... în fine. Cine vrea o bere înainte să se întoarcă ea?**
După ce ne-am admirat noua piesă de mobilier și am tras cufărul Danei în fața ei, să ne servească drept măsuță de cafea, am traversat campusul până la cântarea grupurilor *a cappella*. Când am intrat in sală, ni s-a înmânat câte o jumătate de foaie de hârtie, pe care era scris programul. Era o

listă cu zece grupuri, fiecare urmând să cânte câte două melodii.

- **Trebuie să împartă programele astea, mi-a explicat Dana în timp ce ne instalam în locul special amenajat pentru persoanele cu dizabilităţi, astfel încât scaunul meu să nu iasă în afară şi să obtureze culoarul. Ca toată lumea să-şi aducă aminte cine a cântat ce.**

Toate grupurile aveau nume drăguţe, ca Harkness Harmonics şi Tony Tones. Când luminile au devenit mai slabe, primul grup a înaintat pe scenă - doisprezece tipi cu tricouri identice şi pantaloni scurţi de doc. Am verificat programul. Erau Minstrel Marauders.

- **Cântatul *a cappella* e cam de tocilari, mi-a spus Dana, aplecându-se spre mine. Dar într-un mod bun.**

După câteva minute, eram tentată să fiu de acord cu ea. Un tip aflat în celălalt capăt a ridicat un diapazon şi a scos o singură notă. Restul de unsprezece prieteni au început să fredoneze în armonie. Apoi, conducătorul a ascuns diapazonul, după care şi-a ridicat ambele mâini. Când le-a lăsat din nou jos, grupul s-a lansat într-o interpretare a *Up the Laäder to the Roof* pe patru voci. Şi, cumva, au făcut ca un cântec care se difuza la radio când părinţii mei erau mici să pară interesant. Mereu crezusem că sportivii erau genui meu. Dar trebuia să recunosc că şi doisprezece bărbaţi care cântau de zor un cântec de dragoste alert erau destul de atrăgători.

- **Sunt grozavi, am spus în şoaptă.**

Dana a dat aprobator din cap.

- **Se zice că ar fi cel mai bun cor de bărbaţi.**
Următorul grup erau Mixed Masters, un cor mixt.
Păreau că se distrau teribil, dar nu aveau perfecţiunea celor de la Marauders.
- ***Următorul…* a spus în şoaptă Dana.**
Dar următorul grup - Something Special - a făcut- o să mă strângă de încheietură.
- **Asta-i grupul meu „de suflet", mi-a zis.**
Femeile au format un semicerc perfect pe scenă. S-
au apucat de braţe şi apoi au început să intoneze o versiune impresionantă şi frumoasă a cântecului *Desperado* al celor de la Eagles.
Când au terminat, aplauzele au fost frenetice.
- **Uau, am spus. Sunt extraordinare.**
- **Stiu. Dana a scos un oftat. Dar ai observat cât de *blonde* sunt toate? Sunt curioasă dacă e vorba doar de o coincidenţă. Poate că ar trebui să dai şi tu o probă, Corey. Aproape că ai coloratura potrivită pentru asta.**
- **în nici un caz, am spus automat, ducându-mi o mână la părul cu şuviţe decolorate de soare.**
Mă întrebam de ce Dana nu înţelegea ce absurd era ce spunea. Dacă fetelor din Something Special le păsa atât de mult de cum arăta grupul, ce efect ar fi avut un scaun cu rotile sau o pereche de cârje asupra rândului frumos de chipuri zâmbitoare? Dana chiar credea că oricare dintre grupurile cu oameni atrăgatori de pe scenă ar mai fi arătat bine cu mine parcată în centrul lor?

Cântarea era distractivă din punctul de vedere al unui spectator, dar eu îmi ştiam bine locul. Respectiv cel rezervat persoanelor cu dizabilităţi

.Capitolul patru

s4i Imțwesia că eșio aiâl des vicleană;!

Corey

Săptămâna următoare, cineva a bătut la uşă când eu şi Dana eram cufundate în lectura materialelor pentru cursuri.

- **E deschis! am strigat.**

Uşa de lemn s-a deschis, lăsându-l la vedere pe Hartley, cu cârjele lui cu tot.

- **Seara bună, ne-a salutat. Toata lumea muncește pe brânci? Pot să revin altă dată.**

Dana şi-a închis cartea cu zgomot.

- **Eu am o probă în jumătate de oră. Ce te aduce pe la noi?**

- Am o solicitare ciudată și egoistă.
- Sună interesant, i-a răspuns Dana. Dacă nu chiar promițător.
- Ești fată deșteaptă, Dana. Și-a arătat gropița pentru câteva clipe, iar eu am simțit cum alunecam și mai mult sub vraja lui. Zâmbetul ăla putea să topească și sticla. Vedeți voi... am un QuirkBox. Dar nu și televizor. Eu și Bridger făceam o echipă bună - dar televizorul era al lui.
- QuirkBox este o consolă de jocuri video? am întrebat eu.
El a dat aprobator din cap.
- în fine, dacă vrei să joci vreodată, aș putea să o instalez aici. Nu durează mult.
- Ce să zic, fă-ți de cap, am răspuns. încearcă, dacă merge.
- Sunteți cele mai târi! a spus, cu o expresie de bucurie pe față. Mă întorc imediat.
Ușa s-a închis și am auzit bufniturile cârjelor lui Hartley care traversau din nou holul.
- Ești înnebunită după jocuri video? m-a întrebat Dana.
- Nu. Am zâmbit larg. Și totuși...
A izbucnit în râs.
- Cred că ar fi cazul ca de-acum încolo să-i spunem „Cuceritorul". Ar fi cazul să mă pregătesc pentru probă.
A intrat în camera ei să se confrunte cu o criză vestimentară.
- Eu nu sunt așa pasionată de jocurile video. O să mă uit doar, i-am spus lui Hartley când a instalat consola.
De pe canapea, puteam să-i admir în voie fundul.

- **Cum dorești.**
Un minut mai târziu, jocul a făcut ecranul mare să se lumineze și pe gheață a intrat o echipă de jucători de hochei redați într-un mod incredibil de realist, care purtau tricouri cu Bruins.
Fără să vreau, m-am aplecat înainte.
- **Âla-i Anton Khodobin! Poți să le vezi *fețele?***
Hartley a scos un hohot amuzat.
- **Da, dar știu că tu nu ești așa pasionată.**
Sprijmindu-se pe cârje în fața televizorului, ținea
controllerul în mâini. Când s-a auzit semnalul de început, a urmat confruntarea pentru puc, pe care a câștigat-o jucătorul lui Hartley. Echipa lui juca împotriva echipei Islanders, iar Hartley a pasat pucul de la centru către aripa stângă.
A urmat un moment plin de tensiune, când apărătorul de la Islanders a pus crosa pe puc. Dar Hartley l-a recuperat rapid, cu un mormăit de satisfacție. înainta pe patine, pregătindu-se să tragă la poartă. Portarul s-a aruncat, dar, înainte să apuc să văd ce s-a întâmplat, Hartley mi-a blocat vederea cu umerii, iar ecranul a dispărut în spatele corpului lui. Fără să mă gândesc, m-am împins de pe canapea, ca să îl ocolesc.
Și am căzut.
în fracțiunea de secundă înainte de a mă izbi de podea, mi-am dat seama ce greșeală făcusem. încă mi se mai întâmpla din când în când, dar doar când mă concentram *foarte mult* la altceva. Efectiv uitam că nu mai

puteam să stau în picioare fără ajutor şi mă aruncam pe jos.
M-am prăbuşit cu un bufnet, braţul izbindu-se cu un zgomot exagerat de măsuţa noastră improvizată.
Capul lui Hartley s-a întors instantaneu.
- Doamne, eşti în regulă?
- Sigur, am răspuns, cu faţa cuprinsă de flăcări. Sunt doar... ăăă, neîndemânatică. îmi masam braţul care se lovise de masă.
Atenţie, i-am spus, arătând cu o mişcare din cap către ecran. Islanders furaseră pucul şi se îndreptau în viteză către poarta lui Hartley.
Când şi-a luat ochii de la mine, mi-am ridicat rapid fundul înapoi pe canapea.
A dat pauză jocului, după care s-a întors din nou, cercetând u-ma.
Mi-am lăsat ochii în jos, studiindu-mi mâinile.
- Capul sus! mi-a zis. Şi, când m-am uitat din nou la el, mi-a aruncat controllerul, pe care l-am prins. Cu ce echipă vrei să joci?
Mi-a adresat un zâmbet uriaş, chiar genul care să mă facă să mă topesc toată pe interior.
- Pittsburg, am răspuns, fără nici o ezitare.
- Bună alegere, Calîahan, a spus, luând celălalt controller şi accesând un meniu pe ecran. N-o să dureze mult să setez. Şi apoi vei învăţa direct de la maestru.
Erau o groază de lucruri pe care aş fi vrut să le învăţ de la „maestru". Dar, în seara aceea, m-am multumit cu un joc video numit RealStix.

Data viitoare când Hartley a venit pe la noi să joace hochei, eram pregătită.

- **ți aduci aminte cum se face? m-a întrebat, întinzându-mi controllerul.**
- ***Cred* că da.**

De data aceasta, am stat unul lângă celălalt, pe canapea, cu ghipsul lui Hartley cocoțat pe măsuța de cafea. A apăsat „start" și cei doi jucători ai noștri s- au apropiat, privindu-se în ochi, pentru înfruntarea de început. Arbitrul digital a lăsat să cadă pucul între noi, iar eu l-am prins cu crosa. Apoi, după ce l- am pasat către aripă, am pornit pe patine către poartă.

Portarul lui Hartley a intrat în câmpul meu vizual. M-am lansat către el, cu pucul potrivit să pornească spre colțul drept al porții. Pe ecran, jucătorul lui Hartley s-a tras ca să acopere partea respectivă. Am fentat ca aș trage spre stânga, iar portarul s-a mișcat exact așa cum voiam eu. Am tras cu putere pucul din nou spre dreapta și l-am lansat în poartă.

După care am început să chicotesc când mulțimea creată digital a izbucnit în urale nebunești.

- **Ce dracu', Callahan? Hartley a pus jocul pe pauză. Mi-ai păcălit portarul? încet, mimica lui surprinsă evoluă spre un rânjet jucăuș. la stai nițel, fato... Ai *exersat,* nu-i așa?**

M-am străduit din răsputeri să-mi înfrânez zâmbetul.

- **Tu n-ai fi făcut la fel, în locul meu?**
- **Doamne, Dumnezeule, o să plătești scump pentru asta...**

Apoi, cu o viteză demnă de un ninja, s-a aplecat şi m-a apucat de braţ, ridicându-l. Până să-mi dau seama ce se întâmpla, îşi băgase degetele sub braţul meu şi mă gâdila.

- Hartley! am ţipat, împingându-i mâna de pe mine şi strângându-mi braţul pe lângă corp.

- Ai impresia că eşti atât de vicleană...

A întins mâna din nou către braţul meu, dar era o manevra falsă. Aveam un frate mai mare şi ştiam toate şmecheriile. Chiar când şi-a lăsat mâna spre abdomenul meu, mi-am lăsat cotul în jos, să mă apăr. Dar Hartley doar s-a ridicat pe genunchiul teafăr şi s-a lansat către partea stângă, vulnerabilă. Am ţipat din nou când mi-a apăsat umărul pe canapea, găsind cu mâna liberă două locuri sensibile în acelaşi timp, să mă gâdile.

Deasupra mea, ochii lui căprui râdeau. Când m- am uitat adânc în ei, am simţit un val de căldură şi apoi şi altceva. Expresia lui s-a schimbat, devenind mai serioasă. Părea aproape înfometată.

Un chicot mi-a murit pe buze când ochii ni s-au întâlnit.

- *Ce* se întâmplă aici?

Dana a ieşit din camera ei, prinzând u-şi un cercel în ureche.

Dându-mi drumul, Hartley s-a aruncat înapoi pe partea lui de canapea şi a luat controllerul.

Şi momentul a fost sugrumat în faşă. Sau poate că nu a fost nici un moment şi mi-am închipuit eu totul. Când Dana ne-a zâmbit, m-am uitat la Hartley, dar acesta părea la fel ca întotdeauna.

- ***Cineva*** **şi-a luat gol, i-am răspuns Danei, să-mi maschez confuzia, şi şi-a pierdut cumpătul.**
- ***Cineva*** **trebuie să primească o lecţie, a decretat combativ Hartley, pornind din nou jocul.**
- **Să te văd, l-am provocat.**

Dana şi-a pus o geacă.

- **Să vă chem o dădacă? Să nu vă luaţi la bătaie, bine?**

Dar nici măcar nu i-am răspuns, pentru că jocul reîncepuse. Hartley a câştigat înfruntarea iniţială pentru puc de data asta, iar eu n-am putut să intru în posesia lui. Dar, cu ceva noroc, portarul meu i-a zădărnicit atacul, aruncându-se peste puc.

- **Uuuuh, am zis. A fost pe-aproape! M-am uitat după Dana, dar aceasta plecase deja. Deci suntem în continuare la 1:0, cu Pittsburg la conducere.**
- **Acum te şi *lauzi?* m-a întrebat Hartley. O să-ţi şterg rânjetul ăla de pe faţă.**

Zâna înaripată a speranţei s-a strecurat şi ea în discuţie: „îmi vin mai multe idei despre cum ai putea face asta!", a zis ea cu un zâmbet afectat.

Jocul video de hochei RealStix a devenit elementul nostru comun. Rivalitatea Bruins-Puffins a devenit treptat obsesia mea preferată. Uneori, jucam un meci scurt înainte de cină, în timpul săptămânii de şcoală. Dana, pur şi simplu, dădea din cap şi ne spunea că suntem dependenţi. Jocurile astea erau distractive, dar eram deseori întreruptţi de apeluri telefonice pentru Hartley. Punea jocul pe pauză şi răspundea,

pentru că la ora aceea Stacia se pregătea de culcare.

- **Scuze, mi-a zis prima oară când s-a întâmplat. Dar nu pot să o sun înapoi mai târziu. E unsprezece seara acolo.**
- **Nici o problemă.**

Doar că era o problemă. Pentru că apelurile alea erau o agonie pentru mine.

- **Roma în weekend? Pare distractiv, spunea Hartley. Tonul indulgent pe care îl aborda cu ea părea nepotrivit pentru el. Pun pariu că o să-ți pui greu la încercare cârdurile de credit. Ai face bine să- ți cumperi şi nişte valize în plus, dacă tot te apuci. Altfel n-ai cum să-ți aduci acasă toată prada aia de firmă.**

Asistam la aceste conversaţii strângând din dinţi. Nu doar că-mi întrerupeau noua mea ocupaţie preferată, ci îmi şi împingeau mintea în direcţii obscure în care nu voiam să ajungă. „Bună, sexoaso", aşa răspundea Hartley deseori la telefon. Sau „bună, scumpo". Era greu de spus care cuvânt de alint mă deranja mai mult. Pentru că mie nimeni nu-mi spusese aşa.

Adevărul era că atracţia mea arzătoare faţă de Hartley m-a făcut să încep să măsor distanţa dintre fetele ca Stacia şi persoana mea. înainte de accident, mereu presupusesem că aveam să am parte şi eu cândva de o idilă pasională. Dar mă irita când îl auzeam pe Hartley dându-se pe lângă iubita lui superbă. Oare exista pe lumea asta un tip şi pentru mine, care să se refere la iubita lui blocată într-un scaun cu rotile ca fiind „sexoasă"?

Chiar nu credeam că exista.

Parte din târgul pe care-l încheiasem cu părinții mei era că aveam să continui fizioterapia la Harkness. Noua mea fizioterapeută era o femeie cu un aer sportiv, care purta mereu o șapcă cu Patriots.

- **Spune-mi Pat, mi-a recomandat, strângându-mi mâna. Ți-am studiat dosarul tot weekendul.**
- **îmi pare rău, am răspuns. Nu pare deloc o lectură interesantă.**
- **Nicidecum, mi-a zâmbit. Am observat că avea pistrui peste tot. Cei care au lucrat cu tine considerau că ești o adevărată gură de aer proaspăt.**

Am izbucnit în râs.

- **Dacă „o gura de aer proaspăt" e un eufemism pentru „răutăcioasă", poate că te-aș crede.**

Pat a scuturat din cap.

- **Ai avut un an foarte plin de provocări, Corey. Toată lumea înțelege asta. Așa că hai să ne apucăm de treabă!**

Mai întâi, Pat m-a întins. Așa începea mereu fizioterapia - cu senzația neliniștitoare dată de faptul că cineva îmi mișca trupul, ca și cum aș fi fost o păpușă de cârpă. Pat îmi învârtea picioarele în jurul articulațiilor șoldurilor, apoi ale genunchilor și ale gleznelor. înainte să-mi ceară să mă ridic în fund, a ezitat.

- **Pot să mă uit un pic la pielea ta? N-o să vadă nimeni.**

Am aruncat o privire în jur. Ușa sălii de fizioterapie era închisă și nu se vedea nici un chip dincolo de fereastră.

- **Repede, am răspuns.**

Pat mi-a tras partea din spate a pantalonilor de yoga şi s-a uitat rapid la partea din spate, peste lenjerie. îşi făcea griji că aveam să fac leziuni de presiune de la stat în scaunul cu rotile toată ziua.

- **Nici o problemă aici.**
- **Nu sunt în categoria de risc crescut, am spus eu. Părinţii mei ţi-au spus să verifici, nu-i aşa?**

Pat a zâmbit.

- **Nu poţi să le-o iei in nume de rău că le pasă.**

De fapt, chiar puteam.

- **Dacă putem să te ridicăm dîn scaunul ăla, a arătat cu degetul mare către detestatul obiect cu pricina, nimeni n-o să-şi mai facă asemenea griji. Câte ore pe zi eşti pe verticală, în cârje?**
- **Câteva, am evitat răspunsul. Adevărul era că nu îmi dădusem încă seama cum să includ cârjele în programul meu de la Harkness. încă mă mai lămuresc cât de departe sunt toate clădirile.**
- **înţeleg, a spus ea. Dar dacă ai de gând să participi la viaţa de student, va trebui să te facem să urci trepte. Altfel, ar fi trebuit să alegi un colegiu construit în anii '70. Aşa, hai să facem nişte împingeri cu picioarele! Am încercat să nu mă plâng prea mult. Dar acum un an puteam să împing cu picioarele dublul greutăţii mele.**

Acum? Pat a pus greutate de vreo 27 de kilograme şi tot a trebuit să-mi împing cvadricepşii cu mâinile pentru a ridica platforma. Şi un copil de clasa întâi s- ar H descurcat mai bîne.

Zău aşa, ce rost avea?

Dar Pat nu era deloc descurajată de prestaţia mea jalnica.

- **Acum o să lucrăm cu muşchii trunchiului, a insistat. O stabilitate bună a trunchiului e esenţială pentru a te ajuta să-ţi ţii echilibrul în cârje.**

Nu era ceva pe care să nu-l mai fi auzit. Pat îşi învăţase replicile din acelaşi scenariu ca şi ceilalţi terapeuţi care se ocupaseră de mine. Şi fuseseră destui.

Din păcate, în nici un scenariu nu se regăseau cuvintele care să corespundă lucrurilor care mă deranjau cu adevărat. Pat ştia ce să facă atunci când şoldurile mi se clătinau în mijlocul unui exerciţiu de anduranţă în poziţie fixă. Dar nimeni nu mă învăţase vreodată cum să reacţionez la privirile ciudate pe care le primeam când oamenii dădeau de mine în scaunul cu rotile. Uneori, primeam priviri pline de o milă nedisimulată. Acelea păreau sincere, chiar dacă nu mă ajutau cu nimic. Şi mai erau şi Zâmbetele Largi. Nu se poate să existe pe lume prea mulţi oameni care să meargă peste tot zâmbind ca nişte maniaci la persoanele absolut necunoscute. Dar eu primeam o groază de Zâmbete Largi de la oameni care aveau impresia că îmi erau datori cu o asemenea reacţie. Era ca un premiu de consolare. „Nu prea poţi să-ţi foloseşti picioarele, aşa că uite un Zâmbet Larg de la mine, gratis."

Bineînţeles, niciodată nu mă plângeam de lucrurile astea cu voce tare. N-aş fi făcut altceva decât să par răutăcioasă. Dar ultimele nouă luni mă făcuseră să devin mai

umilă. Corey cea de odinioară se scandaliza când tipii se holbau la sânii ei. Acum nu puteam decât să-mi doresc ca persoanele din jur să se uite la sâriii mei. Acum, când se uitau la mine, nu vedeau decât scaunul cu rotile.
- încă patru abdomene, Corev. Şi eşti bine, a spus Pat.
M-am uitat la faţa ei hotărâtă şi m-am executat. Dar ştiam bine că n-o să fiu niciodată *bine.*

Capitolul cinci

Corey

Septembrie s-a preschimbat rapid în octombrie, iar viaţa era bună. Ţineam pasul cu temele de la cursuri şi învăţam să mă descurc prin campus din ce în ce mai uşor. Dana era prinsă în procesul de recrutare într-iinul dintre grupurile *a cappella.* Melodia pe care o cântase la probă fusese *Hey Tliere, Deliïah* şi. la cât exersase, începusem să o aud şi în somn.
Nu aveam cine ştie ce viaţă socială personală încă, dar asta probabil că avea să necesite ceva timp. Clar, până acum serile de vineri şi sâmbătă preferate erau cele petrecute cu Hartley, jucând RealStix. Când sezonul de hochei a început, prietenii lui Hartley au devenit din ce în ce mai indisponibili. Erau fie la antrenament, fie se duceau la petreceri care se ţineau în colţuri ale campusului unde Hartley nu era dispus să urce cu cârjele. în serile acelea, se lăsa pe canapea, lângă mine, pentru câteva meciuri de hochei. Uneori puneam şi un film după aceea.

- Știi ceva? Te bazezi prea mult pe căpitanul echipei tale, mi-a spus Hartley într-o seară, când pierdeam.
Nu aveam de gând să îi spun, dar motivul pentru care pierdeam în seara respectivă nu avea mare legătură cu centralul meu, și una foarte mare cu faptul că Hartley nu purta tricou. îmi petrecusem ultima jumătate de oră încercând să nu salivez la vederea mușchilor lui abdominali perfect definiți.
A deschis o sticlă de bere și mi-a întins-o, dar am refuzat cu o fluturare din mână.
- Digby e bun, dar mai sunt și alți jucători pe gheață.
- Dar Digby e de vis, am spus eu, punându-mi controllerul jos. Și așa era - chiar și versiunea digitală a căpitanului de la Puffins îmi făcea inima să tresalte. Era *aproape* cel mai sexy jucător de hochei pe care îl știam pe nume. Cel mai sexy stătea lângă mine, pe canapea.
Hartley a pufnit, gata-gata să se înece cu berea.
- Vorbești serios? A izbucnit în râs, ceea ce însemna că îi vedeam zâmbetul mai mult timp. Cal la han, am crezut că ești o adevărată pasionată. Nu mi-am dat seama că ești o pisi de hochei.
Asta m-a făcut să inspir cu zgomot, ultragiată.
- Și *eu* nu mi-am dat seama că ești un ticălos!
El și-a ridicat ambele palme, defensiv, din care una ținea în continuare berea.
- Heeei, n-a fost decât o mică glumă.

Mi-am mușcat buza, încercând să-mi țin iritarea sub control. „Pisi de hochei" era o expresie dispreţuitoare pentru femeile cărora le plăceau jucătorii de hochei mult mai mult decât le plăcea jocul. Nimeni nu îmi mai spusese așa până atunci. Cele mai fericite clipe din viața mea fuseseră petrecute *pe terenul de hochei.*
Hartley și-a potrivit piciorul rupt pe măsuță și a înălțat un pic capul, ca un Golden Retriever.
- Am atins un punct sensibil? îmi pare rău. întinzând mâna spre el, i-am luat berea din mână
și i-am furat o duşcă.
- Cred c-ar trebui să încep să mă vopsesc pe față și să strig la arbitrii. Din moment ce sunt așa *pasionată...*
l-am întins sticla înapoi, dar el nu a luat-o. Pur și simplu, se uita atât de intens la mine, încât mă întrebam dacă nu cumva îmi putea auzi gândurile.
- Cal la han, a zis încet. Eşti *jucătoare* de hochei?
Preț de câteva clipe, ne-am privit în ochi, clipind
din când în când. Mereu *jiisesem* jucătoare de hochei - de la cinci ani. Și acum, în cel mai bun caz, eram doar pasionată de joc. Și asta chiar mă durea.
înghițind cu greu nodul din gât, am răspuns la întrebare.
- Am fost. înainte de... știi tu... înainte să mă las.
Am simțit o usturime în spatele ochilor. Dar nu

aveam de gând să plâng în fața lui Hartley. Am inspirat adânc pe nas.
El și-a umezit buzele.
- Mi-ai spus că tatăl tău e antrenor la liceu.
- A fost antrenorul *meu* la liceu.
- Pe bune? Hartley a desfăcut altă bere fără să-și ia ochii de la mine. Pe ce poziție jucai?
***Jucai*. La trecut.**
- Centru, bineînțeles. Știam ce întreba, de fapt. Eram căpitan. Campioană statală. Recrutată de colegii.
Era atât de greu să-i spun asta - să îi arăt exact ce pierdusem. Cei mai mulți oameni nu voiau să audă așa ceva. Schimbau subiectul și mă întrebau dacă mă gândisem să mă apuc de tricotat sau de șah.
Dar Hartley doar a întins mâna spre mine, lovindu-și ușor sticla de bere de cea pe care o țineam în continuare în mână.
- Știi ceva? Știam eu că te plac, Callahan, a zis.
Auzind asta, lupta mea cu lacrimile a devenit și
mai grea. Dar am luat o dușcă lungă din berea din mâna mea și le-am alungat. Mai urmară alte câteva secunde de tăcere înainte ca Hartley să vorbească din nou.
- Așa... cred că asta înseamnă că ar trebui să te învăț cum să-ți ajustezi modul de vizualizare pe ecran, ca să vezi mereu unde-ți sunt apărătorii. Trage-te încoace!
Fericită să trecem mai departe, m-am tras mai apToape de el, pe canapea. Hartley și-a petrecut brațul pe după mine, ca să țină controllerul în fața corpului meu, să îl văd.

- **Dacă apeşi butoanele astea două în acelaşi timp, mi-a spus, apăsând cu degetele mari şi uitându-se la ecran, se schimbă între perspectiva jucătorului şi cea a antrenorului. Eram cuibărită foarte aproape de el, încât îi simţeam respiraţia pe ureche atunci când vorbea.**
- **Am înţeles, am suspinat. Fierbinţeala pieptului lui gol pe spatele meu era incredibil de tulburătoare. E... util, am reuşit să îngaim.**
în timp ce el îmi arăta alte câteva manevre, eu îi inhalam mirosul curat al săpunului pe care il folosea şi admiram antebraţele parcă sculptate care le încadrau pe ale mele. Ar trebui scrise poezii despre braţele lui. Hartley îmi spunea ceva despre placări, dar nu prea îl auzeam. Ori de câte ori venea vorba de corpul unui jucător, nu mă puteam gândi decât la al lui.
- **Bine? şi-a terminat prelegerea, în timp ce eu mă chinuiam să respir. Acum, când o să te bat, n-o să poţi să zici că nu ştiai una sau alta.**
Trăgându-mă uşor de coada scurtă, şi-a retras îmbrăţişarea.
Cu obrajii îmbujoraţi, m-am tras repede înapoi către capătul meu de canapea.
- **Ei, hai acum, am zis eu, reuşind să mobilizez vreo doi neuroni. Sunt gata să te spulber.**
- **Vedem noi dacă o să fie chiar aşa, a chicotit el, amuzat.**
Vinerea următoare, pe seară, am dat nas în nas cu Hartley când intram amândoi pe uşa căminului.

- **RealStix mai târziu? l-am întrebat. *Te rog?***
El a clătinat din cap.
- **Echipa de hochei nu începe sezonul de joc decât peste o săptămână, așa că Bridger dă o petrecere. Ar trebui să vii și tu - nu sunt decât șase trepte. L-am făcut să le numere. Te descurci șase trepte?**
Am cântărit bine răspunsul.
- **Mă descurc, cât timp nu mă deranjează să arăt ca o girafă beată, pe catalige. Doar că mai puțin grațioasă.**
A zâmbit larg.
- **Așa-s si eu, într-o zi bună. Eu mă duc pe la opt și o să bat la ușa voastră. Adu-o și pe Dana și pe oricine altcineva ai chef.**
A intrat în camera lui.
- **Vrei să mergi la petrecerea lui Bridger din seara asta? am întrebat-o pe Dana când, în sfârșit, a ajuns acasă.**
- **Aș veni, dar nu pot, mi-a răspuns. Sunt și două petreceri ale grupurilor *a cappella.***
Mă ajuți să-mi aleg o ținută?
- **Sigur, am zis, simțindu-mă mai bine în legătură cu decizia mea de a nu încerca să intru într-un grup de cântat. Dacă trebuia să cânți bine *si* să te îmbraci pe măsură, eu clar nu eram o candidată potrivită.**
Pentru Dana am ales un pulover mov mulat, cu niște jeanși negri ca abanosul. Arăta bine, dar nu ca și cum s-ar fi străduit prea mult.
- **Dar tu ce-o să porți? m-a întrebat.**
Eu doar am ridicat din umeri, uitându-mă în jos la tricoul cu Harkness pe care îl aveam pe mine.

- **E o petrecere cu un butoi de bere, în camera lui Bridger. Cine s-ar îmbrăca special pentru aşa ceva?**
Dana şi-a dat ochii peste cap.
- **Ei, hai, Corey... Jeanşii sunt în regulă, dar ai nevoie de o bluză mai drăguţă. A intrat în camera mea şi a început să deschidă sertarele comodei. Asta cum îţi vine?**
- **Păi... e roz.**
- **Văd şi eu asta. Pune-o pe tine!**
Ca să îi fac pe plac, mi-am dat jos tricoul cu Harkness şi am luat bluza pe care mi-a întins-o Dana.
Hartîeţ/
Când am deschis uşa spaţiului comun al fetelor, am auzit nişte voci din spatele uşii întredeschise a camerei lui Corey.
- **Aşa. Acum pot să plec? a întrebat Corey.**
- **Vine *mult* mai bine! s-a emoţionat Dana. Se mulează exact pe unde trebuie. Aşa, stai puţin... Pune-ţi cerceii ăştia rotunzi.**
- **Bine, oftă Corey, pentru că e mai rapid decât să mă contrazic cu tine.**
- **Şi nu te las să pleci din cameră fără ruj.**
- **O, Doamne, *de ce?***
Atunci am izbucnit în râs, iar uşa lui Corey s-a deschis de tot.
- **Tre' să plec, i-a strigat peste umăr Danei.**
- **Stai! a exclamat colega ei de cameră, bâjbâind pe comoda lui Corey. Tu nu *ai* mascara?**
- **Noroc la petrecerile tale *a cappella,* i-a urat Corey, înaintând în cârje către mine, grăbită. *Fugi,* mi-a spus fără ca de pe buze să i se desprindă vreun sunet, iar eu am deschis uşa.**

Corey a reuşit să escaladeze cele şase trepte până în camera lui Bridger fără prea mare dificultate, ceea ce a fost grozav, pentru că eu n-aş fi avut cum să o ajut. Dar, în seara aceea, petrecerea în sine a fost adevărata muncă. Era exact aşa cum ar fi trebuit să mă aştept. Bere caldă în pahare de plastic? Sigur. Muzică dată prea tare ca să mai poţi purta o conversaţie? Bineînţeles. Fete care se jucau cu părul şi le aruncau ocheade colegilor mei de echipă? Evident. Camera lui Bridger era plină de geci şi hanorace cu Harkness Hockey. Pisi de hochei se plimbau prin jurul lor, împaunându-se. Am urmărit privirea fixă a lui Corey şi am dat de o tânără destul de beată care dansa cu mişcări lascive, ondulându-se pe lângă Bridger. Când i-am întâlnit privirea lui Corey, a ridicat dintr-o sprânceană. Eu n-am putut decât să dau din umeri. Ai fi crezut că nu dai de pisi de hochei la o scoală de tineri ambiţioşi ca Harkness. Dar te-ai fi înşelat. La fiecare meci disputat pe teren propriu, era cel puţin un poster făcut de mâna pe care scria: „Viitoare soţii de hocheişti". Nici măcar nu erau subtile.

Când eu şi Corey am răzbit la petrecere, Bridger ne-a întâmpinat pe fiecare cu un zâmbet călduros şi o bere cam de aceeaşi temperatură. Abia atunci am descoperit problema logistică pe care o prezenta băutul unei beri susţinâiidu-ţi greutatea pe cârje. Corey, care evident era mai deşteaptă decât mine, se sprijinise pe braţul canapelei uzate a lui Bridger. Proptindu-şi cârjele de peretele din spatele ei, avea mâinile libere.

Din locul ei destul de înalt, Corey cerceta camera pe care am fi împărtit-o eu și Bridger dacă nu mi-aș fi rupt piciorul. Casa Beaumont avea un secol, iar universitatea nu o mai renovase de câteva decenii. Așa că lambriul din lemn închis la culoare era zgâriat, iar pereții, îngălbeniți. Dar tot era unul dintre cele mai tari locuri în care fusesem vreodată. Ferestrele cu arcade aveau geamurile de pe vremuri, împărțite în dreptunghiuri mititele și strălucitoare. în pervaz era încastrată o banchetă din stejar.

Studenții stăteau pe marginea ei, cu pahare în mâini, așa cum stătuseră toate generațiile din anii '20 încoace. întotdeauna mi se păruse că asta era ceva tare, dar în seara asta mi se părea o stagnare deprimantă. Bridger avea chiar și una dintre pancartele acelea de pâslă, pusă peste șemineul care nu mai era funcțional din anii '60, pe care scria *Esse Quam Videri.* Mottoul universității era: „Sa fii mai degrabă decât să pari!" Era o deviză bună, dar atmosfera din camera lui Bridger în seara aceea era mai degrabă așa: Să vezi, să fii văzut și să bei o groază. Prima bere s-a dus repede.

- **Mai vrei un pahar? am întrebat-o pe Callahan.**
- **Nu chiar, mi-a răspuns cu un zâmbet.**

Și era chiar bine, pentru că cel mai probabil nu eram în stare să-i aduc un pahar fără să-l vărs. Cu paharul meu în dinți, am reușit să mă strecor prin mulțime până la butoi fără să-i zdrobesc nimănui degetele de la picioare cu cârjele. Bridger mi-a luat paharul din dinți și mi l-a reumplut.

- Ce s-a întâmplat cu caracatița aia pe care am văzu t-o agățată de tine mai devreme? l-am întrebat.
El mi-a înclinat paharul, să evite să se formeze prea multă spumă.
- Doamne... A trebuit s-o dezlipesc de mine ca pe un abțibild. E sora mai mică a lui Hank.
- Serios? Credeam că e mai mică.
- Păi asta e problema. Are 16 ani, e doar în vizită pe weekend. Acum s-a lipit de altcineva. Și, dintre toți, l-a ales tocmai pe Fairfax.
Am cercetat aglomerația de corpuri. Bineînțeles, pe bancheta de la fereastră am zărit o fată cu ochii pe jumătate închiși care era drapată pe colegul meu de echipă. Și Fairfax părea și el destul de amețit.
- Drace! Unde e Hank, până la urmă?
- Chiar nu știu. Nu l-am mai văzut de o vreme. Probabil că i-a oferit careva ceva de fumat.
Bridger mi-a întins paharul, iar amândoi am privit cum Fairfax, beat, și-a băgat limba în gura fetei.
- Nu e deloc în regulă, a mormăit Bridger. Ai telefonul la tine?
- Sigur. Ține ăsta! l-am dat lui Bridger paharul meu și i-am trimis un SMS scurt lui Hank.
911. Lasă iarba și vino să-fi iei sora!
Am mai băut o bere împreună cu Bridger, stând amândoi cu ochii pe ușă. Dar Hank nu și-a făcut apariția. M-am uitat din nou către fericitul cuplu.
- *Să~mi trag una!* Mi se pare mie sau tocmai i-a băgat mâna în pantaloni?

Bridger s-a crispat imediat.
- Va trebui să punem la cale o intervenție. Dacă ar fi fost vorba de sora mea mai mică...
Lăsă fraza în aer. Fata aia e atât de beată că nu mai știe de ea.
Trebuia să facem ceva.
- Atentie, trec! am strigat si mi-am croit drum împreună cu Bridger până la bancheta de la fereastră.
Cei doi erau în continuare în focuri când am ajuns noi acolo.
Am bătut-o pe umăr pe fată.
- Scuze, te caută Hani.
Buzele lor scoaseră un sunet ca de ventuză când se desprinseră.
- Poftim? abia a reușit să articuleze fata.
- Fratele tău, a intervenit Bridger, trăgând-o de pe Fairfax. Chiar acum.
- Ei, drăcia dracului, Darcy!
Hank își făcuse apariția, înălțându-se amenințător peste noi. Tipul avea aproape 2,10. A pus o mână gigantică pe umărul surorii lui, iar pe cealaltă o ridică, arătându-mi telefonul.
- Mulțumesc, Hartley. Rămân dator.
Nu i-am răspuns nimic, încercând să trec peste, dar Fairfax observase. După ce Hank și-a luat sora pe sus de acolo, și-a fixat asupra mea ochii incapabili să focalizeze cu precizie.
- Ce, acum îmi iei puicuțele de sub nas sau ce?
„Pe bune?"
- Nu, frate, te ajut. Pe-alea mici trebuie să le arunci înapoi în apă. Asta-i legea.
- Ești un mare nenorocit, Hartley! Mereu ai fost *un nenorocit...*

Mi-am încleştat pumnii instinctiv.

- A, nu, *nici de-al dracului nu te las,* a scuipat Bridger, punând o mână pe pieptul meu. Nu-l pocneşti pe Fairfax la petrecerea mea. Indiferent cât de idiot şi cretin e în seara asta.

Dar mie deja îmi clocotea sângele. Cuvântul ăla afurisit... De ce trebuie să folosească oamenii tocmai cuvântul ăla afurisit?

- Tipule, nu! m-a rugat Bridger, ţinându-mă acum cu ambele mâini. Treci peste, de data asta. Dacă-l pocneşti, îi spune antrenorului... n-are cum să iasă nimic bun din asta. Şi tipul e *mangă,* Hartley. Nici măcar n-o să-si aducă aminte toate astea mâine- dimineaţă.

Ca şi cum ar fi vrut să-i ilustreze cuvintele, Fairfax a început să se lase moale pe bancheta de la fereastră.

I-am desprins mâinile lui Bridger de pe mine, dar nu m-am lansat spre Fairfax.

- Nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită, a adăugat Bridger, întinzându-mi cârja pe care o scăpasem.

Exact. Aşa că a fost tare distractiv.

M-am îndepărtat fără alt cuvânt, îndreptând u-mă înapoi către Corey şi locul ei de pe braţul canapelei. Canapeaua propriu-zisă era ocupată de două cupluri aflate în diferite stadii ale preludiului. Dar peretele de lângă Corey era gol, aşa că am făcut vreo câteva manevre pentru a mă sprijini de el. Nemaiavând paharul decât o treime plin, puteam să-l jin cu două degete şi să mă şi sprijin de cârje.

- E totul în regulă? m-a întrebat ea, cu blândeţe.

- **Mă doare piciorul de mor în seara asta, am mormăit, uitându-mă lung la ce mai rămâsese din berea mea.**
Corey şi-a tras rucsacul de pe umeri. Bâjbâind undeva pe fund, când şi-a scos mâna avea în ea un flacon mic de Advil. O, Doamne, păzeşte-o, mi-a vărsat două pastile în palmă.
-Eşti aşa de drăguţă... i-am spus, aruncându-mi-le în gură.
- **Mhmmm, a zis ea, dându-şi ochii peste cap.**
I-am făcut cu ochiul si o pisi de hochei aflată în
faţa noastră s-a uitat urât la ea. Era genul de majoretă cu părul tapat, împopoţonată cu un fel de fustă mulată şi lucioasă.
- **Stacia te-a lăsat singur şi abandonat, nu-i aşa? m- a întrebat fata cu fustă lucioasă.**
- **Cum aşa?**
Mi-am redistribuit greutatea, să mă sprijin mai bine de perete. Mă simţeam destul de groaznic şi nu era decât ora zece.
- **Ea se plimbă prin Paris şi tu eşti blocat aici, în însoritul Harkness, în Connecticut. Păi e corect? Un semestru întreg fără acţiune?**
Şi-a dat părul pe spate, făcând ca invitaţia subînţeleasă să fie evidentă.
I-am făcut cu ochiul, fluturând telefonul, pe care-l aveam în mână.
- **Vezi tu, de-asta există Skype. Fata şi prietena ei s-au pierdut de tot într-o criză de chicoteli, iar Corey şi-a dat din nou ochii peste cap. Singura problemă e să încapă tot în cadru.**

Am întins mâna, ațintind camera telefonului cam în zona șoldurilor, ca și cum aș fi concentrat imaginea asupra șlițului, iar ele au izbucnit din nou în râsete zgomotoase. Mi-am golit paharul, întrebându-mă de ce veneam la chestiile astea.
Un tip căruia îi spuneam Kreatură și-a făcut loc printre fete ca să vorbească cu mine, o întrerupere care pe mine m-a bucurat.
- Salut, frate. Care-i treaba? l-am întrebat. Ai făcut cunoștință cu sora mai mică a lui Callahan?
- încântat de cunoștință! Kreatură a dat mâna cu Corey. Antrenamentul a fost criminal azi, Hartley. Alergare cu fandare pe pistă, după care exerciții criminale pe gheață. Joc deloc. A fost epuizant și plictisitor în același timp.
- O bucurie, am zis, zdrobindu-mi paharul gol.
- Crede-mă, frate! A fost o zi când n-ai ratat *nimic* lipsind de la antrenament.
- Nu, zău? am răspuns.
Totuși, în sinea mea, mi-am zis că vorbele astea erau *praf în ochi.* Aș fi dat orice să particip la antrenament, în loc să stau întins, cu un ghips uriaș pe picior. Mi-am dus privirea la Corey pentru o fracțiune de secundă și am descoperit că avea un zâmbet de cunoscător pe față.
Da. Ea era singura din camera asta care înțelegea.
După ce Kreatură a plecat, Corey și-a pus rucsacul peste umeri din nou și și-a recuperat cârjele.
- Eu o iau din loc, a spus.

~ Te conduc până afară, m-am oferit imediat.
Corey a porni spre uşă, iar eu am reuşit să o urmez fără să lovesc pe nimeni cu ghipsul meu.
- **Nu trebuie să mă conduci, mi-a zis când am ajuns pe hol, dincolo de uşa lui Bridger. De ce să te chinui pe scări încă de două ori? Durerea de gleznă m-a făcut să mă strâmb,**
- **Nu fac asta, Callahan. Te folosesc drept pretext să plec neobservat. Cu mare grijă, mi-am pus cârja pe prima treaptă. Hai, poţi s-o spui... A fost o seară fără nici un rost.**
- **Da? Sinceră să fiu, n-a fost atât de rău pe cât ar fi putut să fie. N-a vomitat nimeni pe mine si nici n- am căzut în nas pe scări.**
Callahan a coborât şchiopătat o treaptă, apoi o alta. în comparaţie cu mine, era practic o gazelă.
- **Cred că totul depinde de ce aşteptări ai, am mormăit, atacând a doua treaptă.**
- **Chiar totul, a confirmat ea încet.**

Capitolul şase

ᶜÎTlai/ tUsi/iacUu' decât' ta? Disney/ Corey

Luni dimineaţă, când să ies din cameră, am găsit un bileţel care Fusese strecurat pe sub uşa noastră. Era o foaie de hârtie împăturită pe care era scris CALLAHAN. înăuntru era scris:
Nu pot să vin la economie azi, pentru că îmi pun două şuruburi în genunchi în dimineaţa asta. îmi dai şi mie notiţele, te rog frumos? H.

Am aşteptat până după masa de prânz ca să îi scriu un mesaj:
Am primit bilehd. Operape, zici? îmi pare rău.
Vreo două ore mai târziu, a răspuns:
Să nu-ţi pară rău. Anestezia e extaz pur. Nu trebuie să vii în vizită, dar dacă o faci, adu nişte mâncare.* Eu: *Ce fel de mâncare?
Hartley: *Doamne, cui îi pasă? Mâncarea de spital parcă e vomă.*
Am izbucnit în râs, pentru că era adevărat. Mai târziu, când mi-am băgat capul în rezerva lui de spital, primul lucru pe care l-am văzut a fost genunchiul bandajat, aşezat peste o maşinărie, care îl îndoia şi îl îndrepta încontinuu.
- Pare distractiv.
Măcar ghipsul lui uriaş dispăruse, avea unul mai mic - ca o cizmă - mai jos de genunchi.
- Mai distractiv decât la Disney World. Şi-a întors capul şi mi-a oferit un zâmbet palid. Purta un halat de spital şi avea o perfuzie în braţ.
Cu greu am reuşit să nu mă cutremur, atât de familiare îmi erau toate acestea.
- îmi pare rău, am spus. De ce a fost nevoie de operaţie, până la urmă?
Şi-a lăsat capul pe perne.
- Antrenorul de hochei mi-a zis să mă duc la ortopedul lui preferat. Şi tipul ăla a zis că s-ar vindeca mai rapid cu şuruburi în el.
- Păi... asta e de bîne, nu?
A ridicat din umeri.
- E bine pentru genunchi. Dar glezna se va vindeca tot cu aceeaşi viteză, orice-aş face. Aşa că încerc să-mi dau seama ce s-a

schimbat, cu excepția faptului că acum am oțel în corp.

- **O să declanșezi toate detectoarele de metal. Am înaintat mai mult cu scaunul în rezervă. Nu te deranjează că am venit în vizită? Eu mereu am urât să vină lumea la mine.**

Hartley și-a ridicat capul.

- **Nu-ți plăcea să ai vizitatori? Dar ce ai cu oamenii care te plac?**
- **Nu voiam să fiu *văzuta,* atâta tot. Era atât de umilitor, să stau pe spate, fără sa fi făcut duș de ceva timp, și practic goală, cu excepția halatului ăla subțire de bumbac.**
- **De-asta suntem diferiți, a zis Hartley, înclinând ușor din cap. Pe mine nu mă deranjează să nu fac duș. Și nici nuditatea.**

Am pescuit o pungă de hârtie albă din rucsac.

- **Ce mi-ai adus?**
- **Un sendviș italian și o pungă de chipsuri. Și un Gatorade.**
- **Ți-am spus vreodată că ești frumoasă?**
- **Ori de câte ori îți dau de mâncare.**
- **Exact. Dă-ncoace!**

Și-a întins mâinile și t-am dat punga.

M-am uitat la perfuzie și la medicamentele care îi intrau în braț.

- **Ai voie să mănânci?**
- **Cui îi pasă? Mi-e foame. A despachetat sendvișul și a luat o mușcătură. Mhmmm... a suspinat. Frumusețea întruchipată...**
- **Eu sau sendvișul?**
- **Amândoi. A mai luat o mușcătură. Callahan? Tu cât ai stat în spital?**

Această întrebare mi-a făcut parcă pieptul să se comprime. Accidentul nu era unul

dintre subiectele pe care să îmi placă să le discut.

- **Șase săptămâni.**

Hartley a făcut ochii mari.

- **O perioadă foarte mare în care să mănânci mâncare foarte proastă.**

Am dat afirmativ din cap, chiar dacă mâncarea proastă nu se încadra nici măcar pe primele zece poziții ale topului cu lucrurile pe care le detestam la spitale.

- **Cât ai lipsit de la școală?**
- **Trei luni. M-am întors în ultimele câteva săptămâni. Din fericire, îmi depusesem dosarul pentru admitere timpurie la Harkness. Așa că scrisoarea de acceptare a sosit înainte de accident.**
- **Dar ai absolvit cu tot restul?**
- **Cei de la Inspectorat mi-au trimis un meditator de cum am început convalescența.**
- **Câtă agresivitate!**
- **Așa să fie? Am oftat. Nu aveam ce altceva să fac în timpul liber. Era mai bine să învăț niște ecuații la matematică decât să stau cu mâinile în poală și să mă gândesc cât eTa ziua de lungă. Am arătat spre genunchiul lui. Spune-mi că n-ai prefera să fii ia un curs de economie acum!**

S-a gândit bîne înainte să răspundă.

- **Sigur, dar numai dacă pot să păstrez sendvișul. A deschis punga de chipsuri și mi-a oferit și mie. Am luat unul și am rontăit în tăcere pentru câteva minute. Cum e să te întorci la școală într-un cărucior cu rotile?**

Am scos un oftat.

- **Pe bune? Vrei să mă faci să vorbesc despre asta?**

Hartley și-a deschis larg brațele.

- **Nu eşti obligată. Dar dacă tot suntem aici...**
- **A fost fix pe-atât de îngrozitor pe cât îţi închipui. Toţi au fost foarte, foarte drăguţi cu mine, bineînţeles. Dar asta nu însemna că era mai puţin groaznic. Eram spaima conversaţiilor. Când apăream eu, în scaunul meu, nimeni nu mai putea să discute despre tema balului sau altceva. Pur şi simplu, simţeau că nu puteau.**

Câteva clipe, Hartley nu a spus nimic.

- **Ei bine, sună de tot raliatul... Ai fost obligată să te întorci?**
- **Nu eram *obligata...* dar să stau acasă era şi mai puţin distractiv de-atât. Ai mei erau mereu stresaţi. M-am gândit că, dacă mă întorc la şcoală, aveau să se mai... ştii tu, să se mai calmeze un pic. Mă săturasem până peste cap să mă studieze la microscop. Şi acum mă săturasem până peste cap de acest subiect. Dana e şi ea destul de stresată acum. Mâine-seară se hotărăşte dacă a intrat sau nu.**

Hartley mi-a oferit încă un zâmbet anemic.

- **Da? Dacă mă evacuează din acest stabiliment, stau şi eu cu voi, să aşteptăm împreună. Va trebni să jucăm câteva partide de hochei, bineînţeles.**
- **Evident, am consimţit.**

Când m-am întors de la bibliotecă, un pic înainte de nouă în seara următoare, uşa de la camera lui Hartley era deschisă. Am băgat capul pe ea şi am dat de el aşezat pe pat, cu scaunul de la birou potrivit sub picior.

- **Salut, Callahan, mi-a zis, rupând o foaie din caietul pe care îl avea în faţă şi mototolind-o.**

- **Salut şi ţie. L-am studiat, remarcând că avea faţa palidă şi ochii îi erau mohorâţi. Nu arăţi prea grozav...**
- **Mulţumesc de compliment. A aruncat hârtia mototolită către coşul de gunoi aflat la ceva depărtare. L-a nimerit, bineînţeles. Pentru că Hartley era Hartley.**

Am intrat în cameră, sprijinindu-mă în cârje.

- **Serios acum, eşti bine?**
- **O să fiu. A doua zi e mereu cea mai oribilă, nu? Am nevoie de o noapte de somn ca lumea, atâta tot. Ştii cum e în spital.**

M-a fixat printre pleoapele îngustate.

- **Da, ştiu. M-am apropiat şi m-am aşezat lângă el, atentă să nu îl lovesc cumva. De câte ori te-au trezit să-ţi verifice funcţiile vitale?**
- **Am pierdut şirul. S-a aplecat să-şi ia sticla de apă de pe jos, după care a golit-o. Callahan, ai putea să- mi reumpli şi mie asta?**
- **Sigur că da. M-am ridicat imediat. Trecându-mi mânerul sticlei peste deget, am intrat în cârje în baia lui şi am umplut-o din nou. Poţi să iei încă o doză de ibuprofen? am întrebat, zărind flaconul de pe chiuvetă.**
- **O, da, sigur! a zis.**

Am luat două tablete din flacon şi le-am băgat în buzunar. Apoi i-am dus apa. Mă speria să îl văd cuprins de dureri şi vulnerabil. Parcă nu era el. înainte să apuc să-mi înfrânez impulsul, am ridicat mâna şi mi-am lipit-o de obrazul lui. Ochii aceia mari şi căprui s-au aţintit asupra mea, studiindu-mă.

- **Nu pare să ai febră, am zis rapid. Infecţiile postoperatorii pot fi înspăimântătoare.**
A închis ochii şi şi-a lăsat toată greutatea capului să se sprijine de palma mea. Pentru o clipă cât o eternitate, nu am schiţat nici o mişcare. Ştiam că trebuia să mă retrag, chiar dacă nu voiam decât să fac exact contrariul - să-l cuprind în braţe şi să-l ţin strâns. Dacă as fi crezut că m-ar fi lăsat, exact asta aş fi făcut.
Cu un oftat, mi-am lăsat mâna uşor pe umărul lui şi i-am pus sticla cu apă în mână. Când şi-a îndreptat poziţia, am pescuit şi capsulele din buzunar.
- **Doar două? a întrebat, răguşit.**
- **Dar asta e doza recomandată! Câte iei de obicei?**
- **Trei sau patru, bineînţeles.**
- **Pe flacon scrie să iei două, Hartley.**
- **Ştii ceva, Callahan? Mă aşez pe tine şi apoi poţi să-mi explici tu de ce e logic ca doza recomandată pentru tine sa fie la fel cu doza pentru mine.**
Gura îi schiţă un zâmbet, dar ochii îi erau prea obosiţi pentru a face acelaşi lucru.
- **Eşti o pacoste pe capul omului, Hartley, am spus, ca să maschez cât de îngrijorată eram pentru el.**
M-am dus până în baie să îi mai aduc încă o capsulă.
- **Mulţumesc, a spus în şoaptă când m-am întors. Şi după ce le-a înghiţit pe toate, s-a lăsat pe spate, cu capul sprijinit pe mâini, strâmbându-se. Cât e ceasul?**
M-am uitat la ceasul de la mână.
- **Nouă şi un pic.**

- **Trebuie să mergem să stăm cu Dana, a zis. Am clipit. Pentru o clipă, uitasem complet că trebuia să fie seara cea mare pentru Dana. În foarte scurt timp, toate grupurile *a cappeila* aveau să înceapă să alerge prin Curtea Bobocilor, trecând pe la studenții de anul întâi preferați, într-o goană nebună pentru alegerea celor mai buni cântăreți.**
- **Exact. Ești sigur că vrei să te miști?**

A închis ochii pentru o clipă, după care i-a deschis din nou.

- **Slavă Domnului că trebuie să mergem doar în camera de vizavi.**
- **Stai puțin, i-am spus. Lasă-mă să pregătesc terenul mai întâi!**

Luându-mi cârjele, m-am întors în camera mea, am dat la o parte niște cărți de pe canapea și am aranjat măsuța să poată susține perfect genunchiul lui Hartley. Apoi, cuprinsă de o inspirație subită, mi-am împins scaunul cu rotile pe ușă, apoi de-a curmezișul holului și l-am băgat în camera lui. Era perfect, pentru că fusesem la biblioteca Beaumont (care nu avea decât trei trepte) în cârje și eu nu aveam nevoie de el.

Când am dat cu ochii de el, Hartley era în picioare.

- **Ia uite aici, i-am spus. Nici măcar nu trebuie să mergi.**
- **Mersi, ce să zic, a oftat. Am împins scaunul pe după el până i l-am poziționat în spate, iar el s-a așezat. Și-a pus palmele pe roți și a împins. Deci așa arată lumea pentru Callahan, a zis, îndreptându-se spre ușă.**

- Dana, am venit! am strigat, când am intrat în spațiul nostru comun. Și e nouă. Mai departe ce facem?
A ieșit val vârtej din camera ei, derapând.
- Așteptăm, pur și simplu.
- Pot să dau drumul la televizor, sa ne uitam la meciul de fotbal? a întrebat Hartley.
Colega mea de cameră s-a încruntat.
- Fără sonor. Trebuie să pot să-i aud când bat la
ușă.
Hartley a avut tactul necesar pentru a nu-i spune că, din moment ce Dana deschisese larg ferestrele și că ușa clădirii era chiar lângă ușa camerei noastre, n- am fi avut cum să nu îi observăm. A luat telecomanda fără să spună nimic. Când a găsit canalul cu meciul de fotbal, a poziționat scaunul meu lângă canapea și a început să se foiască, încercând să găsească o modalitate de a face trecerea pe ea.
- Hei, națiune! ne-a salutat Bridger, intrând cu o pungă cu gheață. Livrare specială! O să o pun în frigiderul tău mic, bine, frate?
- Mersi, tipule. Mi-ar prinde bine și acum, să stii.
Bridger s-a făcut nevăzut, iar Hartley s-a concentrat din nou asupra sarcinii de a se da jos din scaunul meu cu rotile.
- Ai putea să stai în el, i-am oferit eu o soluție. Așa nu ți-ai mai mișca atât piciorul.
Hartley a luat în calcul această idee, după care a scuturat din cap. S-a ridicat pe piciorul teafăr și și-a lăsat corpul pe canapea.
- Mi-e mai bine aici, a zis printre dinți.

Şi a evitat să mă privească în ochi.
Fără nici un comentariu, am tras scaunul cu rotile de lângă canapea. Dar adevărul era că mă deranja. Evident, Hartley nu putea suporta ideea de a sta în scaunul cu rotile când fetele din grupurile de a *cappella* aveau să intre în camera. Eu mereu avusesem impresia că scaunul mă făcea fie demnă de milă, fie invizibilă, iar Hartley practic îmi arătase că aşa era.
Am fost smulsă din ghearele acestor gânduri supărătoare de sunetul unor paşi grei de dincolo de fereastră. Chipul Danei a încremenit de la atât entuziasm.
Rapid, am ieşit în cârje pe hol şi am deschis uşa exterioară. Douăsprezece fete în tricouri roşii au trecut în fugă pe lângă mine şi au intrat în camera noastră. Se luaseră de mâini şi începuseră să cânte *Respect* al Arethei Franklin înainte ca eu să fi apucat să mă întorc în spaţiul comun.
După ce au terminat a doua melodie, au întrebat-o pe Dana dacă voia să devină membră în Merry Mellowtones. Mi-am ţinut răsuflarea, pentru că nu ştiam ce avea să spună Dana. Ştiam că acest grup nu era prima ei alegere. Pe de altă parte, veniseră după ea devreme, ceea ce însemna că într-adevăr o voiau printre ele.
- Poate, a răspuns ea rapid.
Răspunsurile permise erau „da", „nu" şi „poate". Dar, dacă grupul voia, puteau să-ţi dea locul altcuiva după zece seara, adică peste doar 45 de minute de-acum.
- Sperăm că o să-ţi schimbi răspunsul în „da"!

Conducătoarea i-a înmânat Danei o carte de vizită,
pe care era numărul ei de telefon. Apoi au plecat în fugă, să bată la usa următoarei persoane de pe lista lor.
- Firimituri, a mormăit Dana după ce plecaseră. Să fi zis da? Şi-a ocupat din nou locul la fereastră. Chiar vreau să intru în Something Special[1], a adăugat în şoaptă. Dar mă cam întind...
- Şi eu vreau ceva special, drăguţo, a rânjit Hartley, cu capul sprijinit pe braţe.
- Hartley! a strigat Dana.
- înseamnă că-şi fac efectul calmantele, am murmurat eu.
Bridger s-a întors în camera noastră cu o pungă plină cu gheaţă, pe care Hartley şi-a proptit-o cu grijă pe genunchi. Dar chiar atunci a început să îi sune telefonul. Chiar şi modificarea minoră a poziţiei, necesară pentru a-şi scoate telefonul din buzunarul de la spate, l-a făcut să se crispeze de durere. S-a uitat pe ecranul telefonului şi apoi a apăsat pe butonul de anulare a soneriei.
- E cam foarte târziu să te sune Stacia, nu? l-a întrebat Bridger.
Hartley a ridicat dintr-un singur umăr.
- Probabil că e ameţită, şi mă sună aiurea din cine ştie ce club. Nu pot să suport durerea şi să vorbesc şi cu ea în acelaşi timp.
Bridger a pufnit pe nas.
- îmi mai spui o dată de ce rămâi credincios unei persoane care nici măcar nu

ştie cum să aline un bărbat chinuit de dureri?
- Las-o baltă, Bridger!
Vocea lui Hartley era sfârşită.
- Bine. Dar apoi să nu mă freci pe mine la cap că sunt uşuratic, când tu faci aşa mare reclamă relaţiilor monogame.
S-a aşezat pe canapea.
- Nu vreau să te frec deloc, Bridger. Nu eşti genul meu.
- Dar mersi pentru imagine, i-a răspuns Bridger, iar eu am izbucnit în râs.
De cealaltă parte a camerei, Dana părea complet ruptă de întreaga conversaţie. Tot învârtea cartea de vizită pe care o avea în mâini şi se plimba încolo şi încoace. Evident, propriile ei zâne ale speranţei lucrau peste program, şoptind u-i cuvinte de încurajare şi alungând spaima.
- Răbdare, Dana, a spus Bridger, arătând către ecranul televizorului. Tip ui e, volumul?
Hartley doar a clătinat din cap.
Mult timp, nu s-a mai întâmplat nimic, cu excepţia faptului că cei de la Patriots au înscris. Deci măcar atât. în timp ce minutele se târau cu viteza melcului, Dana când parcă încerca să facă o gaură în covorul nostru cel nou, când să zdrenţuiască marginile cărţii de vizită primite de la fetele din Merry Mellowtones. între timp, Hartley şi-a recăpătat întru câtva culoarea normală şi nu se mai strâmba ciudat, a durere, ori de câte ori se mişca.
Iar eu eram copleşită de o încărcătură emoţională excesivă. îmi venea greu să mă abţin să nu îi îmbrăţişez pe amândoi. Dana

părea atât de stresată şi de abandonată... Era clar că eu luasem decizia înţeleaptă în ceea ce privea candidatura pentru unul dintre grupurile *a cappella.* Seara selecţiei era un fel de metodă de autoflagelare medievală, în care lumea din jur te anunţa, într-un interval de o oră, exact cât de dezirabilă erai.
Cine avea nevoie de aşa ceva? Era mai bine să fii respins în tranşe minuscule, asimilabile. Eu primeam zilnic doze regulate - în expresia de pe chipul lui Hartley la ideea de a sta într-un scaun cu rotile sau în Zâmbetele Largi pe care le primeam de la oamenii care nu ştiau ce să zică. Priveam cum se dezintegra bravada colegei mele de cameră şi mă întrebam de ce să invit problemele la mine în ogradă, când oricum dădeau năvală?
Tocmai când începeam să mă întreb dacă Dana mai putea suporta, s-au auzit alţi paşi apăsaţi afară şi toţi muşchii din corpul colegei mele de cameră s- au încordat. S-a auzit o bătaie în uşa exterioară, iar apoi Bridger a sărit imediat, ieşind în goană să le permită accesul.
O ceată gălăgioasă de fete în tricouri mov a pătruns în goană în camera noastră. Apoi, ele s-au luat de mâini şi au început să intoneze cântecul de luptă al şcolii noastre, pe patru voci. Chipul Danei s- a luminat ca bradul de Crăciun din Rockefeller Center.
- Dana, ai vrea să fii cea mai nouă membră a grupului Something Special? a întrebat dirijoarea când s-a încheiat cântecul.

- **Da! a ţipat Dana.**
Băieţii au început să aplaude, iar eu am cuprins-o în braţe pe Dana. Efectiv tremura de bucurie.
Dintr-odată, lecţiile învăţate în seara aceasta au luat o turnură care mi-a umplut inima de durere. Riscul uriaş asumat de Dana dăduse roade. îşi găsise grupul ideal. Grupul mare de fete cu tricouri mov care o îmbrăţişau nu era nicidecum ceva fără importanţă. Am zâmbit cu gura până la urechi şi m~ am bucurat enorm pentru ea. în acelaşi timp, toate astea rupeau bucăţi din mine.
Ceva special

Capitolul şapte

băiatul ţictiw

Coreii

Până ce frunzele şi-au terminat preschimbarea in galben şi roşu, aproape că terminasem parţialele. Luasem notă maximă la testul de spaniolă şi abia- abia trecusem la cel de la matematică. Economia era cursul meu favorit acum, din moment ce lunea, miercurea şi vinerea stăteam mereu în secţiunea pentru schilozi, cu Hartley. Şi, după curs, mergeam să luăm prânzul în Commons.
Singura pată întunecată din fiecare săptămână era fizioterapia.
- **Cum ne descurcăm cu treptele zilele astea? mă întreba Pat, aşa cum făcea mereu.**

- **Bine. încet.**

Nu știu de ce, fizioterapia mă transforma într-o persoană care dădea numai răspunsuri monosilabice.

- **Hai să exersăm, zicea ea.**
- **Da, hai, răspundeam fără însuflețire.**

Pat m-a dus la o scară pe care nu o mai văzusem până atunci.

- **Bine, poți să te desfășori aici, mi-a spus. Hai să-d văd tehnica!**

Una câte una, mi-am pus cârjele pe prima treaptă, după care mi-am săltat picioarele să țin pasul cu ele. Și apoi am repetat mișcarea. Și din nou. Dar, când am ajuns pe a șaptea treaptă, m-am întors să mă uit la Pat.

Ceea ce a fost o greșeală.

îmi dădeam seama cu precizie cât de ușor ar fi fost să mă împiedic și să mă prăvălesc pe acele șapte trepte de beton. Mi-am văzut corpul ricoșând pe muchiile lor. *Căzând pe spate.* Era chiar lucrul care mă îngrozea cel mai tare.

Dintr-odată, m-am trezit blocată acolo, în mijlocul scării. Mi-era teamă să-mi continui urcarea și nu puteam să mă răsucesc ca să cobor înapoi.

în secunda următoare, Pat era în spatele meu.

- **Te ghidez eu, mi-a spus, cu palma lipită de omoplatul meu. încă vreo câteva.**

Transpirând, mi-am continuat supliciul. După fiecare treaptă, îmi atingea spatele, ca să știu că era în continuare acolo. Când am ajuns pe palier, ne-am oprit.

Pat şi-a dus mâna la bărbie, bătând uşor cu arătătorul în ea, făcând mutre gânditoare cât eu continuam să gâfâi.

- **Ştiu că ai fost învăţată să foloseşti două cârje, mi- a spus. Dar eu cred că te-ai descurca mai bine cu una, plus balustrada.**

M-a condus până la balustradă şi mi-a luat cârja.

A doua serie de trepte a fost mai uşor de parcurs, pentru că ţineam strâns balustrada.

- **O să coborâm cu liftul, m-a anunţat Pat când am urcat şi ultima treaptă. Mi-a dat cârja înapoi şi a apăsat butonul.**

Mohorâtă şi transpirând abundent, am urmat-o înapoi în sala de fizioterapie. M-a pus să mă asez pe covor şi să-mi dau jos ortezele.

- **Ştii ceva, Corey...**

Nu suportam când oamenii îşi începeau propoziţiile aşa. Mai mereu ducea la o porţie zdravănă de cicăleală.

- **... cu cât reuşim să te facem să mergi mai mult, cu atât o să te simţi mai bine. încă n-ai ajuns la un nivel de stagnare. Ştiu că mersul ţi se pare ceva stângaci, dar sunt nişte metode grozave pe care le putem aplica pentru a-ti face paşii mai fireşti.**

- **Cum ar fi?**

„Paşii" mei cu picioarele ţepene cu greu puteau fi mai puţin fireşti.

- **Exista nişte orteze noi care se flexează când vrei şi stau fixe când ai nevoie să stea fixe. Cred că eşti o candidată foarte potrivită pentru ele. Dar fabricantul cere să te angajezi să continui încă opt luni terapia cu ele.**

- **Dacă o orteză are nevoie de opt luni de terapie ca să dea rezultate, cât de bună poate fi?**

Pat a schițat zâmbetul cuiva care încerca să aibă răbdare.

- **Eu, una, cred că sunt miraculoase. Dar trebuie să-ți antrenezi trunchiul, pieptul și fesierii ca să te ajute. Gândește-te! între timp, hai să lucrăm la umblatul de-a busilea!**

I-am aruncat o ocheadă obosită, pentru că acesta era unul dintre cele mai extenuante exerciții pe care le făceam.

- **Mâinile sprijinite de covor, mi-a spus.**

Cu un oftat la limita cooperării, m-am întors, așezându-mi mâinile pe covor. Apoi mi-am curbat spatele ca o pisică, trăgându-mă cu fesierii mei slabi în ceva ce semăna cu statul în patru labe. Pat mi-a aranjat picioarele necooperante în spate.

- **Hai să pornim, a spus. Nu mai sunt decât opt minute, oricum.**

Am avansat, mișcându-mi una dintre palme pe covor.

- **E mai ușor dacă miști mâna și piciorul opus în același timp, mi-a spus. Hai să-ți arăt! Pat s-a poziționat și ea în patru labe, arătându-mi modul corect de a-mi elibera de greutate piciorul pe care voiam să îl mișc.**

Ușa sălii de fizioterapie s-a deschis și un glas a spus:

- **A, ce drăguț! Femei în patru labe!**
- ***Dow nule* Hartley... Glasul lui Pat era glacial. Nu e deloc potrivit să mi te adresezi așa, și nici pacientei mele.**
- **Nu-ți face griji, Pat, a răspuns Hartley. Poți să mă pedepsești pe tot parcursul orei**

care vine, iar Callahan o să poată să mă pedepsească la RealStix mai târziu.

- Sigur că da, am spus, așezând u-mi fundul peste gambele inutile, ceea ce e strict interzis, din motive de circulație. La centrul de reabilitare, mai-mai că făceau o criză când mă așezam pe gambe chiar și o secundă.

- Hai, Corey, a spus Pat. Trebuie să parcurgi lungimea covorului.

Dar eu șovăiam. *Chiar* nu voiam să mă vadă Hartley mergând de-a bușilea ca și cum aș fi fost beată, cu fundul legănându-mi-se în aer. Am privit- o în ochi pe Pat și am dat aproape imperceptibil din cap, în semn de refuz. Pat m-a cercetat câteva clipe, după care a strigat:

- Hartley, am nevoie să-mi faci un serviciu! Ai putea, te rog, să te duci jos la recepție și să-mi iei corespondența? Aștept ceva important. Și mai sunt câteva minute până o să începem.

- Biiiine... a zis el încet. Pot să-ți mai aduc și altceva, dacă tot mă duc? Cafea? Să-ți iau și rufele de la curățătorie?

- Doar corespondenta, a răspuns Pat.

Când a ieșit, mi-am ridicat fundul și m-am pregătit să pornesc în patru labe.

- Mulțumesc, am zis, pe un ton jos.

- Pentru nimic, mi-a răspuns ea, cu un oftat.

- Ca să vezi, Corey... a început Dana, trăgându-și geaca pe ea. Ai auzit despre balul „Colega de cameră la așternut" de săptămâna viitoare?

Hartley făcea pregătirile pentru meciul nostru de hochei, dar nu începusem încă să jucăm.

- **E mereu distractiv, a zis el. Anul trecut i-am făcut lipeala lui Bridger. L-am legat cu cătușe de un copac din curte și i-am dat partenerei lui cheia.**
- **Pare... interesant, am spus eu. Vrei să mergi și tu, Dana?**

Deși, din moment ce ea adusese vorba, puteam să presupun că răspunsul era îmul afirmativ.

Dana a ridicat din umeri.

- **Cred că-mi pare distractiv. Ție, nu? Ce gen de băiat îți place, Corey? Ai un anumit gen?**

Hartley mi-a întins controllerul.

- **Pentru Callahan nu există decât un singur bărbat, iar respectivul e destul de indisponibil.**

Auzind asta, inima mi-a luat-o la goană ca un cal sălbatic, și efectiv am simțit gust de fiere în gură. Pentru că eram sigură că Hartley stia ce sentimente aveam pentru el și era pe punctul de a le anunța în gura mare.

- **Pittsburg Puffins probabil că au meci în seara aia, a continuat Hartley, altfel mai mult ca sigur căpitanul lor ar lua avionul încoace dacă l-ai ruga.**

Pulsul meu a inceput să coboare din nou spre valoarea normală.

Dana a început să chicotească, amuzată.

- **Căpitanul de la Pittsburg Puffins, zici?**

Acum trebuie să-l caut pe Google. S-a aplecat peste laptopul meu, care stătea deschis pe cufăr și a bătut ceva la tastatură. Oooo! a exclamat. înțeleg acum... uau!

- **Da, i-am confirmat eu, moment în care Hartley a pufnit pe nas.**
- **Auzi, Corey? a spus Dana. Te sună cineva pe Skype. Damien. Să răspund?**
- **Sigur, mersi.**

Dana mi-a dat laptopul, iar fața fratelui meu a apărut pe ecran.

- **Salut, pitico, mi-a spus. Care-i treaba?**
- **Nu prea e. Pierd vremea pe-aici. Tu ești și acum la muncă?**

Vedeam ceva mobilier de birou în spatele lui.

- **Da, duc o viață strălucitoare.**

Fratele meu își luase un post de consilier juridic pentru un an, înainte de a începe Facultatea de
Drept.

Lângă mine, Hartley s-a lăsat greu pe canapea, cu o sticlă de tequila într-o mână și un shaker de cocteiluri în cealaltă.

- **Uau! Callahan! Ce mai faci, tip u le?**
- **Tipulee... *De ce* ești în camera soră-mii și nu la antrenament?**
- **Ca să vezi, căpitane, motivul ar fi ghipsul uriaș de pe piciorul meu, fir-ar el să fie... în ultima vreme nu mai pot să joc hochei decât pe un ecran, iar soră- ta are un televizor bestial. Așa ne distrăm noi, în cartierul rău-famat al schilozilor. Hartley s-a uitat în jos la proviziile pe care le adusese. Drace! Am uitat de lămâile verzi. Mă-ntorc imediat.**

Și-a luat cârjele si s-a ridicat, pornind cu grijă către ușă.

Damien a așteptat câteva clipe înainte de a-și încrucișa brațele pe piept și a-și uni sprâncenele în tr- o încruntătură.

- **Te rog să-mi spui că nu ai o relație amoroasă cu el.**
Asta m-a făcut să izbucnesc în râs.
- **Nu am o relație amoroasă cu el. Dar... Doamne, Damien... ce-ți pasă ție?**
- **Nu e omul pe care l-aș alege pentru tine. „Ei bine, eu nu sunt cea pe care a ales-o el, așa că se pare că n-ai de ce să-ți faci griji."**
- **Tare amuzant, Damien. Dar *pe cine* ai alege tu pentru mine?**
- **Pe nimeni, bineînțeles. Ești soră-mea mai mică.**
-înțeleg...
- **Te rog, ține-te departe de toată echipa de hochei. Sunt niște porci.**
- **Cred că tocmai ai spus despre tine că ești un porc.**
Zâmbetul fratelui meu era foarte larg.
- **Ei, ce-i în gușă, și-n căpușă.**
- **Știi ceva, frățioare? Am un joc video de câștigat aici. Vorbim mai târziu.**
Damien s-a încruntat.
- **Să nu-l lași pe Hartley să te îmbete.**
- **Pe bune? Ai fi în stare să-mi ții predici despre băutură? Relaxează-te, bine? Sau o să-i spun mamei ce s-a întâmplat de fapt cu sherry-ul ăla pentru gătit care a dispărut fără urmă când erai tu în clasa a zecea.**
Damien a zâmbit larg.
- **Vorbim mai încolo, pitico!**
Am câștigat prima partidă. După aceea, în loc să-i fac în ciudă lui Hartley, i-am spus că aveam nevoie de niște sfaturi.
- **Da, ar trebui să-ți dai la schimb portarul unei alte echipe. E slab.**
Hartley storcea o lămâie verde în shakerul de cocteil. L-am privit cum a turnat tequila

şi apoi a adăugat o lingură de miere. 1 se spusese să nu-şi mai pună gheaţă la genunchi, astfel că plănuia să folosească restul gheţii aduse de Bridger ca să facă mărgăritã.

- Nu, serios. E despre balul „Colega de cameră la aşternut". Dana vrea să-i fac lipeala cu cineva. Dar, având în vedere că duc o viaţă izolată, nu ştiu pe cine să sun.

Hartley ne amesteca de zor cocteilurile.

- Ce gen de bărbat îi place?

- Nu ştiu sigur. Nu prea o pasionează sporturile. Eu aş putea s-o văd cu un amator de teatru sau cu un muzician.

- Atunci s-ar putea să ceri ajutor cui nu trebuie. A desfăcut capacul shakerul ui şi a strecurat lichidul în două pahare de la cantină. Tare mi-aş fi dorit să-mi fi trecut prin minte să şterpelesc şi nişte sare. Noroc!

Mi-a întins un pahar.

Am luat o gură.

- Ştii ceva? Am crezut că e ciudat să pui miere. Dar e chiar bun.

- Stai pe-aproape, scumpo!

Ah, dac-aş putea...

- la spune-mi, a zis Hartley, îndoindu-şi genunchiul câteva grade şi strâmbându-se. Dacă Dana îmi cere sfatul despre cu cine să te cupleze la „Colega de cameră la aşternut", ce să-i zic? Sunt câţiva dintre cei din echipa de hochei care ar vrea să meargă. Nu ştiu ce program de meciuri au, totuşi.

Am scuturat din cap.

- Eu nu mă duc.

- Nu vrei să pici la aşternut?

Mi-am simţit fata luând foc.

- **Doamne, oare o mai fi făcut cineva gluma asta până acum?**
- **Ce public pretenţios aici, pentru o seară de vineri, a zis Hartley, zâmbind larg. Uite ce e, chiar e destul de distractiv şi un mod relaxat de a cunoaşte oameni noi. Fără supărare, Callahan, dar tu nu prea socializezi.**

Aproape că m-am înecat cu cocteilul.

- **Hartley, dacă aş fi vrut să mă cicălească cineva despre socializat, pot s-o sun pe maică-mea şi se rezolvă, la orice oră.**
- **Nu te cicălesc, pur şi simplu nu înţeleg. Ştiu de ce stau eu aici într-o seară de vineri, înghiţind capsule de Advil pe canapea. Mă doare piciorul şi iubita mea e plecată în străinătate. Sunt... pe lista de rezerve cu accidentări, ca să zic aşa.**

Am luat o gură foarte mare din cocteilul meu, lămâia verde făcându-mi limba să freamăte.

- **Lista de rezerve cu accidentări e o analogie reuşită. Cred că şi eu sunt încă pe ea. E un bal, Hartley. De ce să mă duc?**

El şi-a învârtit băutura în pahar.

- **Bine, poate că nu e proba la care străluceşti tu...**
- **Ţi se pare? Şi m-ai cupla cu un sportiv? Respectivul ţi-ar spune că ai un simţ al umorului de- a dreptul pervers.**

Hartley şi-a proptit cotul pe spătarul canapelei şi s-a întors, să mă poată vedea mai bine.

- **Crezi că sportivilor le plac doar alţi sportivi? Unele dintre fetele cu care mi-am**

dat eu întâlniri practicau o singură activitate sportivă - fardatul.
Bineînțeles că avea dreptate, dar asta nu însemna că mă simțeam foarte atrăgătoare. Nimic la mine nu mai era ca înainte. Părul nu mai avea lungimea potrivită, picioarele începeau să mi se subțieze de la prea mult timp petrecut în scaunul cu rotile. Doar pentru că Hartley nu era în stare să vadă tot ce era în neregulă cu mine nu însemna că nici eu nu puteam.
După accident, un fizioterapeut bine intenționat îmi dăduse niște materiale despre imaginea corporală după suferirea unoT leziuni la coloana vertebrală. Broșura era plină de îndemnuri vesele să „înveți să iubești *noul tău eu".* Dar inima îmi era plină de întrebări sumbre care nu-și găseau deloc Tăspunsul pe nici una dintre paginile acelea lucioase.
între timp, mărgărită mea dispărea cu rapiditate.
- **Mie, celei de odinioară, i-ar fi plăcut la nebunie să i se facă lipeala cu un jucător de hochei, i-am spus. Dar nu mai arăt ca înainte. Nu *mă mai simt.* la fel.**
„în plus, sunt îndrăgostită de tine. Dar asta e o altă problemă."
- **Poate, pur și simplu, o să mai dureze ceva până ce-o să fiu pregătită.**
- **încă mai încerci să te acomodezi. Ochii căprui ai lui Hartley erau plini de blândețe. Sper că nu te deranjează ceva haz de necaz.**
- **îmi place de mor să fac haz de necaz.**
- **Vezi? Eşti distractivă, Callahan. Chiar nu e deloc complicat.**

- **Tot ce are legătură cu relațiile e complicat, bine? Tequiia începea să-și facă efectul asupra mea. *Totul.* Nici măcar nu știu ce pot să mai fac.**
S-a încruntat.
- **La ce te referi?**
- **Nu contează.**
Mi-am luat controllerul, dar Hartley mi l-a luat din mâini.
- **Callahan, te referi la sex?**
Am ridicat din umeri, nefericită.
- **Nu pot să vorbesc cu tine despre asta.**
- **Păi... și cu cine poți să vorbești? Pentru că mie, unul, mi se pare o problemă a dracului de mare.**
- **Oarecum...**
- **Pe bune. Când le-am spus prietenilor mei că mi- am rupt piciorul în două locuri, toți mi-au spus că măcar n-am nici o problemă cu penisul, așa că n-are cum să fie așa grav.**
Am încercat să nu golesc paharul de mărgărită.
- **Și fix asta e diferența dintre cum își vorbesc băieții și cum o fac fetele.**
Hartley a început să-și miște degetul de-a lungul marginii paharului său.
- **Când zici că nu esti sigură ce poti să faci, te referi la...**
- **Hartley, serios acum... Nu e un subiect ușor pentru mine.**
- **Deci mai avem nevoie de tequila. A întins mâna să-mi reumple paharul. Bine, deci dacă un tip e paralizat, asta înseamnă că nu i se mai scoală, nu? Stacia m-a pus să mă uit la *Doimi ton Abbey.***
Am izbucnit într-un hohot dur, ca un lătrat.

- **Ceva de genul. Dar depinde unde are leziunea şi de ce fel e. Unii tipi blocaţi în scaunul cu rotile n-au nici o problemă. Dar unii pot să aibă erecţii, doar că nu mai simt nimic.**

Hartley a făcut ochii mari, trădând o oripilare autentică.

- **Rahat...**
- **Exact.**
- **Deci, pentru o femeie...**

Am clătinat din cap.

- **Alt subiect, te rog...**
- **Cred că o femeie ar putea să o facă oricum. Dar dacă n-ar putea să simtă, atunci poate că n-ar vrea.**

Mă uitam spre tavan, sperând că avea să o lase baltă.

Hartley a luat o înghiţitură din paharul lui.

- **Callahan, s-ar putea să nu ştii un lucru despre mine: nu mă jenez de nimic.**
- **Ei bine, eu, da, i-am răspuns.**

Dar el nu mă asculta.

- **Ce să zic, dacă un tip nu e sigur dacă echipamentul îi mai merge, ar începe să verifice de unul singur gen... de când ajunge acasă de la spital, a spus. Ce zic eu, chiar înainte de asta. Şi-ar duce mâna acolo de prima oară când ajunge singur în baia de la spital. Şi misterul s-ar lămuri.**

Acum începea să mă calce pe nervi.

- **Sinceră să fiu, habar n-ai cum e.**
- **Atunci spune-mi tu, Callahan. Dacă eu chiar n- am habar.**

M-a ţintuit cu privirea şi ne-am trezit că ne angajaserăm într-una dintre înfruntările noastre din priviri. Eu sunt o luptătoare redutabilă, bineînţeles, dar era imposibil să

câştig împotriva lui Hartley. Era imposibil să câştigi din postura mea, oricum. Pentru că să mă uit fix în ochii ca de ciocolată ai lui Hartley mereu mă termina, reamintindu-mi cât de mult îmi doream să mă refugiez în ochii lui şi să nu mai ies niciodată de acolo. Mi-am lăsat privirea către paharul cu mărgărită şi am încercat să-i explic.

- **Bine, băiatul paralizat de care vorbeşti tu? Mult timp n-o să poată să-şi dea seama ce funcţionează şi ce nu, pentru că o leziune la coloană îţi zguduie întregul organism. Un timp, nu poate simţi *nimic* mai jos de cutia toracică, şi asta e ceva care te umple de groază. Apoi doctorii încep să se contrazică despre ce funcţii vor fi recuperate, băgându-le frica în oase bine de tot părinţilor lui.**

Când mi-am ridicat din nou ochii, Hartley mă fixa cu o privire mută, lichidă.

Deşi mi-aş fi dorit foarte mult să nu se întâmple una ca asta, am început să-mi simt gâtul încălzindu- rni-se şi contractându-rni-se.

- **Şi băiatul tău fictiv? Are un cateter băgat prin cocoşel, ai înţeles? Şi nici măcar nu ştie - săptămâni întregi, poate - dacă poate să facă *caca* normal. Am sorbit lacom din băutura mea ca să am un pretext să- mi feresc ochii. Durează mult timp ca toate să se liniştească şi să reînceapă să funcţioneze. Şi, chiar şi atunci, băiatul tău s-ar putea să aibă anumite temeri legate de toată chestia asta. Chiar şi un mare amator de autosatisfaeere ar putea să ia o pauză de la acest sport. Chiar şi numai pentru a-şi păstra minţile întregi.**

Expresia lui Hartley se îmblânzi.

- **E chiar aiurea pentru bietul nostru prieten fictiv.**
- **Teoretic, da.**

Câteva clipe bune, între noi s-a instalat tăcerea, dar nu era una stânjenitoare, Umerii începuseră să mi se relaxeze din nou. Nu îi împărtăşisem niciodată Danei detaliile jenante despre leziunile la coloana vertebrală, pentru că nu voiam să înceapă să aibă gânduri compătimitoare despre mine. Dar Hartley avea ceva care mereu mă făcea să-mi dau drumul la gură. Să sperăm că nu aveam să regret asta mai târziu.

Am sorbit din pahar încă puţin, până ce, într-un final, mi-a pus controllerul pe genunchi.

- **Hai să vedem dacă reflexele portarului tău mai sunt la fel de rapide după două pahare de mărgărită!**
- **Da, hai, am acceptat.**

Capitolul opt

^Yb-a/t/ ţi bteAml să te/ deaanj&zo Hartley

îmi studiam notiţele de la laboratorul de biologie când cineva mi-a bătut la uşă.

- **Intră! Mă aşteptam sa o văd pe Corey intrând cu scaunul ei să-mi arunce în faţă cele două victorii la RealStix pe care le obţinuse în seara precedentă. Dar cea care a intrat a fost Dana. Care-i treaba, fato?**

A intrat cu paşi iuţi în cameră şi a închis uşa în urma ei.

- **Vreau să dau o petrecere.**

Mi-am aruncat caietul de biologie pe birou şi i-am acordat toată atenţia.

- **Pari hotărâtă. Cu ce ocazie?**
- **Păi vineri e ziua de naştere a lui Corey.**

S-a aşezat pe patul meu. Dar nu organizăm o

zi de naştere, că astea-s pentru copii de cinci ani.
- Evident.
- Dar vreau să dau o petrecere oricum, pentru că... de ce n-am făcut deja asta? Camera noastră e grozavă, aşa că e clar că trebuia de mai de mult. Deci darul meu pentru Corey va fi că voi face o porţie uriaşă din faimoasa mea sangria. Şi ne vom invita toţi cunoscuţii.
- Minunat! Ce vrei să fac eu?
Dana a început să se foiască.
- Păi... eşti liber vineri? Pentru că tu eşti cel mai apropiat de Corey.
- N-aş rata petrecerea asta pentru nimic în lume. Şi echipa de hochei are un joc acasă la şapte. Aş putea să-i aduc pe Bridger şi pe unii dintre băieţi pe la zece.
Dana a bătut din palme.
- Perfect! Şi încă un lucru...
- Acum o să ne pui să cumpărăm alcool, nu-i aşa?
Dana a schiţat un zâmbet larg.
- Cum de ţi-ai dat seama?
- Pentru că tu ai un permis de conducere fals de toată jena, iar Callahan nu are deloc. Mi-am luat telefonul să îi dau un mesaj lui Bridger. Sună şi fă comandă la magazinul de pe York şi o să-l punem pe Bridger să o ridice vineri seară.
- Eşti cel mai tare, Hartley.
S-a ridicat iute de pe patul meu şi a ieşit cu paşi grăbiţi.
„Şi tu la fel, Dana."
Pentru cei din primul an, ruleta colegilor de cameră nu era mereu de bun augur, dar

Dana era grozavă, iar Corey avea mare noroc cu ea.
Vineri seară, când m-am apropiat de uşa exterioară a căminului McHerrin, noaptea era deja invadată de muzică şi râsete. Grozav!
- Pe-aici, băieţi!
Doisprezece jucători de hochei au intrat după mine în camera lui Corey. Prietenele Danei din Something Special erau deja acolo, şi i-am recunoscut pe alţi câţiva din bobocii din Beaumont. Pe fundal se auzea muzica celor de la Mumford and Sons.
- Bine aţi venit! Dana ne-a salutat agitându-şi polonicul spre noi. Sangria e aici!
Stătea lângă un recipient mare de plastic, cu un teanc de pahare în apropiere.
Am acceptat un pali ar plin.
- Minunat, Dana! Unde-i sărbătorita?
Mi-a arătat cu o mişcare din mână şi am zărit-o pe Corey sprijinită de canapea, mulţumindu-i lui Bridger pentru vinul adus.
- Nici o problemă, Callahan, i-a răspuns Bridger. O să gust un pic, i-a zis, făcându-i cu ochiul. Ştii tu, controlul calităţii şi-aşa mai departe.
- Ei, gustă cât poftești, Bridger, a spus Corey în timp ce el se îndepărta.
- La mulţi ani, frumoaso!
Fără să mă gândesc, am tras-o la piept să o îmbrăţişez, ceea ce mi-a dat o senzaţie grozavă. Dar în secunda următoare am simţit-o încremenind în braţele mele. M-am tras un pic în spate, sperând ca nu cumva să fi reuşit să o jignesc. Da, de obicei nu ne

îmbrățișam. Dar nu era decât o îmbrățișare de la mulți ani.

- Ai fost la meciul de hochei, a spus în șoaptă.

Și-apoi am înțeles. A simțit mirosul pe geaca mea - izul acela de gheață care îi era atât de familiar. Și eu avusesem aceeași reacție ciudată cu doar câteva ore înainte, când intrasem pe teren pentru prima oară după câteva luni bune. Era un miros unic.

Mi-am relaxat strânsoarea brațelor.

- Da. Am apelat la taxiul pentru schilozi. Ai fi vrut să vii și tu?

- Neaa, a răspuns ea rapid, încercând să-și mascheze reacția. Dar cine a câștigat?

- Noi, bineînțeles. Și acum suntem gata să sărbătorim.

Corey a aruncat o privire înjur.

- I-ai adus pe toți băieții ăștia? Grozav!

- Sigur! N-a fost deloc ușor să trag de ei să vină la o petrecere cu o groază de fete din grupurile de a *cappelia,* să bea ceva rece. Dar am reușit. Auzi... mă întorc imediat, bine? Mă duc să-mi las geaca.

I-am dat drumul și am pornit în cârje până în camera ei. Mi-am dat jos geaca și tocmai băgăm mâna în buzunarul de la piept când a intrat Bridger și m-a făcut să tresar.

- Hei, tipule...

Bridger și-a aruncat geaca pe patul lui Corey.

- Reușit meci în seara asta, am zis, deși, de fapt, nu fusese chiar așa. Dar rănitul care nu pusese umărul la treabă nu-și putea permite să fie prea critic.

- **Eeee, a răspuns el. Măcar am câştigat. Ar fi putut să fie şi mai rău. Şi-acum e aici o roşcată care parcă- mi şopteşte „trage-mi-o" ori de câte ori se uită la mine.**
- **Ai face bine să ieşi pe câmpul de bătălie, atunci.**
Voiam să plece ca să pot să scot cadoul lui Corey
din geacă.
- **Da, mi-a răspuns el, dar nu a schiţat nici o mişcare. Ia zi, care e treaba cu tine şi Callahan, până la urmă?**
Era o întrebare la care chiar nu mă aşteptasem.
- **Suntem apropiaţi, atâta tot.**
Am ridicat din umeri, cu un aer cât mai relaxat posibil. Bridger n-ar fi putut să înţeleagă. El nu avea nici o amică, nici măcar vreo iubită. Modul lui de operare în ceea ce privea femeile implica un simplu schimb de fluide corporale, după care-şi vedea de viaţă.
- **Voi doi păreţi cam suspect de apropiaţi. Şi-a încrucişat braţele peste piept. Ar fi o alegere mult mai bună decât Stacia.**
- **Tare drăguţ din partea ta să spui asta, nemernicule! O să-i transmit Staciei toate cele bune din partea ta, data viitoare când o să mă sune.**
Dar nu era nici un secret că Bridger nu era chiar cel mai mare fan al iubitei mele. Iar sentimentul era reciproc, din păcate.
Cu un aer defensiv, Bridger şi-a ridicat ambele mâini.
- **E doar o observaţie. Corey e mult mai genul tău decât a fost Stacia vreodată.**

Era greu să-l contrazic în privința asta. înainte să mă combin cu Prințesa Stacia, mereu fusesem atras de fete sportive. Nu orice fete sportive. Dar era ceva foarte sexy la o fata care putea să arunce ca lumea o minge de fotbal și pe care nu o deranja să se uite la un meci al celor de la Bruins. Dar nu despre asta era vorba aici.

- **Stacia n-o să plece din viața mea, Bridger. Era mai bine să se obișnuiască cu gândul ăsta.**
- **Păcat!**

S-a întors și a ieșit din cameră.

Rămas din nou singur, am scos cadoul din geacă și l-am pus pe perna lui Corey. Drace, dacă Bridger ar fi știut ce era în cutiuța asta, n-ar fi crezut nici într-o mie de ani că suntem doar prieteni. Sărbătorita avea să se înroșească până în vârful urechilor când avea să o deschidă. Era un fel de cadou in glumă, dar și serios, oarecum. Având în vedere discuția tensionată pe care o avusesem săptămâna trecută, speram că avea să înțeleagă.

- **Reușită petrecere, i-am spus când m-am întors în spațiul comun.**

Și chiar era. în seara asta, era camera aceea *titre* - camera plină de energie și discuții însuflețite.

Din păcate, eu nu aveam nici un chef de petrecere. Tocmai îmi petrecusem ultimele două ore încercând să nu urlu de la atâta frustrare. Mă costase cinci dolari să iau un bilet în tribuna studenților să-mi văd echipa jucând împotriva celor de la Rensselaer. Și abia-abia obținuseră o victorie trasă de păr, după ce fuseseră la egalitate, l-l, până cu

cincisprezece secunde înainte de fluierul de final. Nu era nimic mai copleşitor decât senzaţia de inutilitate pe care o ai când îţi vezi coechipierii chinuindu-se fără tine. Şi, in tot acest timp, aerul rece diuspre patinoar îmi făcuse piciorul ţurţure.
Mă simţeam egoist doar pentru că aveam asemenea gânduri, dar de ce-aveam nevoie cu adevărat acum erau vreo câteva ore cu Corey, să îndrugăm verzi şi uscate pe canapea. Aveam nevoie de privirea aceea caidă pe care mi-o adresa ori de câte ori intram în încăperea unde era ea.
Nu-mi păsa ce gânduri îşi făcea Bridger, aveam nevoie de doza mea de Corey.
M-am lăsat moale pe canapeaua goală a lui Corey şi am bătut uşor pe locul de lângă mine. Ea s-a uitat în jos, calculând efortul necesar pentru a-şi lua cârjele şi a se muta de pe braţul canapelei lângă mine. Era Matematica Schilodului. Şi eu făceam asta toată ziua.
Ca s-o scutesc de atâta deranj, am întins mâinile şi am apucat-o de şolduri. O jumătate de secundă mai târziu a aterizat alături de mine, cu o faţă surprinsă.
- **Bine că nu aveam ăsta plin, a zis, uitându-se în paharul pe care îl avea în mână.**
- **Chiar bine. Mi-am aranjat piciorul îndurerat pe măsuţa de cafea, la zi, Callahan... Care-s cele mai suculente bârfe pe-aici?**
- **Uau! a spus ea. Ia uita-te la Bridger! Da' ştiu că se mişcă rapid...**
Mi-am ridicat şi eu ochii. Şi, da, Bridger deja dădea bătaie în colţul camerei, cu buzele

lipite de cele ale uneia dintre prietenele Danei de la grupul de *a cappella*. Mi-am masat piciorul dureros şi am rânjit.

- Tipul *chiar* că e rapid, şi nu doar cu domnişoarele... Bridger face mai multe într-o zi decât alţii într-o săptămână. Ştiai că e înscris în programul ăla în care acumulezi credite pentru maşter în acelaşi timp ca şi cele pentru licenţă?

- Pe bune? Corey a ridicat dintr-o sprânceană uitându-se către colţul unde Bridger parcă era pe punctul de a-i mânca faţa fetei respective. Dar de unde găseşte timp pentru toate?

- Spre deosebire de noi, muritorii de rând, Bridger nu doarme. După ce se termină sezonul de hochei, conduce un motostivuitor trei seri pe săptămână într-un depozit.

- Serios? Vă ştiţi de mult, nu-i aşa?

Şi-a proptit un cot de spătarul canapelei şi şi-a întors faţa in aşa fel încât să mă privească direct. Corey îmi acorda mereu toată atenţia ei, ca şi cum n- ar mai fi existat altcineva în camera respectivă.

- Da. Eu şi Bridger am jucat în aceeaşi divizie în liceu. Şi facem amândoi parte din alt club.

- Care?

Zâmbetul meu era probabil mai mult un rictus.

- Clubul Sărăciilor. Hartley a copilărit la vreo şaisprezece kilometri de aici, în mijlocul deşertului industrializat, într-un cartier modest. Deşi Colegiul Harkness avea un campus frumos, oraşul din jur era, de fapt, cam de tot rahatul. Şi oraşul meu nu e cu mult mai breaz. Când am venit aici, la

Harkness, a fost un şoc pentru mine câţi bani se învârt în jur.
Corey a luat o înghiţitură de sangria, dusă pe gânduri.
- Dar aici toţi stăm în cămine şi mâncăm în cantine. Mie-mi place la nebunie chestia asta aici. Nu contează cine e bogat.
Am negat din cap.
- Aşteaptă până la primăvară, când vor începe să se contrazică în legătură cu insulele din Caraibe unde să-şi petreacă vacanţa.
- Eu, una, o să mi-o petrec în însoritul Wisconsin.
- Dana a ta probabil că o să se ducă în St. Croix sau în St. John. Pot să pun pariu.
Ochii lui Corey s-au dus imediat la colega ei de cameră, aflată în cealaltă parte a camerei.
- Ce să zic, familia ei are o casă în Hawaii...
- Vezi la ce mă refer? în primul meu an, prima oară când cineva mi-a spus că are o casă de vacanţă pe malul lacului Tahoe, mi-am zis: „Ce ciudat! Ce să faci cu două case?"
Habar n-aveam... Aici primeşti, într-adevăr, o educaţie de calitate, în toate privinţele...
- Tipule! Bridger s-a înfiinţat lângă mine, aplecându-se să îmi pună o întrebare la ureche. Unde-ţi ţii căci ulițele? Eu am rămas descoperit.
Am pufnit în râs, împingându-i umărul.
- Sunt în sertarul cel mai la îndemână. Serveşte-te!
- Ţi le dau înapoi.
Şi-a îndreptat spatele.

Nu conta. Oricum nu aveam nevoie de prezervative în viitorul apropiat.

- Dar te rog ceva, bine? Faceți-vă de cap în altă parte, da, tipule?

Nu aveam nici un chef să dau de Bridger trăgându-i-o uriei tipe oarecare în patul meu. Când eram colegi de cameră, o păţisem, şi nu doar o dată.

- Sigur.

Bridger a ieşit din camera de zi a lui Corey, revenind nici un minut mai târziu. Apoi a luat-o pe partenera lui din seara aceasta. S-au sărutat cu foc câteva clipe în mijlocul camerei, iar apoi au plecat împreună. Corey i-a petrecut cu privirea.

- Ia stai puţin... căci uliţe? Am privit cum înţelegea şi cum se reflecta treptat pe faţa ei, după care pufnea în râs. Stânjenită, şi-a pus o palmă strâns peste gură. Dar ochii îi dansau veseli. Bine, a zis, când şi-a recăpătat controlul asupra respiraţiei. Eram *convinsă* că frate-meu m-a învăţat toţi termenii din jargonul de hochei. Dar se pare că a ratat câţiva.

- Da? Mi-am lăsat capul pe spătarul canapelei. Şi- ăsta e unul important.

Corey a zâmbit larg.

- Dacă ai avea o soră mai mică, ai înţelege. Sau aşa am auzit.

„Corect!" Am simţit o mică strângere de stomac doar gândindu-mă la asta. Dacă viaţa şi-ar fi urmat cursul diferit, *chiar* aş fi avut o soră mai mică. Şi doi fraţi pe lângă. Dar am împins gândul acesta departe de mine.

- Înţeleg. Fratele tău consideră că sora lui mai mică n-ar trebui să ştie lucruri de-astea.

Zâmbetul ei deveni viclean.
- la stai... zi-mi adevărul! Cât de afemeiat era frate-meu?
- Ce să zic, dacă judecăm pe o scală de la călugăr la Bridger... Mi-am întins mâinile în părți, iar Corey a început să chicotească. Aș zice că era chiar la mijloc.
- Să închinăm în cinstea mediocrității, a zis, ridicându-și paharul.
- Noroc!
Și-a golit paharul, după care a arătat cu mâna spre ecranul negru al televizorului.
- Crezi că ne-ar lua-o cineva în nume de rău dacă ne-am vedea de scorul nostru la hochei? Nu cred că o să rezist toată seara fără să știu dacă Puffins ai mei dau de pământ cu Bruins ai tăi.
Și-a ațintit ochii albaștri asupra alor mei și, nu știu de ce, am simțit un fior nedorit în piept.
- Dă-i bătaie, sărbătorita! Totuși... n-aș vrea să te apuce depresia chiar în ziua ta cea mare. Pentru că in nici un caz n-o să câștigi.
- Asta zici tu.
Cu un zâmbet larg, a început să se uite în jur după controllere.
Corey
Puffins i-au făcut zob pe Bruins, cu 4 la 1. Un timp, am fost convinsă că Hartley o să înceapă să lăcrimeze în paharul lui cu sangria.
Deci măcar asta mergea bine. Totuși, dintre toate lucrurile de pe lista mea aniversară, victoria celor de la Puffins nu ar fi fost pe o poziție fruntașă. Cadoul pe care mi-l doream

cu adevărat era fânul Bruins care stătea pe canapea alături de mine.
Hartley a rămas până la sfârșitul petrecerii. Apoi m-a sărutat pe creștet și mi-a spus din nou „ia mulți ani". După aceea, eu și Dana am rămas din nou singure.
- Hai sa lăsăm curățenia pe mâine, a zis ea, căscând.
- Sigur, am spus, jurându-mi în sinea mea să fac totul singură.
Am lăsat-o pe ea să se ducă la baie prima. Când, într-un final, m-am retras la culcare, am găsit o cutiuță roșie pe pernă. Cu marker negru, pe capac fusese scris DL. DIGBY. Poftim?
Am ridicat capacul. înăuntru am găsit un obiect de plastic mov de vreo cincisprezece centimetri, de o formă care te ducea cu gândul la un trabuc gros. Am avut nevoie de câteva secunde hune până mi-am dat seama ce aveam în fața ochilor. Era un vibrator.
- O, Doamne, am zis cu voce tare, cuvintele reverberând u-se în camera goală. Nu puteam presupune decât că lui Hartley îi venise această idee bizară de a-mi face acest cadou după discuția aceea stânjenitoare despre sex după paralizie.
Chiar dacă eram singură în cameră, simțeam cum fierbințeala mi se urca pe gât și pe obraji.
Mii de draci! Când cineva îți face un cadou, trebuie măcar să-i confirmi că l-ai primit. Ufff! Sigur își dădea seama cât de jenant mi se părea asta. Poate că tocmai asta era ideea?

Era exclus să fiu în stare să vorbesc cu el faţă în faţă despre asta. Aşa că am ales soluţia laşă. I-am dat un mesaj. Şi, la ce noroc de doi bani am, mi-a răspuns imediat.

Corey: *Ăăă, Hartley?*

Hartley: *Da, frumoaso?*

Corey: *Ăăă... n-ar fi trebuit* sa *te deranjezi?*

Hartley: *Având în vedere că fi-a plăcut RealStix, mi-am zis că s-ar putea să-ţi pice cu tronc şi cealaltă pasiune a mea.*

Dacă era posibil aşa ceva, am început să roşesc şi mai tare. O fată mai îndrăzneaţă ar fi răspuns „mersi pentru imaginea pe care mi-ai creat-o în minte". Dar eu nu eram aşa.

Corey: *Asta-i... drăguţ?*

Hartley: *îmi pare rău că mi pot să-ţi văd faţa acum.*

Corey: *Mi-am acoperit faţa cu palmele...*

Hartley: *Ţi-am spus că eu nu mă ruşinez de nimic?*

Corey: *Deci nu glumeai cu asta.*

Hartley: *Noapte bună, Callahan. Tare petrecerea!*

Corey: *Noapte bună, Hartley*

.Capitolul nouă

^ace- ui tcfal

Corey

- **Care-i problema, Callahan? m-a întrebat Hartley în timp ce înaintam încet către Commons să luăm prânzul.**

Mi-am îndesat telefonul în rucsac şi l-am prins din urmă.

- **Nimic. Mama face o criză pentru că i-am spus că nu vreau să vin acasă de Ziua Recunoştinţei.**

- **De ce nu?**

Am ridicat din umeri.

- **Ar însemna să merg cu prea multe avioane, trenuri și mașini doar pentru două zile.**

Să mergi cu avionul cu un cărucior cu rotile după tine era o pacoste, mai ales pentru că studenții de la Harkness erau nevoiți să ia un autobuz pentru a ajunge la aeroport. Pur și simplu, nu voiam o asemenea bătaie de cap.

- **Campusul se cam golește de Ziua Recunoștinței. Chiar nu vrei să rămâi singură pe-aici.**
- **Dar nu e cazul. Dana nu se duce tocmai până în Japonia pentru câteva zile de Ziua Recunoștinței. Așa că o să ne petrecem vremea împreună. Cantina de la Medicină rămâne deschisă.**

Hartley și-a oprit înaintarea în cârje către Commons.

- ***În nici un caz* nu mănânci în cantina de la Medicină de Ziua Recunoștinței!**

Și-a scos telefonul din buzunar și a atins ecranul. Apoi l-a dus la ureche.

Am așteptat, bineînțeles, pentru că omul n-avea cum să meargă în cârje și să vorbească la telefon în același timp.

- **Alo, mama? Vreau să mai aduc încă două prietene acasă de Ziua Recunoștinței.**
- **Hartley! Nu...**

A dat dintr-o mână, să mă reducă la tăcere.

- **Nu, nu-ți face griji! Ea e în continuare plecată din țară, ești în siguranță. E vorba de niște prietene perfect normale. Nimeni nu se va aștepta la caviar și *foit'gras.* A tăcut o clipă. Grozav. Te iubesc.**

A închis, a indesat telefonul în buzunar şi şi-a proptit din nou palmele pe suporturile cârjelor.

- **Hartley! am protestat. Asta-i mai trebuia mamei tale, încă două persoane!**
- **Ba sigur că-i trebuia. Deja îi invitasem pe Bridger şi pe soră-sa. Mereu vin cu prieteni, pentru că locuiesc aproape. Singura invitată pe care mama nu a plăcut-o a fost Stacia. Am aşteptat să se facă verde, ca să putem traversa strada. Bineînţeles, noi doi va trebui să dormim la parter. Asta dacă nu te deranjează să stai în aceeaşi cameră cu mine.**

Nu ştiam ce să spun. Voiam să mă duc acasă la Hartley, cu el? Siiigur că da. Dar puteam anticipa complicaţiile - respectiv să mă pun într-o postură ridicolă, în stil mare.

- **Foarte drăguţ din partea ta, am spus, dusă pe gânduri. Ai zis cumva că Bridger are o soră?**

A izbucnit în râs.

- **Stai, o să vezi când o să faci cunoştinţă cu ea.**

O săptămână mai târziu, priveam străzile adormitului oraşel Efna, din Connecticut, care se succedau prin faţa ochilor mei, cum stăteam pe bancheta din spate a maşinii lui Bridger. Hartley stătea pe locul din dreapta-faţă, vorbind din nou la telefon cu mama lui.

- Abia am ieşit de pe autostradă, îi spunea. Vrei să luăm ceva din oraş?

Pe bancheta din spate, între mine şi Dana, sora lui Bridger, Lucy, sălta de zor.

- **Peste râu şi prin păduuuure, mergem acasă la Hartleeey... cânta. Mai avem mult?**

Sora lui Bridger nu era deloc cum mă aşteptasem - în principal pentru că avea şapte ani şi era în clasa a doua.

- **Dacă mai loveşti scaunul meu chiar şi o singură dată, a ameninţat-o Bridger de la volan, te gâdil până faci pe tine.**
- **Scârbos, a consimţit Lucy, fără să mai mişte din picioare.**

Avea părul strâns într-o coadă de un roşu-cafeniu superb, exact aceeaşi nuanţă ca părul lui Bridger.

- **Şi ai face bine să nu o loveşti cu picioarele nici pe Callahan, a adăugat Bridger.**
- **Sunt în regulă, am zis eu repede.**

Hartley vorbea în continuare cu mama lui.

- **Salteaua aia gonflabilă are o gaură, a zis. Dar suntem în regulă, pentru că Bridger şi Lucy pot să doarmă în camera de oaspeţi, iar Dana în fosta mea cameră. Callahan o să doarmă cu mine, pentru că nici unul dintre noi nu se descurcă bine pe scări. A ascultat câteva clipe. Trebuie să te relaxezi, mama. Nu mai călca şervetele de masă. Ajungem şi noi în cinci minute.**

Când Bridger a intrat pe aleea dinspre garaj, mama lui Hartley ne aştepta pe leagănul de pe veranda unei case vechi de lemn. Când Hartley a deschis portiera, ea a coborât în fugă cele trei trepte ca să-l sărute pe obraz şi să-i ciufulească părul.

Era frumoasă şi mai tânără decât mă aşteptasem, cu păr brunet lucios şi piele rozalie. Ochii îi erau la fel de frumoşi ca ai lui Hartley, doar că mai închişi la culoare.

- **Bine aţi venit! Bine aţi venit! a zis când Dana s-a dat jos iute din maşină, cu un**

zâmbet larg pe chip. Pe mine mă cheamă Theresa.

- **Bună, tuși Theresa! a strigat Lucy, cuprinzându-i talia cu brațele și îmbrățișând-o.**
- **Ah, cât *te-ai înălțat*[1], a rostit mama lui Hartley. Ce fată mare! Câinele e la etaj, Lucy. O să se bucure să te vadă.**

Fără să mai scoată vreo vorbă, fetița a urcat scările în goană și a întrat in casă.

- **Mama, ți le prezint pe Callahan și pe Dana.**
- **Sper că nu vă deranjăm, n-am putut să mă abțin să nu spun. Nu știu de ce, dar Hartley n-a vrut nici în ruptul capului să ne lase să stăm în campus.**
- **Păi nu puteați să rămâneți acolo! a spus Theresa, râzând. Nu de Ziua Recunoștinței.**

Dana i-a pus o sticlă de vin în mâini.

- **Mulțumim din suflet că ne-ați primit.**
- **Sunteți mereu bine-veniți. Dar stai puțin, Adam! Nu mi-am dat seama că domnișoara Callahan e o fată. N-o să vrea să doarmă in aceeași cameră cu tine.**
- **Mama, toate fetele vor să doarmă cu mine.**
- **Hartley! L-am lovit cu pumnul în braț, iar mama lui a izbucnit în râs.**

El s-a răsucit către mine.

- **Patul e cât tot statul Massachusetts. Serios! Uitându-se la mama lui, i-a spus: N-ai nici o șansă să mă convingi să donn pe canapeaua aia malefică. O sărută pe obraz. Ce mai faci?**
- **Bine, a răspuns mama lui.**
- **Putem să te ajutăm cu ceva, eu și Bridger, cât suntem aici?**

Mama lui şi-a înclinat capul într-o parte.

- Maşinii i-ar prinde bine să-i schimbaţi uleiul, a zis. Aţi putea să faceţi asta în weekendul ăsta. Să mă scutiţi să plătesc patruzeci de dolari la service.

- S-a făcut, a răspuns el.

Theresa făcuse aproape totul pentru masa de Ziua Recunoştinţei. Curcanul era aproape gata, iar pe blat să răceau două plăcinte. Chiar şi aşa, Hartley şi-a pus un şorţ, după care a turnat un litru de smântână grasă într-un castron. A luat un tel dintr-un sertar şi a început să bată smântână, mişcându-l rapid şi circular în castron.

- Care-i problema, Callahan? N-ai mai văzut un tip bătând frişcă până acum?

Mi-am alungat surprinderea.

- Doar nu mă aşteptam să te pricepi la gătit, Hartley.

- Sunt doar ajutor de bucătar.

Şi-a iuţit mişcările, telul devenind ameţitor pe suprafaţa albă. A luat o cană de zahăr şi a scuturat o parte peste smântână. Apoi a început din nou să amestece.

Mi-am desprins cu greu privirea de la imaginea incredibil de apetisantă a trunchiului lui Hartley angrenat într-o asemenea activitate frenetică.

- Ia zi, eu cu ce pot ajuta? am întrebat. Nu sunt... ăăă, cine ştie ce bucătăreasă. Dar ştiu destul de bine să ascult comenzi.

- Avem totul făcut, a spus Theresa, deşi părea categoric imposibil ca, la ora două în Ziua Recunoştinţei, să nu mai fie nimic de făcut.

- **Mama, a spus Hartley, Callahan se supără dacă are impresia că o menajezi. Dacă vrei pace în regat, dă-i ceva de făcut.**
Mama lui a izbucnit în râs.
- **îmi pare rău, Corey. Nu sunt obișnuită, atâta tot... Nu toți prietenii lui Hartley au o asemenea atitudine pozitivă față de munca în bucătărie.**
- **Drăguț, mama, a răspuns Hartley. Mai înțeap-o un pic, chiar dacă e pe alt continent acum.**
Ajn arătat către o pungă cu cartofi, aflată pe blatul de bucătărie.
- **Ăștia trebuie curățați?**
- **Sigur că da, a răspuns Theresa, deschizând un sertar pentru a scoate un instrument de curățat.**
Am băgat punga sub braț și m-am apropiat în cârje de masa de bucătărie. M-am lăsat greoi pe un scaun. Theresa a privit cum mi-am deblocat or tezele pentru a-mi îndoi genunchii, după care m-am răsucit în așa fel încât să stau cu fața la masă. Mi-a adus un ziar pe care să pun cojile și un castron, pentru cartofii descojiți. Curățatul mergea încet, dar nu mă deranja.
- **Adam, cum merge fizioterapia? a întrebat Theresa.**
- **E obositoare, a răspuns el, bătând în continuare frișca. Eu și Callahan avem aceeași fizioterapeută. Pat, sergentul de instrucție.**
- **Eu cred că fizioterapeuții sunt ca dentiștii, am spus eu. Nimeni nu se bucură să-i vadă. Sau poate noi doi suntem, pur și simplu, niște nemernici.**
- **Sau poate că Pat e, a sugerat Theresa.**

- **Nu! am contrazis-o eu, veselă. Eu i-am antipatizat pe toți fizioterapeuții pe care i-am cunoscut. Și au fost mulți. Am aruncat încă un cartof în castron. Deși s-ar putea să mă mai domolesc, odată cu înaintarea în vârstă... Nu mai sunt la fel de țâfnoasă cu Pat cum am fost cu ceilalți.**
- **De ce? a întrebat Hartley.**
- **Păi, primii fizioterapeuți care s-au ocupat de mine mă învățau să fac chestii de bază, cum ar fi să- mi pun șosetele și să mă mut din scaun în pat. Și eram atât de plină de nervi că aveam nevoie de cineva care să mă învețe asa ceva că vedeam roșu în fața ochilor.**
- **Pot să înțeleg asta, a zis Theresa.**
- **Totuși, știu o groază de șmecherii tari. De cum îți arată ceva - cum ar fi cum să te ridici de pe podea înapoi în cărucior fără să te răstorni - devine extrem de evident cât de mult ai nevoie de ajutorul lor. Și asta nu face decât să înrăutățească lucrurile. Urăști să înveți lucrurile alea, dar nu-ți permiți să n-o faci.**
- **Pare distracție maximă, din ce spui tu, a spus Hartley.**
- **Ai fi crezut, din moment ce înainte mă antrenam atâtea ore înainte, că aveam să fiu un pacient-model, dar te-ai fi înșelat amarnic, le-am spus. Gata, mă opresc din văicărit acum, am spus, aruncând un cartof în castron.**
- **Tu nu te văicărești niciodată, Callahan, a răspuns Hartley dulce. Cu excepția serilor când pierzi la**
RealStix.

- Dar asta se întâmplă atât de rar! am răspuns, iar Theresa a izbucnit în râs.
în casă a început să miroasă minunat. Dana și Bridger au pus masa, jurând că nu aveau nevoie de ajutorul meu chiar în momentele respective. Așa că am rămas pe canapeaua din living, frunzărindu-mi manualul de economie. Examenele se apropiau cu repeziciune.
Lucy și-a făcut apariția în fața mea, cu un pachet de cărți de joc în mână.
- Știi să joci macao?
- Da, sigur, am zis și am închis cartea. Vrei să jucăm?
- Da! Poți să le amesteci? Eu nu mă pricep deloc la amestecat.
S-a lăsat jos, pe podeaua livingului, și a tăiat cărțile.
Mi-am desprins ortezele și le-am lăsat pe jos. Apoi, fără nici o urmă de grație, m-am lăsat în jos de pe canapea și mi-am împins fundul până la Lucy. Folosindu-mi mâinile, mi-am aranjat picioarele într- o parte și cealaltă și am luat cărțile din mâinile ei. După ce le-am amestecat și le-am împărțit, Lucy a întins o mână și mi-a atins precaută un deget de la picioare.
- Ăăă, Callahan? s-a uitat la mine cu o întrebare in ochi. Chiar nu poți să simți când te ating?
Am clătinat din cap.
- Nu. Nu pot, jur pe roșu!
Am privit cum degetul ei trecea peste partea din față a șosetei mele. Ar fi putut foarte bine să atingă piciorul altcuiva, la cât simțeam eu.

- **Cum e să nu simți?**

Lucy avea o voce ascuțită, clară și dulce. Dacă altcineva mi-ar fi pus întrebarea aceea, poate că m-aș fi stropșit la ea. Dar pe fața ei radia o curiozitate nevinovată și era imposibil să te simți stânjenit.

- **Ei, tot ce pot să spun e că e ca nimic. Dacă ar fi să întind mâna și să te ciupesc de coadă, poate că n-ai observa. Sau ai simți că te trag ușor, dar nu în locul unde te atîng. Așa e.**

Lucy a cântărit bine această explicație.

- **E cam ciudat.**

Am izbucnit în râs.

- ***Chiar s,* sinceră să fiu. Uneori mă uit lung la picioarele mele și încerc să le conving să se urnească. Când eram la spital, făceam asta cât era ziua de lungă. Pur și simplu, nu puteam să înțeleg. Ziceam: „Haideți, picioruşelor! Toate celelalte picioare fac asta!"**

Lucy a început să chicotească.

- **Ți-e dor să mergi normal?**

- **Ce să zic... sigur! Dar, în mare parte, pot să ajung unde am nevoie. Treptele sunt o mare problemă, totuși. Dar de patinat chiar mi-e tare dor.**

Lucy s-a încruntat, cu fața ei ca de elf ridicată spre a mea.

- **Patinatul e în regulă, a spus. Dar cad o groază. Nu ca Bridger. El patinează repede.**

- **Continuă, și o să patinezi și tu repede. Repede e uimitor! i-am spus. E ca și cum ai zbura. Și-acum mai visez despre patinat. Cred că visez asta noapte de noapte.**

Nu mai recunoscusem cu voce tare asta până acum. Și gura lui Lucy nu se deschise, de supărare, așa cum s-ar fi întâmplat cu părinții mei, dacă le-aș fi spus lor.

- **Eu visez că sunt călare pe un căluț, a spus Lucy, jucându-se cu cărțile ei. Apoi și-a întors fața către ușă. Ce e, Hartley? Vrei să joci și tu?**

Mi-am ridicat ochii imediat, dar Hartley deja se întorsese cu spatele și pleca. Nu știam de când stătea acolo.

- **Ne așezăm la masă în cincisprezece minute, a zis cu o voce aspră, îndepărtându-se.**

Eram șase la masă, iar Theresa a aprins lumânările în timp ce noi ne dădeam din mână în mână platourile cu diferitele mâncăruri.

- **Nu vreau fasole verde! a protestat Lucy în timp ce fratele ei îi umplea farfuria.**
- **Mănâncă doar trei, a propus Bridger. Hartley... știi ce-au eliminat din tabăra de antrenament de anul viitor?**
- **la stai să mă gândesc, a răspuns Hartley, punându-și o lingură generoasă de piure de cartofi în farfurie. Peretele de escaladă?**
- **Fix la țintă! a spus Bridger. Nu-i așa că e o prostie? Compania de asigurări îi obligă să-l demoleze.**

Hartley i-a înmânat platoul cu carne de curcan marnei lui.

- **Atâta vreme cât nu scot hocheiul împotriva legii, ar trebui să fim în regulă.**
- **De fapt, am auzit că discută să mărească iar pedepsele, s-a plâns Bridger.**

Ceea ce e o prostie. Jucătorii nu ies aproape niciodată cu răni grave de pe teren.
Auzind asta, aproape că m-am înecat cu bucata de curcan din gură.
- **Anul trecut nu și-a fracturat un jucător ambele încheieturi? a întrebat Theresa.**
- **Àia a fost un accident total neobișnuit, a zis Bridger. Dar, serios acum... gândiți-vă la fotbal! Nu-s mulți care se expun riscului de leziuni cerebrale?**
Dana și-a dres vocea.
- **E o masă minunată, Theresa. Mulțumim din suflet că ne-ai primit în casa ta.**
Am simțit ochii colegei mele de cameră ațintiți asupra mea.
- **E plăcerea mea, drăguțo.**
- **Adică... vreo câteva fracturi nu-s mare lucru în comparație cu așa ceva, a continuat Bridger, fără să fie conștient de altceva decât despre ce vorbea.**
Tensiunea de pe chipul Danei îi atrase atentia lui Hartley. Privirea i s-a dus de la Dana la mine și la Bridger. După care a înțeles și i s-a luminat chipul.
- **Bridger? a rostit Hartley, cu glasul plin de tensiune. Poți să aduci vinul de pe blatul de bucătărie?**
Lucy a sărit de pe scaun.
- **îl aduc eu!**
- **M-am săturat de oamenii care zic că hocheiul e doar pentru bătăuși, a continuat Bridger. Pur și simplu, nu e așa!**
- ***Hei, tipule!* a zis Hartley, exasperat. Mai taci odată!**
Bridger și-a ridicat privirea către fețele din jurul lui. Când a ajuns cu ochii la mine, a rămas cu gura căscată.

- **O, Doamne, Dumnezeule!**
Lângă el, faţa lui Hartley exprima o oroare nedisimulată.
- **îmi pare rău... Bridger a scuturat din cap, rămas fără cuvinte. N-am ştiut...**
- **Nu-i nevoie, am zis eu rapid.** ***Cliiar*** **nu aveam de gând să vorbesc despre accidentul meu de Ziua Recunoştinţei.**
Exact în secunda aceea, Lucy a reintrat în cameră, mergând în salturi vesele.
- **Poftim! a zis, întinzându-i lui Hartley o sticlă de oţet.**
Acesta s-a uitat lung la sticla din mâna lui.
- **Ăăă... mersi?**
A pus-o pe masă.
- **Hei! a spus Lucy. Trebuie să spunem pentru ce suntem recunoscători.**
S-a cocoţat înapoi pe scaunul ei şi uita la noi toţi, aşteptând.
Theresa a înghiţit cu zgomot, după care ochii i s- au îmblânzit.
- **Ai dreptate, Lucy. Vrei să începi tu?**
- **Sigur! Sunt recunoscătoare pentru... fruntea i s-a încreţit sub imperiul concentrării. Pentru îngheţată şi că nu avem teme pentru weekendul de Ziua Recunoştinţei. Şi pentru mama şi Bridger. Aaa... şi pentru că toate filmele şi emisiunile de Crăciun încep în weekendul ăsta.**
Bridger s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu ochii şi mai întunecaţi la lumina lumânărilor.
- **E o listă bună, puştoaico, a zis cu blândeţe. Am simţit un nod în gât când şi-a pus mâna mare pe umărul ei mititel. Dacă eu sunt următorul... S-a uitat din nou în jur. Atunci sunt recunoscător pentru toată gaşca**

de aici. Pentru că mă suportați, ne-a zâmbit timid.

- **Ei, mi-ai luat replica, a zis Dana. Așa că o să spun cât de grozav e să fiu din nou în America. Anul ăsta a fost la fel de frumos pe cât sperasem eu să fie.**

Apoi urmă Hartley.

- **Ce să zic, sunt recunoscător că există Advil, bere, ascensoare și pentru mama, care mă suportă așa cum sunt. Și pentru prieteni buni care beau bere, merg cu ascensorul și mă duc cu mașina unde am nevoie. Și mă suportă.**

Theresa a fost următoarea care și-a ridicat paharul de vin în lumina lumânărilor.

- **Eu mă bucur să vă văd fețele zâmbitoare la masa mea în seara asta. Ne-a zâmbit fiecăruia, pe rând. Mulțumesc că ați venit. Și așa rămăsesem doar eu. Și, deși mă delectasem să aud ce lucruri frumoase aveau de spus prietenii mei, adevărul era că nu-mi venea în minte nimic de adăugat.**

- **Eu aș vrea să mulțumesc computerului care face repartizarea colegilor de cameră. Și că am privilegiul de a sta cu voi toți aici, în seara asta.**

Și mai mult de-atât nu puteam să spun. Cel puțin, nu în momentul ăsta.

Capitolul zece

țitei> de< plaiii

Corey

- **Nu mă pricep la strânsul mesei, am zis, sprijinindu-mi greutatea de blatul de bucătărie. Dar pot să spăl vasele sau să le șterg.**

Hartley mi-a aruncat un prosop de bucătărie, iar Theresa mi-a înmânat un castron ud.
Bridger a trecut pe lângă ușa bucătăriei, cărând-o în spate pe Lucy.
- **Am citit deja două capitole, i-a spus. Acum te bagi la culcare.**
I-am auzit pașii pe scara interioară.
- **Tu de ce nu te duci la culcare? l-a provocat Lucy.**
- **O să mă duc, a răspuns Bridger. După ce o să beau o bere cu Hartley.**
- **Te aștept trează, a spus ea.**
- **Dacă mă aștepți cu ochii închiși, de acord, a zis el, chicotind.**
O jumătate de oră mai târziu, a venit în living singur, cu două baxuri de șase beri.
- **Știi de ce v-am invitat pe voi două? ne-a întrebat Hartley pe Dana și pe mine, scoțând un pachet de cărți dintr-un sertar al măsuței de cafea.**
- **De ce? a întrebat Dana.**
- **Ca să jucăm *eu eh r fi,* bineînțeles.**
Am bătut din palme.
- **Da! Fetele împotriva băieților!**
- **Mă bag.**
Bridger a desfăcut o bere, oferindu-i-o Danei.
- **Dar eu habar n-am ce e *euchre* ăsta, a spus ea, în timp ce mâna să ia berea.**
- **Ei, drace, chiar așa? Și eu, care credeam că școlile japoneze sunt mai bune... Și-a făcut mâna pâlnie la gură. Hei, mama?**
Teresa a băgat capul în cameră.
- **M-ați chemat?**

- Avem nevoie de al patrulea jucător pentru *eucltre.* Dana nu știe să joace.
- Aha, a spus ea, intrând. Cel mai bun joc! Știi ceva *bridge? Euchre* e ca bridge pentru proști. De cum o să ne vezi jucând câteva mâini, o să fii pregătită.
A luat loc și a acceptat berea pe care i-a oferit-o Bridger.
Hartley a trecut în revistă regulile cu Dana.
- Și e o metodă de trișare care se acceptă.
- la stai puțin! a spus Dana. Dacă se acceptă, cum mai e trișare?
- Nu te crampona de asta, Dana, a spus el. în *euchre.,* poți să furi rândul. Dacă cel care face cărțile nu e atent că e rândul lui și te bagi tu, rămâi în câștig.
- E atât de complicat! s-a plâns Dana.
Hartley a dat din cap.
- Nu e, zău. Pentru că nu sunt decât șase cărți în joc. O să vezi.
Theresa a jucat o mână cu noi, iar amândouă i-am învins rapid pe Bridger și pe Hartley.
- Deci asta a fost așa, o mână de antrenament, a spus Hartley.
- Poftim? am strigat eu. în nici un caz! Un punct pentru fete.
- Ești cam competitivă, nu? m-a întrebat Hartley.
Theresa a izbucnit în râs.
- Ca să vezi, râde ciob de oală spartă!
- Ar trebui să-i vezi când joacă jocuri video, i-a spus Dana. Trebuie să plec efectiv din cameră.
- Pot să-mi închipui. Theresa a luat pachetul de cărți și a început să le amestece. Bridger, ce mai face mama ta? a întrebat.

El a clătinat din cap.

- Nu grozav. Dar, cât timp își păstrează locul de muncă, totul o să fie în regulă. Programul de lucru o ajută să rămână pe linia de plutire.

- Cred că îi e foarte greu, zise Theresa, dând din cap.

- Și eu ziceam la fel, a răspuns Bridger, luându-și cărțile. Dar, la un moment dat, trebuie să te readuni și nu văd vreun semn că se întâmplă așa ceva. Weekendurile de sărbătoare sunt cele mai rele. De- asta am adus-o pe Lucy cu mine.

Theresa a tresărit.

- Poți s-o aduci oricând. Apoi s-a uitat la ceasul de la mână. Mă duc să închid ochii o oră înainte să plec la muncă.

- în seara asta? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

Hartley a dat afirmativ din cap.

- E Black Friday. Dacă mama nu se duce la serviciu, atunci oamenii care așteaptă în parcarea din fața Mega-Martului nu-și vor putea cumpăra cel mai recent model de telefon cu o reducere de câteva sute de dolari.

- Uff, a spus Dana. Lucrezi toată noaptea?

Theresa pur și simplu a ridicat din umeri.

- Nu e așa mare chestie. Dar... Corey? înainte să plec, vreau doar să-ți spun că dragul meu fiu o să fie încântat să doarmă pe canapea.

- Aiureli! a reacționat Hartley.

- O să fie în regulă, Theresa, am spus. Am cârje și nu mă sfiesc să le folosesc.

- Chiar deloc, mama, a spus Hartley, luând o gură din bere. Crede-mă!
Mama lui Hartley doar a dat exasperată din cap în drum spre uşă.
Dana învăţa rapid şi, curând, am ajuns la scor egal, şapte la şapte. Eu am făcut cărţile mâna următoare.
- Ia zi, Hartley, cum stăm cu numărătoarea inversă? a întrebat Bridger.
- Ce numărătoare inversă?
- Când i se întoarce iubita celui mai înfierbântat student din Ivy League?
Am întors un valet, iar Dana a scos un suspin, văzând ce noroc avea. Dar atenţia mea era distrasă de conversaţia dintre cei doi.
- Pas, a mormăit Hartley la adresa cărţii. Apoi s-a uitat la Bridger. Două săptămâni sau ceva de genul, cred. A zis că se întoarce înainte de Balul Crăciunului.
înainte de Balul Crăciunului? Ăsta era pe zece decembrie - în aceeaşi zi ca şi examenul nostru la economie. Dintr-odată, am văzut clar sfârşitul serilor noastre jucând RealStix împreună. Ştiusem de la început că iubita lui Hartley avea să reapară în peisaj semestrul viitor. Dar asta mi se păruse mereu undeva departe în viitor. Şi acum mai erau doar două săptămâni până se întorcea?
La îndemnul Danei, am luat valetul şi am încercat să par încântată. Dar, pe dinăuntru, eram distrusă de veştile pe care le primisem.
- Dar unde-i corectitudinea aici? a spus Bridger. Semestrul ei a început după al

nostru şi se termină mai devreme? Ce înşelătorie!

- Absolut. Şi nu au avut cursuri decât de lunea până joia, a adăugat Hartley, punând jos un nouă. Aşa a avut weekenduri prelungite să călătorească prin Europa. Pe pagina de Facebook are poze de peste tot, de la Lisabona până la Praga.

- Le-am văzut, a răspuns Bridger, luând o duşcă de bere. Arhitectura nu era cel mai interesant lucru din ele.

Hartley a clătinat din cap.

- Nu începe cu asta, frate.

- Chiar nu te interesează că acelaşi italian slăbănog e în absolut toate?

Vizavi de mine, Dana şi-a ridicat ochii către ai mei.

- După cum am spus, există o aşa-numită trişare permisă. Avem o înţelegere, a spus Hartley, pe un ton dintr-odată coborât. Stacia e de părere că nu are rost să te plimbi pe podurile pariziene fără să ai cu cine să te săruţi în amurg.

- Pe tine nu te văd profitând de această înţelegere, a replicat Bridger.

Hartley a ridicat din umeri.

- Nu e stilul meu.

- Şi ăsta, spuse Bridger, punând jos un as pentru a câştiga ultimul rând, e motivul pentru care eu nu mă bag în relaţii.

- Asta e alegerea ta, a răspuns Hartley. Dar nu văd ce legătură are cu mine.

Fără să spună nimic, Dana a luat cărţile şi a început să le amestece. înţelegeam ce făcea, şi m-am prefăcut ocupată de desprinderea etichetei de pe sticla mea de bere.

- Cum nu are legătură cu tine? a întrebat Bridger. Ar putea măcar să fie discretă.
- Stacia e mult prea pretențioasă să aibă o relație la distanță, a spus Hartley. Are nevoie de cineva prezent acolo, să-i care toate sacoșele alea de cumpărături. Dar e valabil și reversul, știi? De cum se încheie mica ei vacanță în Europa, individul e ca și uitat.
- Tipul locuiește în New York.
Hartley pur și simplu și-a dat ochii peste cap.
- Pentru Stacia, asta e distanță. Și nu-mi vine să cred că-l spionezi pe... prietenul iubitei mele.
- E o mare figură Stacia asta, a spus Bridger.
- Și ce e nou la asta? a întrebat Hartley.
Dana a întors un as, a pus cărțile pe masă și a zâmbit ca o pisicuță.
- Doamne, a mormăit Bridger. Chiar ai furat rândul, nu-i așa?
- Hartley mi-a dat ideea, a rânjit Dana, când a zis de trișare permisă.
Mi-a făcut cu ochiul, iar eu am avut grijă să zâmbesc. Dar tot ce spusese Hartley acum mă rodea pe dinăuntru. Prietena lui își făcea de cap, iar lui nici măcar nu îi păsa?
Zâna speranței și-a făcut apariția. Nu mai auzisem nimic de la ea în ultima vreme, dar iat-o... șoptindu- mi la ureche. „Poate că se vor despărți", mi-a spus, gâdilându-mi urechile cu aripile ei mititele.
Da, sigur. Puțin probabil.
Culcarea ar fi putut fi stânjenitoare. Dar nu a fost, pentru că Hartley era incapabil de așa ceva. Orice s- ar fi întâmplat, era mereu pur

şi simplu Hartley, cu zâmbetul lui strâmb şi atitudinea „ducă-se totul dracului".

- **Dar de ce aveţi un pat enorm în camera voastră de familie, în fond? am întrebat, scoţându-mi pijamaua din geantă.**
- **După ce mi-am rupt piciorul, nu puteam să urc treptele până în camera mea. Mătuşă-mea se muta şi apartamentul ei nu era destul de mare pentru monstrul ăsta. E un pat dublu, după standardul californian. Aşa că l-a adus aici, ca să mă scape de dormit pe canapeaua din camera de zi.**
- **Drăguţ din partea ei, am spus.**
- **Chiar că. Vrei să mergi tu prima la baie?**
- **Du-te tu, am zis. La mine durează o veşnicie.**
- **Cum doreşti.**

Până am terminat eu la baie şi m-am întors în cameră, el deja sforăia.

Mi-am dat jos ortezele şi m-am băgat în aşternut. Nu glumise. Chiar era o întindere mare de saltea între corpul adormit al lui Hartley şi al meu. Stăteam acolo, ascultând sunetele liniştitoare ale somnului lui. Alunecând spre somn, m-am întrebat ce părere ar avea Stacia dacă ar şti despre aranjamentele de dormit. Ştiam că nu eram o concurenţă reală pentru ea. Dar puteam să visez, nu-i aşa?

Cândva mai târziu, m-am trezit când am auzit un icnet. Dezorientată, am deschis ochii larg în întuneric. Hartley stătea lângă pat, cu capul aplecat şi braţele pe saltea.

- **Ce s-a întâmplat? am zis, răguşit.**
- **Gambă. Cârcel, a reuşit el să articuleze, printre dinţi.**
- **La care picior?**

- La ăla buri. Nu pot să mă sprijin suficient pe celălalt ca să... aaau!
- Dă-l încoace, am spus, ridicându-mă în capul oaselor.
Știam una-alta despre cârceii la picioare. Cu o strâmbătură, Hartley s-a așezat pe pat și și-a împins piciorul teafăr către inine.
- Apasă cu călcâiul aici, am spus, arătându-i cu mâna șoldul meu, acoperit de plapumă. După ce și-a sprijinit talpa goală de mine, i-am apucat degetele de la picior cu ambele palme și am presat podul tălpii spre el. A răsuflat cu mare zgomot. După câteva clipe, mi-am strecurat palma sub gamba lui și am testat-o cu degetele.
- Au! am zis, găsind nodul format.
- Mi se întâmplă tot timpul, a spus el.
- Sprijinirea întregii greutăți pe piciorul bun îl suprasolicită, am zis.
Am închis pumnul și am încercat să-l masez cu încheieturile degetelor.
- Aaah, a reacționat Hartley.
- îmi pare rău. Am o putere supraomenească. Se strâmba în timp ce eu îi flexam piciorul. Cum procedezi când ești singur?
- Sufăr. Și tânjesc după mâinile pricepute ale lui Pat Fizioterapeuta. Deși nici tu nu ești mai prejos.
- M-a învățat tata. El se pricepe la chestii de-astea, am răspuns. Stai... gata, i-am venit de hac!
Nodul din mușchiul lui Hartley s-a relaxat sub apăsarea mâinii mele.
A răsuflat prelung.
- Doamne... Mulțumesc.

- **Ai grijă să-l ții îndoit, l-am avertizat, când și-a tras piciorul înapoi pe partea lui de pat.**
- **Nu-ți face griji, așa o sa fac. S-a instalat pe spate, cu perna suplimentară băgată sub genunchi. îmi pare rău pentru adrenalina în miez de noapte.**
- **Nu-i problemă.**

Am stat în liniște câteva minute, dar îmi puteam da seama că nici unul dintre noi nu dormea.

A mai trecut un minut de tăcere, după care Hartley s-a întors cu fața spre mine.

- **Nu mi-ai spus că a fost o rană de la hochei. Ai zis „accident" și am crezut că a fost vorba de o mașină.**
- **Da, am oftat, răsucind u-mă la fel ca el. Câteva clipe, ne-am uitat fix unul la celălalt.**
- **Ideea e că Bridger avea dreptate. Hocheiul e doar al șaptelea cel mai periculos sport. Majoretele și jucătorii de baseball se expun unui risc de accidentare mai mare. Ca și cei de fotbal american, fotbal european și lacrosse.**
- **Deci ce spui tu e că trebuie să fii extraordinar de ghinionist ca să suferi o accidentare serioasă la hochei?**
- **Exact.**
- **Nu-mi vine să cred! a zis Hartley.**

Ne-am întors la tăcere, iar eu m-am trezit că-mi doream ca patul să nu fi fost atât de mare.

„Nu e nici un metru între noi și gura aia e ispititoare!" a șoptit zâna speranței.

- **îmi place la nebunie mama ta, mi-am dat drumul la gură, alungându-mi gândurile obscene din minte.**

- E grozavă, a zis Hartley, zâmbind. Și îi place să aibă casa plină cu oameni. Nu e doar ceva de fațadă.
- Se vede. Și sora lui Bridger e o dulceață. Și ea o adoră pe mama ta.
Hartley și-a sprijinit capul în palmă.
- Da. Dar e și cea mai mare problemă a lui Bridger.
- Chiar așa? De ce?
- Păi... tatăl lor a murit acum doi ani. Și mama lui nu o duce deloc bine.
- E deprimată?
- E dependentă de droguri.
Am inspirat pe gură.
- Asta-i grav...
- Clar. Bridger își face griji că o să-și piardă locul de muncă și o să scape total lucrurile de sub control. S-ar putea să fie nevoit să renunțe la facultate dacă lucrurile devin prea urâte.
- Nu poate să renunțe! într-un an și jumătate o să fie absolvent de Harkness.
- De fapt, Bridger e doar în anul doi, de fapt. Și-a luat un an de pauză înainte de colegiu si acum îi vine să-și dea palme.
- Știi ceva...? în casă era atât de liniște că până și conversația noastră șoptită părea tare. Mă concentrez numai asupra mea prea des. Uit că și alții au probleme.
Câteva clipe, Hartley nu a zis nimic, a continuat să mă privească. Apoi a întins încet mâna în spațiul dintre noi și mi-a acoperit palma cu a lui. Chiar și această atingere mică mi-a tăiat respirația.
- Toți avem rahaturi cu care trebuie să ne luptăm, Callahan. Toți. Mi-a strâns ușor palma, după care și- a retras-o pe a lui. Ce

să zic, ale tale sunt la vedere, aşa că le vede toată lumea. Nu te invidiez deloc pentru asta. Dar toţi au ceva, fie că se vede, fie că nu.
A trebuit să-mi acord un moment să mă gândesc la asta. Dacă te uitai la Bridger, nu ţi-ai fi dat seama că purta pe umeri aşa griji. Dar aveam o bănuială că erau şi alţii care nu aveau rahaturi cu care trebuiau să se lupte sau care aveau o armată întreagă de pioni care făceau asta în locul lor. Prima care mi-a venit în minte a fost Stacia.
- **Eşti sigur? l-am provocat. Pentru că se pare că cea mai mare problemă a unora e că tapiseria de piele de la BMW nu are culoarea perfectă.**
Faţa lui Hartley a fost luminată de cel mai frumos zâmbet.
- **Pentru asta e mereu un preţ de plătit, Callahan. S-a întors pe spate, băgându-şi mâinile după ceafă. Mulţumesc pentru masajul la gambă.**
- **Oricând ai nevoie.**
A chicotit, amuzat.
- **Nu spune asta, că o să te trezesc în fiecare noapte săptămâna viitoare.**
Din păcate, eram atât de leşinată după el, probabil că de-abia aş fi aşteptat să mă cheme.
A început să respire profund în timp ce eu stăteam şi ascultam. Era o siluetă caldă în întuneric sî la doar câteva zeci de centimetri distanţă. Aş fi dat orice pentru privilegiul de a mă trage lângă el, de a anula distanţa dintre noi şi de a-mi trece un braţ pe după pieptul lui. Era greu până şi să-mi închipui luxul ca locul meu să fie cu el. Voiam să mă

întorc în beznă şi să mă cuibăresc lângă trupul lui. Voiam să-i simt respiraţia pe gât în timp ce dormeam.
„Asta-i tortură, tor-tu-ră", a mormăit nemulţumită zâna speranţei, ghemuindu-se pe pernă, lângă mine.
Avea dreptate. Dar era o tortură dulce.
Joc de ***chiţi*** foarte popular în SUA, Canada şi Noua Zeelandă, care se joacă în patru jucători, împărţiţi în două echip
e*Capitolul unsprezece*
lită- de&ciiicy Hune/ cu< tu&uvule/ sxiabiaase/
Corey
Vineri, ne-am uitat la televizor la fotbal, am mâncat ce mai rămăsese din mâncarea pregătită şi am jucat o grămadă de partide de cărţi. Lucy a avut grijă să se păstreze echilibrul: pentru fiecare partidă de *euchre,* trebuia să jucăm cel puţin o mână de macao.
Sâmbătă, am scos-o în oraş pe Theresa, la un restaurant chinezesc care servea o gamă largă de găluşte la aburi. Mama lui Hartley părea epuizată de cele două ture de nouă ore petrecute în iadul cumpărăturilor dintr-un weekend de sărbătoare. Dar ochii ei căprui şi osteniţi aveau, totuşi, o sclipire de fericire. Hartley s-a aşezat pe scaunul de lângă cel al mamei lui şi, din când în când, ea întindea mâna să-i ciufulească părul. Dana încerca să o înveţe pe Lucy cum să folosească beţişoarele, iar eu am mâncat echivalentul greutăţii mele în găluşte cu pui şi varză.
Dar mai târziu, după ce Theresa şi Lucy se duseseră la culcare şi băieţii se retrăseseră în garaj să bea bere şi să schimbe uleiul la maşina Theresei, a trebuit

să recunosc că nu mă simțeam bine. Aveam o durere vagă de stomac, mă simțeam ușor febrilă și obosită. Chiar dacă era doar zece, am luat două calmante și m-am băgat la culcare.

În seara aceea, nici măcar nu l-am auzit pe Hartley când a intrat și s-a întins lângă mine. Ăsta ar fi trebuit să fie un semn clar că ceva nu era în regulă. Asociația Medicilor din SUA ar trebui să adauge „indiferența la Hartley" la indexul lor de simptome.

Chiar și zâna speranței dormea dusă. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

A doua zi dimineață, mi-am ascuns starea de disconfort din ce în ce mai pronunțată. Am mai luat niște Advil și am băut două pahare de apă. Și totuși, aveam amețeli și aveam febră.

- Ești tăcută azi, Corey, a remarcat Theresa, dovedind că, într-adevăr, n-ai cum să păcălești ochii vigilenți ai unei mame.

- M-am tot gândit la examene, am mințit eu. Mi-am reumplut paharul cu suc de portocale și m-
am forțat să-mi pun un zâmbet pe față. Aveam nevoie de lichide și aveam nevoie să ajung acasă.

Din fericire, Bridger trebuia să ducă mașina înapoi la mama lui, așa că weekendul nostru la Hartley s-a încheiat pe la finalul după-amiezii.

Când am ajuns înapoi la McHerrin, aveam febră și mă simțeam din ce în ce mai iritabilă. Cu inima ca de plumb, am sunat la poliția nazistă.

- **Mama, să nu faci o criză, am zis, dar cred că s-ar putea să am o infecție urinară.**
A făcut o criză, bineînțeles.
Zece minute mai târziu - după ce am ascultat-o pe mama înșirând toate lucrurile rele care se pot întâmpla dacă lași o infecție urinară netratată - i-am spus Danei că primisem ordin să mă duc la Urgențe, la spital.
- **La naiba! a spus, sărind de pe canapea. Vin cu tine.**
- **Chiar nu e nevoie, m-am împotrivit eu. O să fie niște ore bune de așteptare până cineva o să-mi dea o rețetă.**
- **îmi îau o carte cu mine. Stai să-mi iau geaca!**
Când am ieșit pe hol, am dus un deget la buze. Cu
cât știau mai puține persoane că eram o mămăligă, cu atât mai bine. Se auzea muzică răzbătând din camera lui Hartley când am ieșit noi pe furiș.
Până am ajuns la Urgențe, aveam frisoane și eram extenuată. Lumina fluorescentă îi făcea pe angajați să pară și ei bolnavi. Spitalul era ultimul loc din lume unde aș fi vmt să fiu. Singura parte bună era că părea pustiu înăuntru.
- **Ziua Recunoștinței e mereu o nebunie, ne-a spus asistenta de la triaj. Când se duc să-și viziteze familiile, oamenii au tendința să se răinească mai ușor. Ca să vezi... Dar în seara asta sunt toți în mașini, în drum spre casă. Dacă mare parte din ei nu sunt cherchelițți, s-ar putea să avem parte de o seară liniștită.**
A luat formularele pe care le completasem.

- **Callahan? Ţi-am scos deja fişa. Părinţii tăi au sunat deja.**
Bineînţeles că sunaseră.
- **Să nu mă *internaţi,* m-am milogit cam o jumătate de oră mai târziu, după ce am făcut pipi într-un păhărel. (Apropo, asta nu-i deloc uşor de făcut când nu poţi să te laşi pe vine peste toaletă.) O să iau medicamentele, promit! *Nu suport* spitalele...**
Doctorul tânăr de la Urgenţe a dat din cap, gânditor.
- **Sunt convins că aşa e. Dar ai febră, vrem să te ţinem sub observaţie şi există riscul ca infecţia să se întindă la rinichi.**
- **Dar *nu e cazul* Nu am cine ştie ce dureri.**
A zâmbit, dar ştiam amândoi că nu conta ce îi spuneam, pentru că sensibilitatea scăzută din *zona respectivă* nu mă făcea o sursă de informaţii de încredere.
- **Trebuie să o eliminăm din rădăcină, Corey. Pacienţii cu leziuni la coloană trebuie sa aibă grijă. Au existat cazuri în care infecţiile urinare au afectat permanent controlul vezicii.**
Asta m-a făcut să mă crispez.
- **Te cred că probabil nu e cazul, a continuat el. Dar nu merită sa ne asumăm riscul, bine? Trebuie să-ţi mai pun câteva întrebări, totuşi. Ai băut suficiente lichide?**
Am dat aprobator din cap.
- **Şi ţi-ai golit vezica regulat?**
Aici trebuia să mă spovedesc.
- **Da. Singurul lucru care s-a schimbat e că nu mi- am făcut rutina câteva zile. în fiecare dimineaţă şi seară, trebuia să folosesc un cateter ca să-mi golesc complet vezica. Dar nu luasem catetere cu mine acasă la Hartley,**

pentru că nu voiam să le vadă cineva. Am mai sărit câteva zile și cu altă ocazie și nu am avut probleme.
S-a încruntat.
- **Când terminăm cu asta, va trebui să fii din nou atentă, sunt convins că îți dai seama de asta.**
Am dat din cap, stânjenită.
- **Un alt element declanșator e activitatea sexuală, atât atingerea, cât și contactul sexual, a spus. încearcă să urinezi înainte și după. Mai ales după.**
- ***Nu prea* este o problemă în cazul meu, am spus, înroșindu-mă.**
A izbucnit efectiv în râs.
- **Ține minte acest sfat pentru mai târziu, atunci. Deocamdată, vei primi antibiotice intravenoase pentru o noapte. Bine? O să te instalezi într-o rezervă la etaj și dimineață o să te externăm. O să vină clipa plecării imediat.**
Mincinosul!
Dana s-a dus acasă. Mi-am pus halatul acela prostesc - deschis în spate, bineînțeles - și m-am uitat la niște mizerii la televizor în timp ce o asistentă mi-a băgat un ac în braț. Peste noapte, am fost trezită de nu mai puțin de patru ori, când asistentele mi-au luat semnele vitale și mi-au schimbat perfuzia.
Am urinat de vreo cincizeci de ori la toaleta rece a rezervei de spital.
Când a venit dimineața, am început să întreb toate persoanele care intrau în rezerva mea când puteam să plec, de la asistente până la femeia care mi-a adus

cerealele de la micul dejun. Din păcate, persoana pe care am văzu t-o cel mai des era o asistentă masivă, mohorâtă, cu părul vopsit cu Henna într-o nuanță oribilă de roșcat. Și Roșcata Mare nu mi-a fost de mare ajutor.

- **Rezidenții încep vizita de dimineață la zece, a fost tot ce-a spus.**

Mi-am pus lenjeria intimă, jeanșii și șosetele. M- am mutat în scaun, dar nu puteam să-tni pun bluza până nu-mi scoteau perfuzia. Ora zece a venit și a trecut. Mă uitam lung la ceas, clocotind.

Hartley mi-a dat mesaj de la cursul de economie.

iuhuul Nu ți-a sunat ceasul? Ratezi un curs fascinant despre comerțul internațional.

Eu: *Sună mai bine decât ce fac eu. Am o prablemuță mică. Ne vedem înapoi la fermă.*

Pe la prânz a venit un doctor. Evident, nu era tinerelul de noaptea trecută, pentru că așa ar fi fost prea multă eficiență. Acesta avea o groază de fire albe și un aer grăbit. Mi-a înșfăcat fișa din suport și s-a uitat printre pleoapele îngustate la notițele de pe ea.

- **Bine, a zis într-un final. Febra a scăzut. O să-ți las o rețetă la asistentă și poți să te duci acasă.**

A plecat.

încă aveam perfuzia în braț. Cineva mi-a adus o farfurie cu un orez cu carne cenușiu și incert, din care nu am mâncat.

Când s-a întors Roșcata Mare, i-am spus ce zisese doctorul.

- **Deci haideți să scoatem perfuzia?**

- **Nu ne-a lăsat rețeta, s-a încruntat ea. Mă duc să verific.**
S-a răsucit să iasă.
- **Stați! am strigat către fundul ei lat care se îndepărta.**
A mai trecut o oră și, când s-a întors cu rețeta, abia-abia am reușit să mai fiu politicoasă.
- **îmi scoateți, vă rog, asta? am implorat-o. Și apoi pot să plec?**
S-a uitat la încheietura mea ca și cum nu mai văzuse o perfuzie în viața ei.
- **Infirmiera se ocupă de asta. Și nu pot să te externez fără să fii preluată de o persoană de peste 18 ani.**
- **Poftim?**
A dat aprobator din cap.
- **Studenții trebuie să fie preluați de cineva după o procedură.**
- **Dar... Mi-am simțit tensiunea arterială dublându-se. O perfuzie nu e o procedură!**
Roșcata Mare a ridicat din umeri.
- **Asta-i regula.**
Și a plecat.
- **Drăcia dracului! am strigat, de parcă aș fi fost Hartley.**
M-am uitat la ceas. El avea după-amiaza de luni liberă, pentru că atunci ar fi trebuit să fie la hochei.
„Nu!" Cum stăteam acolo îmbrăcată doar pe jumătate, nu aveam de gând să îl sun pe Hartley. Aș fi sunat pe oricine, doar pe el, nu. Era ultima persoană care aș fi vrut să mă vadă cu părul nespălat, în halatul acesta îngrozitor de spital.
Din păcate, Dana avea curs de italiană până la două în fiecare zi. I-am dat mesaj, rugând-

o să mă sune când avea un moment. Mulțumesc frumos.
Ora două a venit și a trecut, iar pe mine nu m-a sunat nimeni. T-am dat mesaj din nou și nu mi-a răspuns. Dacă rămăsese fără baterie, nu aveam cum să dau de ea. Nu-mi mai venea în cap nici o altă idee. Dacă doctorul de la Urgențe care mă internase lucra în acea zi, aș fi putut să încerc să dau de el și să-i explic ce problemă aveam.
- La naiba! am strigat.
Aș fi bătut din picioare, dacă aș fi putut.
Hartley
- E vreo problemă aici? am întrebat, înfrânându- mi un zâmbet.
Capul lui Corey s-a răsucit și a dat de mine, în cadrul ușii rezervei ei de spital, în cârje.
- Aaaah! a exclamat, ghemuindu-se peste genunchi. Vreau doar *să plec* de-aici și nu mă lasă!
- Pentru că nu ai o persoană de peste 18 ani care să te însoțească afară de aici?
Am intrat în rezervă, având grijă cu cârjele. A rămas cu gura căscată.
- De unde știi?
- M-am întâlnit întâmplător cu Dana după masa de prânz și mi-a spus că ești aici. Așa că m-am gândit că s-ar putea să pățești așa. Și Bridger a trebuit să vină să mă ia după operația la genunchi, la zi, de ce nu m-ai sunat?
Peste fața ei a trecut ceva ce nu am putut să descifrez.
- Pentru că e drum lung de la McHerrin până aici, în cârje.

- **Nu a fost prea rău. Așa că hai să plecăm de-aici! Nu le-ai spus să-ți scoată perfuzia aia?**

Expresia ei s-a apropiat de o explozie iminentă.

- **Doar de zece ori!**

Mi-am ridicat ambele palme.

- **Ia-o ușurel, Callahan! Ai grijă la tensiunea arterială, altfel s-ar putea să te trezești *în spital.***

Auzind asta, s-a dezumflat.

- **Ai putea să vii aici o secundă, *te rog?***
- **De ce ai nevoie? M-am apropiat de ea.**

Mi-a întins mâna stângă.

- **Apasă pe tubul perfuziei.**

O-oo!

- **De ce?**
- **Ca să pot să o scot, Hartley. Și să-mi pun bluza. Și să plec. Și să-mi văd de viață.**
- **Ești o mare figură, Callahan.**
- **Apasă aici, mi-a indicat. încercând să ignor modul în care tubulețul ăla ieșea din pielea ei, am apăsat plasticul cu degetul mare. Apoi, Corey a desfăcut toată banda adezivă. Bine, acum poți să iei mâna. Mulțumesc, a spus.**

înainte să pot să mă uit în altă parte, a smuls micul cateter de sub piele. Scârbos!

- **Acum îți curge sânge de la mână. Nu e... nu știu, periculos?**

S-a uitat la mine cu o expresie bănuitoare.

- **Pe bune, Hartley? Chiar ești așa de sensibil?**

M-am întors, am luat un șervețel de pe blatul

noptierei și i l-am întins, ținându-mi ochii ațintiți asupra peretelui din fața mea.

- **Uau! Jucător-vedetă de hochei cu experienţă leşină când vede sânge.**
Am auzit-o cum chicotea în timp ce-şi tampona sângele de pe mână.
- **Hei, nu am mai leşinat din clasa a cincea.**
Chicotitul s-a transformat într-un râs cu hohote.
- **Dar ce te-ai făcut după operaţie? Nu ai avut bandaje?**
Avusesem, şi nu fusese deloc plăcut.
- **Le-am schimbat singur. Cu ochii pe jumătate închişi.**
Măcar atât, să mă pun într-o lumină jenantă avea un avantaj. Corey zâmbea din nou.
- **Şi tu spui că *eu* sunt o figură. întoarce-te, să-mi pun bluza.**
- **Poftim, nu pot să mă uit şi eu? M-am uitat la sânge pentru tine!**
Cu un râs uşor, m-am întors spre perete.
Am auzit-o cum se lupta cu hainele.
- **Eu mă descurc bine cu chestiile scabroase. Poţi să-mi ceri oricând să schimb un bandaj. Nu că o să ne mai întoarcem *vreodată* în locul ăsta blestemat.**
- **Aleluia, soro!**
- **Am terminat, a spus Corey.**
în momentul acela a intrat o asistentă cu un păr de o nuanţă artificială de roşcat.
- ***El* e însoţitorul tău? a întrebat, uitându-se lung la ghipsul şi la cârjele mele, cu buzele curbându-i-se într-un zâmbet batjocoritor.**
Corey s-a răsucit rapid către ea.
- **Nu-mi spuneţi că îl *discriminaţi!* s-a răţoit la ea. Acum plecăm.**
Corey a ocolit capătul patului şi a pornit către asistentă. Biata femeie s-a dat greoi

într-o parte, iar Corey a ieşit victorioasă pe uşă. Dacă un scaun cu rotile ar fi putut pomi cu scrâşnet de roţi, al ei aşa ar fi făcut. Asistenta mi-a pus un clipboard în mâini.

- **Semnaţi aici, domnule!**
- **Cum să nu!**

Când am dat de ea, Corey ţinea uşa liftului deschisă, aşteptându-mă.
Pentru că mă durea piciorul, am sunat după taxiul pentru schilozi, dar ne-au spus că aveam de aşteptat treizeci de minute.

- **Drăcia dracului, am zis. Hai s-o luăm pe jos!**

Pentru Callahan, era uşor să-şi împingă căruciorul
până în campus. Dar, pentru mine, era greu şi lent. Când am ajuns pe la jumătatea drumului de întoarcere, aveam nevoie de o pauză. îndreptându- mi cârjele către o bancă din faţa Facultăţii de Medicină, m-am aşezat.

- **Şi, ia zi, cum de ai ajuns la spital, până la urmă?**

Corey şi-a muşcat buza de jos.

- **Doar o mică infecţie prostească. Am fost un pic neglijentă şi toţi au reacţionat exagerat.**
- **Neglijentă? în weekendul ăsta?**

îmi masam piciorul dureros.
Faţa lui Corey s-a împietrit.

- **Aş prefera să nu vorbesc despre asta, bine? Ştiu că tocmai mi-ai făcut un serviciu imens, dar...**

Clătină din cap.

- **Bine. Tot ce spun e că am fi putut să ne întoarcem cu o zi mai devreme. Nu trebuia decât să spui...**

M-a întrerupt.

- ***Nu voiam*, Hartley. Nu *sunt fragilă!***
Expresia de pe chipul ei m-a rupt pur şi simplu. Părea vulnerabilă, iar asta o umplea de nefericire.
- **Nu e vorba de asta, Callahan. Am apucat-o de mâini şi am tras-o mai aproape de mine, până ce genunchii ni se atingeau. Ideea e că *toţi* suntem fragili. Doar că cei mai mulţi dintre prietenii noştri sunt îndeajuns de norocoşi încât să nu o fi aflat încă.**
Ochii ei clipiră, încercând să alunge extenuarea, şi m-am întrebat dacă nu cumva avea să izbucnească în plâns. Dar nu Corey! Nu luptătoarea mea cu ochi albaştri, fata care visa noapte de noapte că patina, dar care mereu avea ceva pozitiv de spus. În absolut fiecare zi mă uimea şi mă făcea să fiu mai modest.
Am tras-o din nou de mâini, aplecându-mă până ce am putut să o cuprind într-o îmbrăţişare stângace. Nu ştiu dacă ea avea nevoie de asta, dar eu sigur da.
Cu bărbia sprijinită pe umărul meu, a înghiţit cu greu.
- **Mersi că m-ai scos de la pârnaie, Hartley.**
- **Oricând, frumoaso. Acum hai să mergem acasă!**

Capitolul doisprezece

^itealä- ptima -niâl

Corey

în prima zi de decembrie, fulgii de zăpadă pluteau dincolo de ferestre în timp ce eu

înaintam în cârje prin sala de mese. De ceva vreme încercam să petrec mai mult timp în picioare, dar asta făcea totul mai greu. Dana mă aştepta la capătul unei mese lungi, imde Hartley, Bridger, Fairfax şi alţi câţiva înfulecau de zor hamburgeri. Când m-am aşezat, mi-a pus în faţă farfuria mea.

- **Mulţumesc, am spus.**
- **Pentru nimic. A ronţăit un cartof prăjit. Cum merge cu învăţatul?**

Se terminaseră cursurile şi urmau să înceapă examenele.

- **Nu rău, am răspuns. Am trei examene pe care pot să le rezolv de acasă şi apoi pe-ăla de economie. Cred că scap destul de uşor.**
- **Eu îmi fac griji pentru japoneză, a spus Dana, încreţindu-şi nasul drăguţ.**
- **Dar... Dana, tu *vorbeşti fluent* japoneza!**
- **Nu la fel de bine pe cât consideră profesorul c-ar trebui. Şi e atât de idiot... Face ca totul să fie mai stresant decât ar trebui să fie.**

Aşezat mai încolo, Bridger l-a înghiontit pe Hartley în braţ.

- **I-ai spus lui Fairfax de cadoul de ziua ta pe care l-ai primit azi?**
- **E săptămâna asta? a întrebat Fairfax. Unde se ţine petrecerea? Te punem să dai pe gât 21 de păhărele de tărie?**

Am ridicat capul. Ziua lui Hartley era săptămâna asta? Trebuia să găsesc un cadou potrivit. Bineînţeles, n-aveam cum să întrec cadoul fantezist pe care mi-l dăduse el. Al meu trebuia să fie ceva mai convenţional.

- **Nu cred că suntem nici unul invitaţi la ziua lui Hartley, a răspuns Bridger. Spune-le, tipule!**

Hartley a negat din cap.

- Am primit de la magazin o sticlă de şampanie. Ştiţi, genul ăla care costă cât PIB-ul unei ţări emergente?

- Deci Stacia s-a întors în oraş, a decodat Fairfax.

Hartley a ridicat mâna şi a întins un deget către el,
prefăcându-se că era un pistol.

- Fix la ţintă! Pe bileţel scria: „Dragă Hartley, pune asta la rece, o sa fiu acolo în ziua ta cea mare".

Stomacul parcă mi s-a umplut de plumb.

- Ziua cea mare, a rânjit Bridger. Tipule, gata cu seceta sexuală!

Hartley a ridicat din umeri.

- Agenţiile de pariuri ar trebui să aibă grijă la calcularea cotelor. în ultima vreme a fost chiar mai instabilă decât de obicei.

- O să vină, a spus Bridger. Doar a trimis şampania!

- Spune-i că o s-o bei, indiferent dacă vine sau nu, l-a sfătuit Fairfax.

- *Bineînţeles* că o beau, a răspuns Hartley. Asta e de la sine înţeles.

întâmplător, ziua lui Hartley a picat chiar în sâmbăta dinainte de începerea examenelor. Eu şi Dana am petrecut ziua învăţând în biblioteca Beaumont, care era mai intimă. Din câte se părea, Colegiul Harkness avea un număr infinit de locuri unde puteai să înveţi. Puteai merge într-o bibliotecă diferită în fiecare zi mai mult de o lună, fără să rămâi în pană de locuri.

Dar nici măcar eu nu eram atât de tocilară încât să mă întorc la învăţat după cină.

- **Ce faci în seara asta? a întrebat cu grijă Dana, alegând nişte cercei din cutia ei cu bijuterii.**
- **Ăăă... mă uit la televizor?**
Nu era cazul să subliniez că amicul meu, Hartley, nu era disponibil pentru nişte jocuri video. Dar nu era ca şi cum ar fi fost altceva de făcut. Pe perioada examenelor, activităţile sociale se cam opreau.
- **Ai putea să vii cu mine, s-a oferit Dana. Am izbucnit în râs la o asemenea idee. Dana se ducea să asiste la o parte din sesiunea de lectură pe tot parcursul nopţii a romanului „Ulise", de James Joyce, organizată de Catedra de Engleză. Dacă nici asta nu arăta cât de tocilară devenea atmosfera în Colegiul Harkness în timpul săptămânii de sesiune, atunci nimic n-ar fi putut.**
- **Dar nici măcar nu fac cursul ăla! Dau insigne cu „Ratat" la uşă, de pus în piept?**
Dana şi-a dat ochii peste cap.
- **Nu-i drăguţ ce spui tu, Corey. Pur şi simplu, numi place să te ştiu stând aici, singură, toată seara.**
- **Ştiu, am spus, îmbufnată. îmi pare rău. Evident, nu aveam cum să-mi ascund suferinţa**
faţă de Dana. Nu era ca şi cum aş fi plănuit o seară în care să stau cu mâinile în sân vizavi de camera în care iubirea vieţii mele „scăpa de seceta sexuală". Pur şi simplu, aşa se aranjaseră lucrurile.
După ce-a plecat, am dat televizorul mai tare, sperând să acopăr eventualele sunete ale fericitei reuniuni care ar fi putut să răzbată peste lăţimea holului. Preţ de vreo două ore pline de nelinişte, am tot trecut de

pe un canal pe altul. într-un final, am fost răsplătită găsind unul pe care se difuza „File de poveste". Era fix filmul potrivit pentru o asemenea seară de rahat. M-am întins pe canapea, renunțând la orteze și la scaun, și m-am lăsat absorbită de povestea cunoscută.

Hartley

Când a sunat telefonul, am știut că e mama. Mereu mă suna la 8.30 de ziua mea. M-am născut seara, chiar în timpul unui episod din *Melrose Place.* înainte să mă nasc, mama nu rata nici un episod din serialul acela plin de dulcegării despre niște răsfățați din West Hollywood.

M-a născut la o vârstă mai mică decât a tuturor personajelor de-acolo.

- **Bună, mama, am răspuns la telefon.**
- **La mulți ani, scumpule. Te rog să nu bei 21 de pahărele de tărie în seara asta.**

Am izbucnit în râs.

- **Ți-am promis că n-o să beau 21 de pahărele de tărie. Nici măcar 20. Poate ca o să mă limitez la 19.**
- **Nu-i amuzant, Hartley. Ai putea muri de la atâta alcool.**
- **N-o să beau mult. Promit!**

Doar o jumătate de sticlă de șampanie.

- **Ai grijă, scumpule! Am fost și eu tânără odinioară.**
- **Ești și acum, mama.**

Abia la primăvară avea să împlinească 40 de ani.

A izbucnit în râs.

- **Te iubesc, Adam Hartley.**
- **Și eu te iubesc, mama.**

Am închis telefonul şi m-am uitat din nou la ceas. începuse să mă apuce nerăbdarea. Stacia nu-mi spusese decât vag ce program avea. Avionul cu care venea aterizase la JFK în după-amiaza asta, dar zisese că avea să mai rămână în oraş pentru un pahar de rămas-bun cu unii dintre colegii de program. O întrebasem, dar nu mi-a spus cam la ce oră credea că avea să ajungă.
Făcea des chestii de-astea şi ştiam că era cu bună ştiinţă. Era genul de fată care înţelegea valoarea creării unei impresii de inaccesibilitate. Drace, practic ea inventase strategia asta. Şi mai grav - *cltiar funcţiona.* Când o aşteptam, mereu mă întrebam dacă o terminase cu mine. Farmecul Staciei era dat de faptul că, undeva in sufletul tău, ştiai că ar trebui să fie intangibilă. O doream cum ea îşi dorea chestiile ei de firmă - pentru că se vindeau *numai* în Italia şi nici unde altundeva. Drept urmare, *trebuia* să le obţină şi să le etaleze în faţa celorlalţi. Drăcia dracului! Lasă ce spunea asta *despre ca...* Ce spunea asta *despre mine?*
M-am ridicat şi am început să mă plimb încolo şi încoace prin cameră, ceea ce nu e aşa uşor de făcut când ai un picior în ghips. Cl ane. Clanc. Clanc. în seara asta, eram ridicol în toate privinţele.
Avea să fie ciudat să o văd pe Stacia după atâtea luni. Bineînţeles că de-abia aşteptam, pentru că Stacia de la distanţă nu fusese nici pe departe la fel de atrăgătoare decât cea in came şi oase. Sincer să fiu, îmi făceam ceva griji despre cum aveam să reintrăm în normali ta tea relaţiei noastre.

Stacia era ca un cântec pe care-l uitasem. Trebuia să-l aud din nou ca să-mi aduc aminte de ce îmi plăcuse prima oară.
Doar că nu prea mergeau lucrurile așa cu cântecele, nu? Chiar dacă uitai versurile, melodia ți se înrădăcina adânc în suflet.
Doamne! Mă gândeam prea mult. Mult prea mult. Și nu era nimeni cu mine, care să mă oprească. Seara mergea mai departe, iar așteptarea mea entuziastă începea să se transforme în dezamăgire. Stacia nu avea să vină și, în adâncul sufletului meu, nu eram atât de șocat. Partea cea mai ciudată era că asta mă făcea *pe mine* să mă simt ca un ticălos. Ca și cum ar fi trebuit să fiu mai surprins. Ca și cum ar trebui să-mi pese mai mult decât îmi păsa, de fapt.
Așa că, atunci când mesajul de la Stacia a venit, într-un final, a fost oarecum surprinzător de nesurprinzător.
îmi pare rău, Hartley. Sunt blocată aici în seara asta...
Bla-bla-bla.
Mi-a luat cam trei secunde să arunc telefonul cât- colo și să mă ridic. Chiar vizavi de camera mea era cineva cu care voiam să mă văd - cineva care era mereu o companie plăcută, fără pretenții. înainte să mă las prins în capcana propriilor gânduri, am luat sticla într-o mână și am pornit-o spre ușă.
Corey
Tocmai când Bărbatul în Negru s-a așezat să bea vîn otrăvit cu Vizzini, am auzit ușa camerei noastre deschizându-se.
Așteptându-mă să o aud pe Dana strigându-mi ca de obicei că s-a întors, nu m-am ridicat

şi nici nu m-am întors. Dar nu am auzit-o pe ea. în loc, am auzit păcănitul inconfundabil al cârjelor pe podeaua de lemn. Şi ritmul înaintării era încet - bufnetul inegal al cuiva care înainta cu stângăcie, posibil pentru că mai ţinea şi altceva în mâini. Inima a început să-mi bubuie în piept. Zâna speranţei a revenit la viaţă cu un zumzet, dansând pe abdomenul meu şi gâdilându-mi tălpile.
- Doamne, Callahan, ai putea să iei şi tu ceva?
Mi-am ţinut ochii aţintiţi asupra ecranului încă o jumătate de secundă, ca şi cum n-aş fi văzut filmul respectiv de cel puţin vreo şase ori până atunci. M- am ridicat în capul oaselor exact la timp să întind mâna şi să prind cele două pahare care atârnau dintre degetele lui Hartley. în cealaltă mână ţinea o sticlă de şampanie care părea scumpă şi rafinată.
N-a mai zis nimic altceva. Pur şi simplu, a intrat şchiopătând ca şi cum ar fi fost cel mai obişnuit lucru din lume să intre în camera mea când ar fi trebuit să facă sex de vai-cât-de-mult-mi-a-fost-dor- de-tine cu Stacia. A pus sticla în colţul canapelei de pe partea mea. Apoi a ocolit în cârje măsuţa de cafea până în celălalt capăt. S-a aplecat peste mine, ridicându-mi un picior, apoi pe celălalt, apoi s-a strecurat sub ele, potrivindu-şi-le în poală. Şi-a cocoţat piciorul rupt pe măsuţă şi s-a întins peste aproape tot corpul meu să ia sticla.
în timp ce-l priveam pe Bărbatul în Negru pornind vijelios în căutarea prinţesei lui, Hartley a început să răsucească coşuleţul de

sârmă al sticlei de şampanie. Câteva clipe mai târziu, am auzit pocnetul plăcut al unui dop de plută scos cu mare îndemânare, iar apoi gâlgâit şi bolborosit, când a turnat-o în pahare.

- **Callahan, a spus, cu un glas ca un duruit masculin. Mi-am îndreptat poziţia să primesc paharul, împingându-mi picioarele pe măsuţa de cafea, lângă ale lui. Ascunzi tu asta? a zis, întinzându-mi sticla.**

Fără să spun nimic, m-am aplecat să găsesc un loc pe podea unde să o pun.

Când m-am ridicat din nou, umerii mi s-au lovit de braţul lui, care era drapat pe spătarul canapelei, în spatele meu. Braţul nu s-a mişcat. Aşa că, cu mare grijă, m-am sprijinit de el. Hartley a scos un oftat profund, sunetul înfrângerii şi al frustrării.

- **Noroc, Callahan, a spus.**

Am ciocnit paharele, dar un instinct sumbru m-a făcut să-i evit privirea. Nu aveam de gând să-l interoghez privind această schimbare bruscă de program. Ar fi trebuit să asude cu iubita lui superbă, iar el stătea acum aici, uitându-se la alt film cu mine.

„Dar e aşa plăcut şi întim!" a strigat zâna speranţei, bătând din mânuţe, bucuroasă la culme.

Am luat o gură din paharul meu.

- **Uau, am spus fără să vreau.**

Era catifelată, acrişoară şi delicioasă. Dacă era să transpui „scump" într-un gust, fix acesta era.

- **Rafinată, nu?**

Glasul lui părea obosit.

- **E uluitoare, Hartley. Dar poate ţie ţi se pare... amară?**
L-am privit in ochi pentru prima oară, făcându-i cu ochiul.
A dat ochii peste cap.
- **Vinul e bun, Callahan. E bun din punct de vedere obiectiv. La mine-n familie îi spunem pilelă prima-ntâi. în familia Staciei, e un dicţionar întreg de cuvinte care să o descrie. Ar trebui să-l auzi pe taică-su turuind despre vinuri.**
Hartley a pufnit pe nas.
- **Sună fascinant. Dar apoi m-am simţit vinovată, având în vedere că nu îi cunoşteam. Măcar atât, are gusturi foarte bune. Dar şi ăsta era un comentariu riscant, pentru că arăta prea mult din sentimentele mele pentru Hartley. îmi pare rău că nu a venit.**
A dat din cap, cu un dezgust evident.
- **O să-şi facă apariţia mâine, înşirând scuze. Mereu face aşa.**
A mai luat o înghiţitură şi şi-a întors faţa către film. împreună, ne-am uitat cum Wesley se rostogolea la vale, strigându-i lui Buttercup: „Cuuuum... doreeeeşti!"
Doamne, era momentul perfect dintr-un film perfect. Probabil că zânele speranţelor de pretutindeni se hrăneau din scena asta, ca şi cum ar fi fost un nectar. Sprijinindu-mă de corpul cald al lui Hartley, am sorbit din paharul meu mai rapid decât intenţionam. Dar era atât de bună, că nu puteam să mă abţin.
- **încă un pahar? a întrebat după un timp.**

M-am aplecat să iau sticla, după care am reumplut ambele pahare, golind sticla.

- **La mulți ani, am spus apoi. Nu cred că ți-am spus până acum.**

Și-a ciocnit paharul de al meu.

- **Mulțumesc, Callahan.**

- **Ți-am luat un cadou, i-am spus. E îngrozitor că sunt prea leneșă să mă ridic și să ți-l dau chiar acum?**

Drept răspuns, m-a tras un pic mai aproape de el pe canapea. Contactul cu corpul lui mă înnebunea total. în spate, degetele lui se jucau cu vârfurile firelor mele de păr, prinse în coadă, în timp ce ne uitam la film.

- îmi place la nebunie partea asta, a zis, cu un zâmbet în glas. Rozătoarele neobișnuit de mari.

în timp ce Buttercup traversa mlaștina de foc tot țipând ascuțit, mâna lui Hartley a ajuns să-mi sprijine ceafa. Degetele lui îmi masau încet gâtul și părul.

O, Doamne, Dumnezeule!

în ciuda scenelor tensionate de pe ecran, am închis ochii, afundându-mă în senzația dată de atingerea lui. Ar fi trebuit să fie relaxantă, dar masajul lui pe scalp avusese exact efectul contrar. Era ca și cum în pielea de pe ceafă îmi apăruse un număr incredibil de mare de terminații nervoase. Oriunde ajungeau degetele lui, o încărcătură electrică pornea de-a lungul coloanei mele vertebrale și se implânta adânc în pântecul meu. Am devenit excesiv de conștientă de propria respirație. Al doilea pahar cu șampanie mi-a alunecat pe gât în timp ce

încercam să-mi conving inima să revină la un ritm de activitate mai normal.
Apoi, chiar când îmi contemplam propria prostie, Hartley şi-a luat degetul mare de pe un loc foarte sensibil de sub ureche. Şi, spre uluirea mea uşor cherchelită, s-a tras mai aproape de mine, apăsându- şi buzele pe locul în care fusese degetul. Senzaţia dată de buzele lui pe gâtul meu era aproape suficientă să mă facă să ţâşnesc prin tavan. Buzele lui umede apăsau ferm pielea mea. încet, sărutul lui s-a aventurat către clavicula mea, limba lui pârjolindu-mi pielea la fiecare atingere.
Atunci l-am auzind chicotind şi mi-am dat seama că Hartley era perfect conştient de efectul pe care îl avea asupra mea. Şi, deşi sânii începuseră să-mi freamăte de dorinţă, am găsit puterea de a spune ceva.
- Ce dracu' faci, Hartley?
- La momentul respectiv, mi s-a părut o idee bună, a zis, fără să-şi dezlipească buzele de gâtul meu. Şi- acum la fel.
Am luat ultima gură de şampanie, trăgând de timp în timp ce corpul şi mintea mea s-au certat destul de urât despre ce-ar trebui să fac mai departe.
Hartley mi-a luat paharul din mână şi l-a pus pe cufăr.
- Uite ce e, mi-a spus în şoaptă. Poţi să-mi dai o palmă acum şi să-mi spui că sunt un nemernic că am venit la tine când prietena mi-a dat ţeapă. Şi apoi putem să-l vedem pe Billy Crystal cum îl readuce la viaţă pe Wesley. A dat pe gât ultima picătură de şampanie din paharul lui. Sau poţi să mă săruţi, Callahan.

Vocea îi era răguşită şi caldă. Auzind-o, n-am putut să nu întorc capul în aşa fel încât să îl privesc, în ochi avea umor, dar şi o profunzime pe care eu mereu o regăseam acolo. Era prietenul meu, poate cel mai drag prieten al meu, şi-mi era imposibil să- mi fie frică de el.

- **De ce ai vrea să complici prietenia noastră? l-am întrebat în şoaptă.**
- **Ca şi cum acum ar fi simplă? a contraatacat el.**

Nici măcar nu ştiam ce voia să spună cu asta. Dar
creierul îmi era prea zăpăcit în momentul acela ca să-mi dau seama. Ne-am uitat unul la celălalt pentru o clipă cât o eternitate, fără sa scoatem nici o vorbă. Apoi mi-a cuprins faţa în palme, atingându-mă cu atâta tandreţe că mi s-a topit inima. Şi apoi... lunile în care mi-am dorit sa-i simt sărutul au fost prea mult pentru mine. Mi-am închis ochii şi, o secundă mai târziu, buzele lui erau peste ale mele. Erau exact la fel de catifelate cum mi le închipuisem mereu - gura lui perfectă apăsa dulce peste a mea. Buzele i s- au întredeschis, angrenându-le şi pe ale mele şi am suspinat de fericire.

Mai fusesem sărutată până atunci, sau cel puţin aşa crezusem. Dar săruturile lui Hartley erau un gen cu totul diferit. Buzele îi erau moi şi poruncitoare în proporţii egale. Alunecarea înceată a limbii lui peste a mea îmi distrugea orice gând coerent. Nu peste mult, mi-a prins corpul topit de sub braţe şi m-a tras în sus, peste el. Şi-a întors piciorul teafăr pe canapea, cu capul sprijinit de

brațul tapisat. îi puteam simți corpul sub mine - solid și cald - și era o senzație divină. Palmele lui mari îmi cuprinseseră capul, controlând sărutul. Nu se grăbea, lăsându-și dinții să se joace cu buza mea inferioară și limba să o mângâie pe a mea în mișcări prelungi. Nu voiam să se oprească. Niciodată.
Pe fundal, filmul înainta către finalul palpitant, dar de-abia dacă-l mai auzeam. Hartley avea gust de șampanie și de bărbat în toată puterea cuvântului. Iar sărutările acestea nu semănau deloc cu cele stângace și grăbite de care avusesem parte în liceu.
- Callahan, a zis el într-un final, în fimp ce eu gâfâiam, în pană de oxigen.
- Mmm?
- Te cam... freci de mine.
Stânjenită la culme, m-am tras înapoi.
- Scuze!
El și-a așezat mai bîne gâtul pe brațul canapelei.
- De fapt, îmi cam place la nebunie. Dar nu cred că ai face asta decât dacă *ai simți.*
- Aaa, am spus.
Aaa!
Mi-a zâmbit larg, ridicându-și ochii la mine. Și- apoi și-a trecut o palmă peste piept, printre corpurile noastre și a băgat-o pe sub elasticul pantalonilor mei de yoga.
- Hartley! am scâncit, apucându-i încheietura.
Ochii i se implântară într-ai mei.
- Nu vrei să știi?
- Doar...

Respiram prea rapid şi pieptul îmi părea dintr- odată prea strâmt, l-am împins mâna deoparte şi am tras aer adânc în piept.

- Callahan, glasul îi era grav şi serios. Ai făcut ceva... cercetare în această privinţă?

Am scuturat din cap.

A făcut ochii mari.

- Dar ţi-ai făcut griji în privinţa asta! Poate degeaba, nu-i aşa?

Mi-am lăsat capul pe umărul său şi mi-am îngropat faţa în curbura gâtului lui.

- N-ai făcut deloc cercetare? a întrebat, şi am auzit cuvintele reverbera ndu-i-se în piept. Nu-l iubeşti pe amicul nostru, Digby?

Am zâmbit atunci, ascunzându-mi faţa în gulerul tricoului lui. Pentru că nu mai vorbisem cu nimeni altcineva despre asta. Şi era cel mai stânjenitor subiect din lume.

- Pe bune, Callahan? a întrebat, fără să renunţe. Eşti neînfricată în toate celelalte privinţe. Faci fizio cu curajul unui soldat, le spui asistentelor de la spital să se ducă învârtindu-se. Mie-mi spui când o iau pe arătură, 24 de ore din 24. Şi e un lucru mic pe care poţi să-l lămureşti...

Am ridicat capul.

- Nu e un lucru mic, l-am corectat.

Şi-a întors bărbia câteva grade înspre mine şi, din nou, feţele aproape că ni se atingeau.

- Te rog să mă ierţi, a zis răguşit.

Apoi şi-a lipit buzele de ale mele şi mi-a băgat limba în gură. Sărutul fu prelung şi lent şi, dacă aş fi putut să-mi simt genunchii cum trebuie, ar fi fost clar ca de gelatină. Dar, apoi, vraja a fost spulberată pentru mine de nişte glasuri pe hol. împietrind, m-am simţit dintr- odată vulnerabilă, cum

stăteam întinsă în brațele lui Hartley, cu orgoliul meu fragil expus complet.
- **Ar putea să vină cineva, am spus în șoaptă.**
- **Ai dreptate, a răspuns el. A întins un braț spre podea, unde a dat de una din cârjele lui. Și-a tras picioarele în jos. Când am început să mă trag de pe el, cealaltă mană a lui m-a prins de sub fund. Stai așa, a spus. Și-apoi, când trunchiul i s-a ridicat de pe canapea, mi-am dat seama că vorbise la propriu. Mi- am petrecut brațele pe după gâtul lui când se ridică, susținându-mi toată greutatea într-un singur braț. înainte să apuc să-mi dau seama ce se întâmpla, Hartley mă purta prin cameră, folosind doar o cârjă și piciorul teafăr, șchiopătând către camera mea.**
Patul era la doar nici cinci metri distanță, dar chiar și așa, era un risc scandalos.
- **O, Doamne, am chițăit, O să murim!**
Hartley s-a oprit o clipă, să mă ridice mai mult pe corpul lui.

Şi aşa ai devenit prima fata care să spună aşa ceva în timp ce ne retragem în dormitor

.Capitolul treisprezece

zici cLfr pa/tcă< wv ți caua rniv

Corey

„O, da, de o mie de ori da!" a strigat zâna speranței când Hartley m-a lăsat pe pat și a închis ușa. Apoi, chiar dacă tot îl mai auzeam gâfâind de la efort, m-a cuprins în brațele lui puternice și a continuat de unde rămăsesem, cu un sărut profund și plin de pasiune.

Inima îmi dansa în piept când și-a strâns palmele peste marginea tricoului meu și mi l-a tras peste cap. Apoi, cu exact acel gen de dexteritate la care mă așteptam din partea lui, mi-a dat jos sutienul cu o singură mână. M-am retras.

- **Ce faci? am răsuflat.**
- **Ai o întrebare la care trebuie să primești un răspuns, a zis el. Și n-o să fie nicicând un moment mai bun pentru asta.**

Cât eu cântăream această idee, m-a sprijinit tandru de pat. „N-o să fie nicicând un moment mai bun pentru asta", așa spusese. Asta pentru că tocmai băusem o sticlă întreagă de șampanie? Sau pentru că se întorcea Stacia?

Mi-era tare teamă că știam răspunsul.

- **De asemenea... Degetele lui mari trecură ușor peste sânii mei și am inspirat precipitat, pe gură. Sunt specialist în acest domeniu, a mormăit.**

Apoi limba lui mi-a atins sfârcul. L-a încercuit o dată înainte de a-l cuprinde cu gura lui caldă și de a suge ușor.

O, Doamne...

Am auzit un geamăt răzbătându-mi printre buze și chiar și ultimul dram de rațiune a fost aruncat pe fereastră.

- **Așa te vreau, a spus.**

De data asta, când mâna i s-a strecurat de-a lungul abdomenului meu şi pe sub elasticul pantalonilor, am uitat să mă crizez. M-a sărutat profund în timp ce degetele lui alunecau spre locuri care rar se întâmplase să mai fie atinse. Când îţi petreci mare parte din ultimul an de liceu în spital, nu prea ai o groază de timp să ieşi la întâlniri şi să-ţi faci de cap. Palma lui s-a curbat, potrivindu-se între picioarele mele. Am simţit atingerea degetelor lui acolo.
în momentul acela, a scos un chicotit, cu buzele lipite de ale mele.
- **Callahan, a spus în şoaptă. Dă-mi mâna...**
Mi-a tras mâna în jos, de-a lungul corpului şi în chiloţi. Erau uzi, şi la fel era şi corpul meu, unde mâna lui îmi condusese degetele.
- **Suntem în cărţi, a spus, încet.**
Apoi ne-a tras mâinile în sus, iar eu am expirat aerul pe care îl ţinusem blocat în plămâni.
- **Asta-i... Parcă nu-mi funcţiona creierul.**
- **Asta-i încurajator, a terminat el propoziţia în locul meu. Dar nu doar asta trebuie să aflăm, nu-i aşa?**
N-a aşteptat să-i răspund. în loc de asta, a tras sănătos de pantalonii mei.
- **Uau! am reacţionat eu. Nu atât de repede!**
M-am întors pe o parte, îndepărtându-mă de el.
Hartley şi-a tras mâinile înapoi imediat. Dar apoi a
zis:
- **Cineva e laşa sau mi se pare?**
M-am ridicat, proptindu-mi greutatea într-un cot.

- ***Poftim?*** **Doar pentru că nu vreau să mă pipăi înseamnă că sunt *lașă?* Ăsta-i praf în ochi, Hartley... Doar pentru că nu te-a refuzat *nimeni* niciodată nu înseamnă că e imposibil.**

în ochi îi apăru un licăr de amuzament şi altceva ce nu am putut să descifrez.

- **Bine. Dacă poți să-mi spui în față că nu vrei să simți aceste mâini talentate - şi-a trecut buricele a două degete peste sânul meu - atunci n-o să spun că ești lașă. S-a tras mai aproape de mine, dându-mi un sărut uşor, cu buzele lui moi. îmi retrag cuvintele, încă un sărut. O să spun „Callahan nu e deloc lașă". Şi-a subliniat cuvintele cu un sărut lent. Mi-a atins jucăuş sânul cu degetul mare, iar eu am simțit un val de amețeală delicioasă. Spune-o, mi-a şoptit printre sărutări. Spune-mi că nu mai vrei încă un pic din asta... Aşa, în interesul cercetării.**

Mi-am lăsat capul pe perna, trăgând tremurător aer în piept.

- **Asta-i cea mai ciudată seară cu putință.**

A chicotit, amuzat, după care am simțit o tragere uşoară. Mi-am văzut chiloții în mâna lui.

- **O zici de parcă ar fi ceva rău.**

I-a aruncat pe jos, ceea ce era, practic, esența fanteziilor mele din septembrie încoace. Totuşi, în visurile mele cu ochii deschişi, făceam amor pasional - nu era doar o partidă fără obligații şi, în mod clar, nu era un experiment ştiințific.

I-am simțit palma cuprinzându-mi şoldul.

- **Poți să simți asta, Callahan?**

Am dat aprobator din cap, cu gura uscată. Și-a lăsat palma peste mușchii coapsei și i-am simțit atingerea până a ajuns mai jos de genunchi.

- **Dar asta?**

Am scuturat din cap.

- **Interesant, a zis, ca și cum ar fi putut în orice moment să scoată un dosar și să înceapă să-și ia notițe.**

De fapt, avea același ton ca doctorii cu care discutam la fiecare consult. „Poti să simți asta? Dar asta?"

Și, dintr-odată, totul era nepotrivit, l-am împins mâna.

- **Mă faci să mă simt ca un cobai.**

Și-a retras mâna.

- **Scuze! Eroare de abordare.**

Apoi a întins brațele spre mine, cuprinzând u-mi fața în palme și sărutându-mă. Era mai bine. Dar lucrurile tot nu erau în echilibru. Mă scufundam, trasă în jos de greutatea propriei vulnerabilități. Dacă ar fi fost vorba de un joc în campionat, aș fi știut ce să fac. Aș fi lansat o manevră îndrăzneață să recâștig avantajul situației.

Simțindu-mă încolțită, am întins mâna către fermoarul pantalonilor speciali ai lui Hartley, aflat pe șold. L-am tras în jos, cât am putut ajunge.

A întrerupt sărutul pentru a se uita în jos, studiindu-mă.

- **Ce-i asta, Callahan?**
- **De ce sunt doar eu goală?**
- **Păi... șovăi el. Nu m-am apucat să mă dezbrac... știi tu, ca să-mi arăt intențiile onorabile.**

- **Hartley... M-am uitat în ochii lui. Cine-ar putea să te ia pe tine drept un tip cu intenții onorabile?**

O emoție indescifrabilă i-a trecut pe fața frumoasă. Dar a înlocuit-o rapid cu un zâmbet.

- **Bine punctat, Callahan. Și nu-s eu ăla de care să fie nevoie să te rogi ca să se lase în pielea goală.**

Și-a desfăcut fermoarul pantalonilor pe partea piciorului rupt, după care s-a ridicat și i-a lepădat, împreună cu boxerii.

Și-așa m-am trezit nevoită să fac un efort să nu mă holbez la erecția lui. Era gros și frumos, iar eu avusesem cel puțin o contribuție parțială la ce se întâmpla cu el. Mi-am târât privirea înapoi la fața lui.

- **Dă jos tricoul!**

A zâmbind, luptându-se să îl dezbrace.

- **Callahan nu face nimic pe jumătate.**

Și... *o, Doamne, Dumnezeule!*

Camera era luminată doar de lampa de veghe prostească pe care o instalaseră părinții mei, cu maxima lor încăpățânare. Dar razele ei slabe reușeau să-i accentueze umbrele pectoralilor bine definiți și modul în care bicepsul i se contracta, cum stătea sprijinit. Pieptul sculptural se continua cu talia îngustă și șoldurile zvelte.

Intenționasem să egalez un pic scorul, să mă asigur că și el era la fel de stânjenit ca și mine. Dar strategia mea a dat rezultate total inverse. Acum aveam întins pe pat cel mai superb tip gol, pârând la fel de în largul lui ca oricând.

- E mai bine așa? Gropița lui mi-a zâmbit.

Nici măcar nu puteam să îi răspund.

Era uluitor şi voiam să mă scufund în el, fără să mai ies vreodată la suprafaţă ca să respir. Era absolut imposibil să mă simt mai vulnerabilă decât în secunda aceea. Pentru că *îl doream* - îmi doream asta - mai mult decât orice pe lume şi nici măcar nu puteam să îi spun asta. Pentru Hartley, chestia asta era un experiment sau o altă distracţie de o seară cu vecina lui, Callahan. De data aceasta, fără haine. Dar pentru mine era totul şi mă umplea de frică. Speram că nu putea citi toate acestea pe faţa mea. Inima îmi bubuia spasmodic.

„Uau! Poate chiar eşti laşă!" Zâna speranţei şi-a făcut din nou apariţia, îmbrăcată în lenjerie intimă din dantelă neagră şi cu o expresie îmbufnată. „Nu te panica acum", a insistat. „De-acum se înteţesc lucrurile..." Vechea Corey fusese mereu dispusă să-şi asume riscuri, era căpitan de echipă, o fată neînfricată. Niciodată nu intram în panică, chiar şi când nu mai era decât un minut dintr-un meci în care scorul era egal. Aveam nevoie să o recuperez pe acea Corey, şi asta chiar acum.

înainte să apuc să-mi analizez impulsul, m-am ridicat, susţinându-mi greutatea în palme şi m-am aplecat peste talia lui. Şi-apoi am făcut ceva ce nu mă aşteptam şi ceva ce nu mai făcusem niciodată cu un tip. L-am lins.

A fost o singură atingere jucăuşă cu limba. Dar a avut exact efectul pe care-l scontasem. Muşchii abdominali i s-au încordat şi palmele i s-au prins de pat,

arătându-i surprinderea. L-am auzit sorbind o gură precipitată de aer.
M-am ridicat din nou și l-am țintuit cu privirea.
- **Asta-i pentru că m-ai făcut laşă.**
Ochii lui surprinşi îi fixau pe ai mei când a expirat precipitat.
- ***Doamne,* Callahan! Mai pedepseşte-mă...**
Am negat uşor din cap, răutăcioasă. Pentru încă o secundă, pur şi simplu ne-am uitat lung unul la celălalt. Apoi m-a înşfăcat cu ambele braţe, urcându- mă pe pieptul lui, umezindu-mi buza inferioară cu limba lui. Următoarele câteva minute mi-au dispărut din minte, ocupată să-i sorb săruturile şi să-i savurez pielea frumoasă. Era delicioasă, chiar dacă ştiam că eram pierdută. Nu aveam să pot să-mi mai scot niciodată din minte noaptea aceasta. Sărutările de pe canapea deja mă distruseseră. Nici măcar nu îmi mai păsa.
- **Unde e, Callahan?**
Hartley mă întreba ceva, dar eram prea ameţită de pasiune pentru a mă putea concentra.
- **Poftim?**
- **Unde e? Unde l-ai ascuns pe Digby?**
Când mi-a ajuns la creier îndeajuns de mult oxigen cât să înţeleg întrebarea, am clătinat din cap.
- **în nici un caz!**
- **Ba da, a spus Hartley. S-a aplecat peste mine şi a deschis sertarul noptierei mele. E aici?**
- **Hartley! L-am apucat de braţ. Dar era prea târziu. Deja ţinea cutiuţa aceea roşie în**

mână. Pune- o înapoi, am spus. E pur şi simplu prea ciudat.
A scuturat din cap.
- **Nu, nu e. Chestiile astea sunt distractive. Lăsase cutiuţa în pat şi îi ridicase capacul. Apoi a luat obiectul şi mi l-a arătat. Deci nu l-ai mai încercat până acum?**
Am dat din cap, în semn de negare.
- **De ce s-o fac?**
- **De ce *să nu?* Femeilor le plac la nebunie chestiile astea. Dar... zâmbetul i s-a stins şi s-a uitat în ochii mei. Mai ales tu ar trebui să încerci. Am citit un articol...**
Am rămas cu gura căscată.
- **Ai căutat pe *Google* problema mea?**
Pe faţa lui a apărut o expresie uşor sfioasă.
- **Mereu învăţ ca să iau notă maximă, Callahan. Am găsit lucrarea asta despre femei paraplegice...**
Am închis ochii.
- **Am citit şi eu aia.**
Doi doctori descoperiseră că femeile paralizate de multe ori aveau mai multe senzaţii în *interior* decât în exterior. Şi ia ghiciţi ce folosiseră pacientele din studiu pentru a descoperi asta?
- **Deci ai fi dispusă să încerci. Şi de ce nu în Cea Mai Ciudată Noapte din istoria lumii?**
- **O, Doamne, am suspinat în timp ce drăcovenia aceea a început să uruie încetişor în mâna lui.**
- **Poate că o să te putem face să strigi asta, a zis el, mişcând u-şi jucăuş sprâncenele.**
- **E o *maşinărie,* am protestat eu.**

- **E *o jucărie,* m-a contrazis. Vezi?**
L-a apăsat uşor de sânul meu şi am simţit un bâzâit vag care nu era neplăcut.
1 l-am luat din mâini şi l-am atins de pieptul lui. Apoi, în timp ce el privea concentrat totul, l-am tras în jos pe corpul lui, centimetru cu centimetru. Pe măsură ce înaintam, îi studiam faţa. Când m-am apropiat de talie, zâmbetul a început să i se şteargă. Şi, când l-am atins de vârful penisului, ochii i s-au închis şi şi-a mişcat şoldurile. L-am lipit de erecţia lui, pe lungime, iar Hartley a expirat prelung, pe gură.
Dar, o clipă mai târziu, a schiţat un zâmbet, gemând:
- **Ooo... domnule Digby...**
Am scăpat vibratorul, cu chiote de râs. Ochii i s-au deschis brusc şi a înşfăcat vibratorul de pe pat, oprirtdu-l cu o răsucire. Nu mă puteam opri din râs. îmi relaxase ceva în piept, desfăcând nodul de nelinişte pe care-l adusesem aici, în dormitor. M-am întors pe spate, chicotind cu ochii aţintiţi asupra tavanului.
în momentul acela, Hartley s-a tras mai aproape de mine, cu umărul peste al meu. Gura zâmbitoare i s-a lăsat peste a mea şi m-am oprit din râs. N-aveam să mă satur niciodată de sărutările lui... Cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac era să-i memorez forma buzelor peste ale mele şi felul în care-mi sugea uşor limba. Era greu să-mi fac vreo grijă, de orice fel, când mă săruta. Aşa că, de data aceasta, nu m-am panicat când mâna i-a alunecat în jos pe corpul meu. I-am simţit degetele

desfăcându-se între picioarele mele. *Chiar* le-am simțit. Și asta mă făcea să vreau să chiui de bucurie.

- **Bine, am spus, pe un ton tremurat. Următorul sunet pe care l-am auzit a fost bâzâitul**

slab al jucăriei. Și apoi mi-a lipit-o de corp. Era o senzație diferită față de tot ce mai avusesem parte până atunci. Ca un freamăt de plăcere.

- **Ah, am spus, cu mușchii abdominali încordându-mi-se.**
- **Așa... a suspinat el, aplecându-se mai mult spre mine.**

Erecția lui mi-a atins ușor mâna, așa că mi-am strâns degetele peste ea. Asta mi-a adus un geamăt de satisfacție din partea lui Hartley. Așa că am început să îl mângâi. Respirația i s-a blocat pentru o clipă și a scos un sunet din gât. Un sunet slab, foarte sexy.

Totuși, atenția lui Hartley nu era atât de distrasă încât să-l împiedice să-și continue misiunea. Micul vibrator a alunecat mai jos. îmi țineam respirația.

- **E bine? a răsuflat el.**

Am dat afirmativ din cap, pentru că era. Un curent de senzații începuse sa se acumuleze acolo jos, împrăștiindu-se prin pântece. M-am scufundat în bezna din spatele pleoapelor. Sub atingerea lui Hartley, lumea s-a micșorat până ce s-a redus la dimensiunile corpurilor noastre. îl tachinam atingându-l cu vârfurile degetelor, iar sărutările ne- au devenit neglijente și neatente. S-a auzit un declic scurt, o mică modificare a vitezei jucăriei, iar apoi

freamătul dulce dintre picioarele mele s-a înteţit.
- **Aaah, am suspinat.**
- **Nu e prea tare?**
Nu puteam nici măcar să-i răspund. Singura reacţie posibilă era să-mi arcuiesc spatele, desprinzându-l de suprafaţa patului, împingându- mi corpul mai aproape de mâinile lui.
- **Aah, am îngăimat din nou, începând să văd puncte albe în spatele pleoapelor.**
Iar apoi, un curent din pântecul meu parcă a înflorit şi am simţit o explozie între picioare. Nu ştiu ce sunete am scos atunci, căci nici măcar nu puteam să le aud.
- **Da, da, l-am auzit pe Hartley gemând şi asta m-a făcut să-mi aduc aminte să-mi curbez strâns degetele leneşe în jurul penisului lui. Am început să-l masez puternic, iar el a scos un sunet strangulat. Şi apoi... Callahan, te...**
Următorul lucru pe care l-am simţit a fost un jet de lichid cald pe şoldul şi în palma mea. Mi-am trecut palma udă peste el încă o dată, iar şoldurile lui au zvâcnit, pline de satisfacţie.
O secundă mai târziu, zgomotul făcut de vibrator a amuţit, când Hartley l-a oprit, lăsând în loc doar respiraţia gâfâită a două persoane. Şi-a pus braţul minunat de musculos peste ochi. Şi, având în vedere că nu eram dispusă să fiu surprinsă holbându-mă la el, m-am uitat lung la corpul lui, la modul în care pieptul lat i se umfla şi i se lăsa şi la membrul acum moale care se lăsase spre cearceaf.

Uau! Impactul frontal al celor petrecute intre noi a început să mi se instaleze în minte. Cu degete tremurânde, am luat un şervețel de pe noptieră şi mi-am şters şoldul.

- **îmi pare râu că am făcut mizerie, a rostit el, pe un ton tensionat.**

îşi ținea în continuare mâna peste ochi.

- **Nici o problemă, am răspuns în şoapta. Tot nu se uita la mine şi începeam să mă întreb de ce. l-ain împins brațul de peste față, dar el doar şi-a întors fața spre perete. Ce dracu'? *Acum* te simți vinovat?**

A scos un hohot anemic.

- **în nici un caz, Callahan.**
- **Atunci care e problema?**

Cu lui **oftat, a întins mâinile către mine, trăgân du- mi corpul peste al lui, trăgându-mă la piept. Şi, când m-am uitat în jos la fața lui, am descoperit cu surprindere că ochii îi străluceau. Când m-a surprins că mă uitam la el, i-a închis.**

- **Eu... chiar îmi doream asta pentru tine, a spus în şoaptă. Un rahat în minus cu care să te lupți.**

Inima aproape-aproape că-mi exploda din nenumărate motive contradictorii. Fusese grozav să- mi fac de cap cu Hartley, şi Dumnezeu mi-era martor că mă întrebasem cum ar fi fost... Dar să stau aşa, în brațele lui, era cel mai bun lucru pe lume şi nu puteam să-i spun asta. „Te iubesc, Hartley!" Cuvintele acestea îmi stăteau pe limbă, dar le-am înghițit. în loc de asta, am spus:

- **Mulțumesc pentru această muncă altruistă de cercetare, pentru mine.**

Și-a dres glasul.

- **Cu plăcere. Și penisul meu îți mulțumește pentru că l-ai inclus și pe el în joc.**

Inima mi s-a strâns un pic, pentru că nu erau cuvintele pline de dragoste după care tânjeam. Așa că am făcut o mică glumă, pentru că asta fac eu când situația devine tensionată.

- **Toți bărbații preferă să se refere la organul lor genital la persoana a treia?**

Hartley s-a uitat lung la tavan, cu chipul lui superb concentrat într-o mină gânditoare.

- **Cam așa.**

Am stat acolo în liniște, cu inimile reluându-și treptat ritmul normal. Hartley îmi mângâia părul răsfirat pe pieptul lui, iar eu încercam să nu-mi fac griji în legătură cu ce avea să se întâmple mai departe.

- **Trebuie să-ți pun o întrebare, am spus.**

Auzindu- mi cuvintele, pe fața lui a apărut o expresie circumspectă, așa că m-am grăbit să continui: Hartley, *tu* cu ce rahaturi te lupți? Pentru că nu spui niciodată...

A chicotit, amuzat.

- **Ai observat, deci?**

-Da.

În momentul acela s-a mișcat, întorcându-se cu grijă pe burtă și împreunându-și brațele sub bărbie. Nu ne mai atingeam.

- **Chestia e, Callahan, că nu cred că pot să vorbesc despre așa ceva in seara asta.**

- ***Zău așa,* am zis, întorcându-mă si eu pe burtă. Deci toate rahaturile *mele* simt la vedere, dar ale tale, nu? Nu mi se părea corect. Ești băgat total în treburile mele...**

în secunda următoare, mi-am lipit palma peste gură. Chiar şi aşa, un hohot zgomotos de râs a reuşit să se strecoare.
-Cee?
Mi-am acoperit fata cu ambele palme.
- **Nu-mi vine să cred că am zis că eşti *băgat în treburile mele...***
Hartley a pufnit în râs. Şi, în secunda următoare, hohoteam amândoi, imul lângă celălalt. Şi era o glumă ca în fiecare seară, numai că acum eram goi.
Apoi, din spaţiul comun, am auzit-o pe Dana deschizând uşa exterioară, venind acasă. Eu şi Hartley ne-am uitat unul la celălalt, punându-ne palmele peste guri. În timp ce Dana se mişca încolo si încoace prin camera alăturată, oprind televizorul, noi ne cutremuram, râzând fără zgomot. Nu ne-am oprit până ce, într-un final, am auzit zgomotul apei curgând în baie. Chiar şi atunci, noi tot ne chinuiam să tragem aer în piept şi ne luptam cu undele reziduale ale veseliei incontrolabile.
Nu peste mult, s-a lăsat o tăcere deplină. Dana se dusese la culcare.
Hartley atras aer adânc în piept.
- **Cred că ăsta-i momentul în care eu trebuie să mă retrag discret, a spus.**
încet, s-a ridicat în şezut, şi-a găsit boxerii şi i-a tras pe el, mişcându-şi şoldurile.
„Nu!" voiam să strig. Dar mi-am ţinut gura, i-am localizat tricoul şi l-am întins. Mi l-am tras şi eu pe al meu peste cap. Nu voiam să mă vadă punându- mi celelalte haine, pentru că era un proces atât de stângaci şi de smucit. Aşa că am tras pătura de pe marginea patului peste mine.

- înainte să pleci, ai putea... ăăă, să-mi împingi scaunul în cameră? Sunt cam blocată aici.
A făcut ochii mari.
- Rahat, îmi pare rău!
Am zâmbit şi sper că am reuşit să par netulburată într-un mod convingător.
- Nu-i mare lucru. Dacă sunt aici, oricum n-am nevoie sa mă duc nicăieri o bucată bună de timp.
Hartley a expirat şi am simţit clar - acesta a fost momentul în care lucrurile au devenit stânjenitoare.
S-a dus şchiopătând în camera de zi, şi-a recuperat a doua cârja şi apoi a împins scaunul în câteva reprize până în dormitor. Când a ajuns înapoi la mine, s-a aşezat pe marginea patului.
- Noapte buna, Callahan, a spus, punându-şi o mână pe genunchiul meu, aflat sub pătură.
Nu-i puteam simţi atingerea, deşi îmi doream cu ardoare.
- Noapte bună, Hartley, am spus în şoaptă.
S-a tras în faţă, sărutându-mă rapid pe vârful nasului. Faţa îi era serioasă, aproape tristă.
- Ne vedem mâine, la *brunch?*
- Da, am spus, când el s-a ridicat să plece. „Nici n-o să fie deloc ciudat."

După ce uşa s-a închis din nou, am stat cu ochii în tavan

mult timp, ducându-i dorul

.Capitolul paisprezece

im- pupio
Corey

A doua zi dimineaţă, am auzit o bătaie politicoasă în uşă. Apoi glasul Danei:

- **Ăăă, Corey? Pot să intru?**
- **Sigur, am răspuns eu, căscând.**

începuse să se facă târziu, dar pur şi simplu nu reuşeam să mă mobilizez să dau piept cu această zi.

A intrat în camera mea, privind în jur de parcă s-ar fi aşteptat să vadă altceva.

- **la zi... ce dracu' s-a întâmplat?**

O-oo!

- **Ce să se întâmple? am întrebat, cu faţa modelându-mi-se involuntar într-un zâmbet vinovat.**

Dana şi-a dat ochii peste cap.

- **Hai, varsă tot! Pentru că ştiu că-mi ascunzi ceva. S-a apropiat rapid de pat şi s-a aşezat lângă picioarele mele. Când am venit acasă aseară, una dintre cârjele Cuceritorului era pe jos, în spaţiul comun, şi acum nu mai e acolo. Era *aici?***

Mi-am acoperit faţa cu palmele.

- **Puţin timp, da.**

Dana mi-a apucat mâinile şi le-a tras în jos.

- **Pe bune? Iubită-sa i-a dat ţeapă, aşa că a traversat holul să-şi facă de cap cu tine? Şi acum unde e?**

Am expirat. Totul suna foarte grav când ascultam totul din gura ei.

- E şi ăsta un mod de a privi lucrurile.
- Există şi un altul? Se desparte de ea sau se aşteaptă ca tu să fii prietena lui cu beneficii?
- Dana! Lucrurile nu stau chiar atât de rău. îţi place Hartley.
Dana părea tristă.
- Chiar îmi place. Şi cred că... s-a lăsat din nou moale pe patul meu. Nu ştiu ce să cred. La cum se uită uneori la tine... A clătinat din cap. Pur şi simplu nu am încredere în el. E ca şi cum ar exista un Hartley bun şi unul rău şi se războiesc mereu. Nu vreau ca tu să fii prinsă în acest foc încrucişat.
- Da, am spus. Dar povestea are un nivel pe care tu nu îl cunoşti.
S-a ridicat iute în capul oaselor.
- Care?
- Cum să spun, am zis, înghiţind nodul format în gât. l-am mărturisit ceva acum câteva săptămâni şi...
Dana se uita la mine, cercetându-mi ochii în profunzime.
- Ce?
Am tras aer adânc în piept şi i-am spus. în mare parte, oricum.
- Deci... A început să-şi maseze tâmplele. Asta-i cea mai ciudată, cea mai romantică poveste pe care am auzit-o vreodată. Te-a convins să-ţi faci de cap cu el ca să afli dacă poţi...?
Am dat afirmativ din cap.
- ... şi ai putut?
îmi simţeam faţa înfierbântându-se.
- în stil *mare.*
Dana a scos un chiot de râs.

- **O, Doamne! Şi apoi?**
Am tras aer adânc în piept.
- **Şi-apoi i-au venit lacrimi în ochi. După care a plecat.**
Ochii ei erau cât nişte farfurii acum.
- **Nici nu ştiu ce să înţeleg din asta. Dar ce ştiu clar e că ai dat de bucluc.**
- **De ce? m-am văicărit, deşi ştiam deja răspunsul.**
- **Pentru că tocmai ai schimbat o suferinţă cu alta. Acum ştii cât de bine poate să fie, dar vrei să fie *cu el.* Ai măcar habar de ce-o să se întâmple acum?**
Era întrebarea pe care o evitasem din momentul când deschisesem ochii prima oară în dimineaţa respectivă.
- **Cred că nu se întâmplă nimic acum. Stacia o să se întoarcă, iar eu şi Hartley ne vom preface că nu s- a întâmplat nimic între noi. Am înghiţit în sec. O să fie groaznic, nu-i aşa?**
Dana a dat aprobator din cap.
- **O să fie 1 100 tipuri de groaznic. Ochii i s-au ridicat către tavan. Ştii ceva? Maică-sa m-a întrebat de voi doi.**
- ***Pe bune?* M-am aplecat spre ea. Şi ce-a zis?**
- **Spălam nişte vase şi a vrut să afle dacă voi doi eraţi - a ridicat mâinile, trasând nişte ghilimele imaginar - „un cuplu". Când am zis că nu, a părut chiar dezamăgită. Apoi a zis: „O fi el deştept, dar poate să fie tare prost". Nu doar eu cred că e ceva între voi.**
Am negat din cap.
- **Mama lui nu o suportă deloc pe Stacia, atâta tot. Nu înseamnă nimic.**

- **Dacă zici tu... S-a ridicat în picioare. Hai să mergem la *brunch!***
- **Doar dacă-mi promiți că n-o să-i zâmbești lui Hartley. *O să mor pe loc* dacă-și dă seama că deja am spus tot.**
- **N-o să fie ușor. Dar, pentru tine, o să încerc.**

Emoționată, am urmat-o pe Dana în sala de mese Beaumont patruzeci de minute mai târziu. Trăsesem de timp, sperând că n-avea să mai fie acolo. Așa că am ajuns destul de târziu, iar Dana a bombănit ceva, nemulțumită, când a aflat că nu mai era somon afumat de pus pe covrigi.

Ca să vezi, l-am zărit pe Hartley imediat. Doar una dintre mesele mari era încă ocupată, și în jurul ei erau o groază de jucători de hochei, cu el în mijloc. înainte să apuc să-mi feresc privirea, mi-a făcut scurt cu ochiul.

- **Am văzut asta, a zis Dana în șoaptă.**
- **Termină! am mormăit. Hai să stăm la fereastră!**

Dana a așezat tava noastră pe o masă aflată lângă
0 banchetă, iar eu am pus ziarul, deschis la pagina cu rebusul, pe care avusesem suficientă minte cât să-
1 iau cu mine.

- **Unu orizontal e „jumătate de halbă", am zis. Aș zice „țap", dar trebuie să fie din patru litere.**
- **Eu am crescut într-o țară în care nu prea se bea bere, s-a plâns Dana. Care-i următoarea definiție?**

A mușcat din covrigul ei.

- **Un locuitor modern al Elbei, am spus. Din șase litere.**
- **Siria! a proclamat Dana.**
- **Sirian, am corectat-o eu. Suntem pe val. Am scris cuvântul. Când am ridicat ochii la Dana, mi-am dat seama imediat că trăgea cu urechea. Ce e? am întrebat în șoaptă.**

A clătinat din cap.

- **Oare le-o fi spus? A arătat cu bărbia către masa lui Hartley. Când l-au întrebat cum și-a petrecut ziua? Doar nu crezi că le-ar spune despre...**

Am negat din cap.

- **Nu e genul care să se laude.**

Dana a dat încet din cap, în semn de acord.

- **Ai dreptate. Nu prea înțeleg ce e între voi, dar nu mi-l închipui pe Hartley bârfind așa. A luat o gură de cafea. îi pasă prea mult.**

„Nu neapărat", am contrazis-o in mintea mea, revăzând modul în care se retrăsese pe furiș .

- **Dana! Am coborât tonul. N-o să spună nimic pentru că nimeni nu se laudă că și-a făcut de cap cu fata în scaun cu rotile.**

A pus cana jos.

- **Corey! N-ai cum să vorbești serios!**

Bineînțeles că vorbeam serios, sută la sută. Tipii se
lăudau că se combinaseră cu fete-trofeu. Fete ca Stacia. Chiar când formulam acest gând, fața Staciei și-a făcut apariția sub arcada ușii sălii de mese. Probabil că dezamăgirea mi s-a reflectat pe față, pentru că Dana s-a întors să arunce o privire peste umăr.

Dacă aşa ceva era cu putinţă, fata era chiar mai frumoasă decât mi-o aminteam. Părul lung, de un blond-miere, i se revărsa ca o cascadă pe umeri. Chipul de o perfecţiune demnă de un manechin era machiat într-un mod fără egal în sala de mese, într-o sâmbătă dimineaţă, în sesiune. Purta un pulover mulat negru, pe gât, cu o fustă de lână în carouri care îi ajungea până la mijlocul coapsei. Cizmele cu toc înalt, din piele întoarsă, îi ajungeau până peste genunchi. între cizme şi fustă erau lăsaţi la vedere vreo cincisprezece centimetri de picior apetisant.
Picioarele ei afurisit de perfecte.
în clipa în care Stacia l-a zărit pe Hartley, faţa i s-a luminat şi a început să alerge prin sala de mese, către el. Cei de la masa lui au amuţit, iar eu nu-mi puteam desprinde privirea de această scenă. Radiind, s-a dus in spatele scaunului lui.
- Ei, dă-ne un pupic, Hartley, a zis pe un ton afectat, care dovedea că era conştientă că era în centrul atenţiei.
în tăcerea din jur, Hartley a imitat-o hazliu:
- „Dă-ne un pupic, Hartley!" Ce, acum trebuie să fac sluj la mai multe Stacia?
Prietenii lui au izbucnit în râs.
Apoi, sub privirile tuturor, şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat. Stacia i-a cuprins faţa în mâini şi l-a sărutat direct pe gură.
Iar el i-a răspuns la sărut.
în timp ce prietenii lui chiuiau încurajator, î-a cuprins obrazul în palmă şi a închis ochii.

Sărutul a durat ceva, parcă nu se mai termina.
Lumea parcă s-a acoperit cu o pâclă lichidă până ce Dana m-a ciupit de mână.
- Corey, a spus, pe un ton coborât. Respira! Dar era greu, pentru că-mi simțeam pieptul ca strâns într-o menghină.
- Să plecăm, pur și simplu? m-a întrebat. M-am fortat să mă uit doar la Dana.
-Nu.
Ar fi fost prea evident dacă mă puneam în mișcare și ieșeam vijelios din încăpere. Mi-aș fi dorit, însă, să mă pot scufunda în pardoseală.
Dana a luat ziarul și l-a cercetat.
- Avem nevoie de un cuvânt de nouă litere pentru o călătorie cu barca. începe cu C.
- Ăăăă... M-am forțat să trag o cantitate generoasă de aer în plămâni. Cursă. Cursă? Nu... croazieră.
- Exact, a spus ea. Și „r"-ul e a treia literă pentru un fel de mâncare grecească.
- Gyros, am spus eu automat.
- Ești pe val.
Am strâns bine toarta cănii cu cafea.
- Nu credeam.
Ce voiam să spun e că nu credeam că avea să mă doară atât de mult.
- Ah, scumpo, a zis ea. Respiră adânc.
La masa lui Hartley, făcuseră rost de un scaun pentru Stacia. îi puteam auzi vocea plângăcioasă.
- Dar, Hartley, ai zis că o să mergem împreună la Balul Crăciunului.

- **Şi *tu* că o să-mi faci toate poftele de ziua mea, a răspuns el, cu umor în voce.**
- **Interesantă exprimare, a intervenit Bridger.**
- **Nu e nevoie să dansezi, a spus ea. Tu trebuie doar să arăţi bine în costum.**
- **Ei bine, în cazul ăsta... a spus el, cu glasul încărcat de acelaşi zâmbet răbdător, semiamuzat pe care il auzisem în ziua mutării în cămin, când vorbea cu ea. îi vorbea la fel cum un tată indulgent vorbeşte cu fiica lui de câţiva anişori.**
Nu semăna deloc cu modul în care vorbea cu mine.
- **Şi, în fond, unde ai fost? a întrebat-o.**
- **Aş fi venit din New York, a spus ea, dar Marco avea bilete la teatru.**
- ***Cine?* s-a amestecat Bridger.**
- **Cel care trebuia să mă aducă.**
- **Interesantă exprimare, a spus de data asta Hartley. Dar, stii ceva? S-au inventat nişte chestii numite trenuri...**
- **M-am gândit şi eu la asta, a suspinat ea. Dar aveam atâtea bagaje...**
- **Ei, *asta* o cred, a răbufnit în râs Hartley. În faţa mea, Dana a clătinat din cap.**
- **Răul învinge.**

Bine, am zis, apăsându-mi palmele de lemnul străvechi al mesei.

Acum sunt gata de plecare

.Capitolul cincisprezece

^a&uloa&a- itaap.Le> donițe/ ani; Corey

Când i-am spus Danei că eram gata să plec, nu am glumit. Aveam nevoie să interpun o distanță semnificativă între Hartley și inima mea sfărâmată. Din fericire, vacanța de Crăciun avea să îmi ofere pretextul perfect. Dar, mai întâi, examenele... Nu negociasem la sânge și nu mă milogisem ca să vin la Harkness pentru a o da în bară în primul semestru.

Pe parcursul următoarelor două zile, am învățat pe brânci în biblioteca principală. De pe o bancă de bibliotecă plină cu stive de cărți, era imposibil să ciulesc urechile după vocea lui Hartley pe hol, sau să mă întreb când o să vină să jucăm RealStix. Am mâncat salate cumpărate de la cafenea și am învățat ca o apucată.

Chiar și zâna speranței s-a raliat cauzei mele, zburând printre capitolele manualului meu de matematică, recitând teoreme. Și-a pus o pereche mititică de ochelari și mă păzea, cocoțată pe capacul termosului cu cafea. Cel mai bine a fost că nici n-a menționat numele lui Hartley. Nici măcar o dată.

Mi-am predat examenele de făcut acasă mai devreme, după care mi-am concentrat toată atenția asupra economiei. Când m-am așezat în bancă să dau examenul, în dimineața zilei

de 10 decembrie, eram atât de bine pregătită, încât faptul că Hartley stătea lângă mine nu mi-a distras cine ştie ce atenţia. Am terminat înainte de expirarea timpului acordat. Când am ieşit cu scaunul cu rotile din sala de examen, şi-a ridicat privirea spre mine.
I-am făcut cu mâna iute, pentru că mă durea să mă uit direct în ochii ui. Şi apoi am plecat.
Mi-a dat mesaj un sfert de oră mai târziu.
Prânz de sărbătoare ¡a Commons? Deja sunt pe
drum.
Dar nici măcar nu i-am răspuns, pentru că vorbeam deja la telefon cu mama.
- **E totul în regulă? m-a întrebat, cu răsuflarea tăiată.**
Nu era. Nu chiar. Dar n-aş fi recunoscut asta nici în ruptul capului.
- **Sunt bine. Dar am terminat mai devreme, aşa că mi-am schimbat biletul.**
- **Şi cum rămâne cu Balul Crăciunului? Fratelui tău mereu i-a plăcut la nebunie...**
- **Ei bine, i-am răspuns, se pare că nu toată lumea rămâne în campus ca să participe.**
- **Bine, scumpo.**
Glasul îi era plin de nelinişte. Şi-a notat numărul zborului nou şi ora sosirii. Iar eu m-am dus la mine în cameră şi mi-am făcut bagajul.
Până la începerea Balului Crăciunului, eu eram în zbor, deasupra Marilor Lacuri.
Cele trei săptămâni petrecute acasă au fost plictisitoare, dar exact de asta avea nevoie inima mea frântă.

Slavă Domnului, mama nu m-a cocoloşit la fel cum făcuse în vara precedentă. Nu doar că mă reobişnuisem să mă descurc singură, dar şi ea avusese mai mult de trei luni să se obişnuiască cu traiul într-un cuib din care puii îşi luaseră zborul.
Am avut grijă să zâmbesc şi să le spun părinţilor cât de bine mergeau toate la Harkness. Şi am avut grijă să nu stau să învârt în minte gânduri negative. Ba chiar m-am oferit să fac fursecuri de Crăciun cu mama, folosind în sfârşit toate modificările făcute de ai mei la bucătărie după accident, pentru a o face mai accesibilă persoanelor cu handicap.
Dar când rămâneam singură - când stăteam în pat în noua mea cameră, de la parter, sau mă uitam lung pe fereastra maşinii familiei - mintea mi se întorcea tot la ziua de naştere a lui Hardey. Retrăiam unduirea senzuală a buzelor lui lipite de ale mele şi mângâierea limbii lui. Când mă atingea, simţeam asta peste tot. Cum era cu putinţă să mă sărute aşa şi să nu vrea să o facă din nou?
Evident, el nu simţise nimic şi încercam din răsputeri să asimilez asta. Mă forţam să-mi aduc aminte în detaliu reapariţia Staciei, rememorând cu câtă poftă o sărutase. Ba chiar mă obligam să calculez câte ore trecuseră de când suspinase de plăcere în patul meu şi momentul în care îşi băgase limba în gura ei.
Paisprezece ore. Aproximativ.
Cuvântul „paralizie" îmi tot apărea în minte. Inima lui era la fel de insensibilă ca degetele mele de la picioare. Am simţit atingerile lui

Hartley până în ultima celulă, dar el nu le simțise pe ale mele deloc.
De Crăciun, părinții mi-au luat un laptop nou - un model mai mic, mai ușor - și m-am distrat de minune instalându-l. Bineînțeles, a fost însoțit de o predică din partea mamei.
- Fizioterapeuta spune că ai nevoie să petreci mai mult timp cu or tezele. Ne-am gândit că ar fi mai ușor de cărat când mergi.
- Mulțumesc, am oftat eu.
- Cât ești acasă, ți-am programat șapte ședințe la River Center.
- Mama! Nu am și eu dreptul la o vacanță?
- Nu și de la fizioterapie, mi-a răspuns ea. Dar, dacă vrei, poți să le faci pe toate în piscină, nu în sală. Ca să variezi un pic.
Am bătut din picior, cum ar veni vorba.
- Nu! Pur și simplu... nu.
- Corey, ești absurdă...
Nu voiam să mă cert cu ea. Pur și simplu, am ieșit cu scaunul din cameră.
Din păcate, nu era mult mai ușor să vorbesc cu tata. Era în toiul sezonului de hochei, pe care îl urmărisem pe internet. Fetele se descurcau foarte bine anul ăsta, dar el nu voia să vorbească cu mine despre asta. Când încercam să fac conversație, primeam doar răspunse monosilabice.
- Tata, i-am spus într-o seară, când ne uitam toți trei la televizor, într-o tăcere semiconfortabilă. Ai jucat vreodată RealStix?
- Jocul video? Nu, a spus el, surprins. Tu?
- E foarte distractiv, să știi. Vecinul meu - tipul cu piciorul rupt - m-a învățat.
- Adam Hartley? a întrebat mama. îmi aduc aminte de el. E tare arătos.
- Marion! a reacționat tata, râzând.

- **Ce-i al lui e-al lui, a răspuns mama, ceea ce m-a făcut să izbucnesc în râs.**
Şi-atunci am remarcat ceva important. Pentru prima oară de la accident, mama nu părea deloc tensionată.
- **în fine, suntem prieteni, am spus. Şi jucăm o groază de hochei virtual. Având în vedere că nici unul dintre noi nu poate să joace în viaţa reală...**
Gata, o spusesem cu voce tare.
Tata a luat telecomanda şi a închis televizorul. Nimeni n-a zis nimic când s-a întors să mă studieze.
- **Şi ţi se pare distractiv?**
Am dat afirmativ dîn cap.
A ezitat câteva clipe, hotărându-se.
- **Şi... de unde putem să luăm şi noi unul?**
Am cumpărat RealStix de la Best Buy chiar în seara respectivă. Asta arăta că lucrurile erau în continuare ciudate la noi acasă. Părinţii mei foarte economi dîn fire aruncaseră cu bani în stânga şi în dreapta de la accidentul meu. Renovaseră casa, îmi cumpăraseră toate aparatele şi lucrurile pe care li le arătam... Aşa că, deşi Crăciunul venise şi trecuse, tata îşi dăduse cârdul de credit ca să cumpere o consolă de jocuri video.
Antrenorul Callahan a devenit şi el un mare pasionat de RealStix. Şi, când fratele meu Damien a venit acasă pentru weekendul prelungit de Anul Nou, a jucat şi el.
Dar eu îi puteam bate lejer pe amândoi. în fond, învăţasem de la maestru.
Mii de draci! Mă gândeam din nou la Hartley. Şi trebuia să termin cu asta.
Hartley

M-am trezit în ultima zi a anului gol, în ceea ce, dacă era să mă iau după pipăit, părea a fi un nor. De fapt, era cea mai mare cameră de oaspeți din aripa de vest a vilei Staciei. Eram singur, pentru că ori de câte ori rămâneam peste noapte în Greenwich îmi dădeau o cameră separată. Părinții ei nu erau proști - probabil că erau conștienți că făceam sex. Dar voiau să păstreze aparențele, astfel încât să se poată preface că nu știau.
Nu o luam personal. Dacă voiau să se amăgească și să creadă că fetița lor n-ar fi fost în stare să umple cada jacuzzi din baia ei și apoi să facă un striptease pentru mine, era dreptul lor. Slavă Domnului că fuseseră plecați mult timp seara precedentă, la o cină.
în camera mea de oaspeți, cearceafurile erau făcute dintr-un soi de bumbac ridicol de moale. Le auzisem pe Stacia și pe mama ei trăncănind o dată despre numărul de fire pe centimetru pătrat. Având în vedere că aveam 21 de ani și penis, în nici un caz nu eram atent la o asemenea discuție. Totuși, ori de câte ori îmi petreceam noaptea la familia Beacon, trebuia să recunosc că obsesia lor pentru lenjeriile europene avea avantajele ei.
Din moment ce scăpasem în sfârșit de ghips a doua zi de Crăciun, m-am trezit cu adevărat gol, cu erecția matinală împingând în materialul cearceafului și cu picioarele libere să se miște sub el.
O senzație delicioasă!

Mintea îmi hoinărea în voie, sărind de la una la alta. Eram în mare parte vindecat după accidentare. Piciorul mă durea mereu la finalul zilei şi încă nu aveam o mobilitate perfectă. Dar făceam progrese. Tocmai primisem o scrisoare de la Colegiul Harkness prin care mă informau că nu aveau să se deranjeze să-mi dea o altă cameră în Beaumont până la anul. Aşa că aveam să rămân în camera mea supradimensionată, pentru o singură persoană, cu baie privată şi pat dublu.
Gândindu-mă la McHerrin, în minte mi-a apărut Corey. Ceea ce însemna că, dintr-odată, mă gândeam la ea stând aici, gol-puşcă şi cu o erecţie monumentală. Din păcate, nu era prima oară. în ultimele două săptămâni, mi-a tot apărut în minte noaptea aceea, în patul ei, şi cum am simţit-o, lipită de corpul meu. Când o atingeam, scotea cel mai erotic suspin pe care l-am auzit *de când mă ştiu.* Era greu să uiţi un asemenea detaliu.
Sincer să fiu, era pur şi simplu *greu.*
Şi, când chiar aveam chef să mă autoflagelez, mă gândeam la momentul acela intens de mai devreme în noaptea aceea, când s-a aplecat peste mine şi... Fir-ar să fie, am simţit o străfulgerare nemaiîntâlnită. „Asta-i pentru că rn-ai făcut laşă", spusese ea. Sclipirea din ochii ei când o spusese mă făcea să vreau să înnebunesc. De ce nu mă puteam înfrâna să mă gândesc la asta?
Serios acum, nu făcusem aşa mare lucru. Era doar o prosteală mică. Se întâmplau tot timpul, nu? Recunosc, nu a fost vorba de o

bălmăjeală plină de alcool şi de pofte. Ţineam mult la Corey, dar asta era doar o parte din motivul pentru care demarasem totul. Ce-mi spusese despre problemele mele chiar îmi rămăsese în minte. Mai mult decât orice, voiam să ştie că e sută la sută sexy. Am crezut că puteam să-i dovedesc asta şi apoi chiar am trecut la fapte. Problema era că ne dovedisem asta amândurora.

Aşa că acum stăteam întins în pat, în casa iubitei mele, tare ca o piatră afurisită, şi mă gândeam la cum mă atinsese o altă fată. Şi apoi - pentru că nu scăpasem niciodată nepedepsit de când mă ştiam - uşa camerei s-a deschis, iar Stacia a intrat cu paşi lejeri. Era deja îmbrăcată cu nişte pantaloni strâmţi, negri şi un pulover moale, care părea scump.

Mi-am dres vocea.

- **Bună, păpuşă.**
- **Bună.**

A închis uşa în urma ei şi s-a răsucit spre mine cu un zâmbet mătăsos. Şi iată... Ori de câte ori eram acolo, în mijlocul decadent al luxului, iar prinţesa din Greenwich se uita la mine ca şi cum aş fi fost cel mai delicios lucru pe care-l văzuse vreodată, pur şi simplu mă simţeam în al nouălea cer. Îşi ospăta ochii verzi-căprui *cu mine,* zurbagiul din partea săracă a statului, fără tată pe certificatul de naştere şi doar îndeajuns de mulţi bani în cont cât să-mi achit berea şi pizza pe următoarele cinci luni.

Atenţia pe care mi-o acorda Stacia însemna pentru mine ceva despre care nu voiam să vorbesc mai în detaliu.

Aşa că era chiar bine că nu vorbe voia Stacia de la mine. S-a aruncat pe pat şi apoi s-a uitat direct la umflătura care se vedea clar sub cearceaf.

- Ca să vezi, bună dimineaţa... a spus în şoaptă, cu ochii plini de sclipiri jucăuşe. Nu ştiam că te-ai... *sculat* deja.

Mi-a dat un sărut pe umăr, după care a inceput imediat să coboare cu buzele de-a lungul corpului meu, trăgând cearceaful cu ea.

Corpul meu a remarcat imediat.

Peste cam zece secunde, după ce şi-a trecut părul lung de-a lungul pieptului şi abdomenului meu, a ajuns la ţintă. Fără nici un preambul, a deschis gura şi m-a tras adânc in ea. Uau! Tot ce-am putut să fac a fost să iau o gură de aer şi să mă las moale pe saltea.

Am închis ochii, dar a fost o greşeală. Pentru că mintea mi s-a întors direct la subiectul asupra căruia se fixase înainte ca Stacia să deschidă uşa camerei. Aşa că m-am trezit închipuindu-mi faţa altcuiva chiar în timp ce prietena mea se ocupa de mine.

Drace! Asta nu era deloc a bună. Nu eram un ticălos *chiar atât* de mare. Am deschis ochii din nou şi m-am sprijinit în coate. Era o imagine pe cinste, prietena mea aplecată peste mine: părul ei revărsat peste tot, gura într-o continuă activitate. Sau, mai degrabă, ar fi trebuit să fie. Dar, din acest unghi, era uşor de văzut că Stacia avea să se ducă în curând la vopsit. Rădăcinile părului ei erau de o nuanţă pe care n-ar fi recunoscut în veci că era culoarea ei naturală de păr. Iar apoi a început să geamă, ceea ce ar fi

trebuit să mă readucă în starea de excitație. Dar sunetul era exagerat, ca într-un film porno.
Erau aceleași sunete pe care le scotea mereu, așa că n-ar fi trebuit să mă râcâie. Totuși, atât de multe lucruri la Stacia erau pregătite cu grijă pentru a reflecta o imagine - culoarea părului, lenjeria intimă, vocea. O dată îmi spusese că fusese învățată să zâmbească mereu când spunea „la revedere" la finalul unui apel telefonic, pentru că interlocutorul putea să-i audă zâmbetul în glas și că avea să se simtă apreciat.
Și la asta mă gândeam eu în timp ce penisul îmi era în gura ei. Având în vedere că nu mă concentram asupra a ce se întâmpla, îmi puteam da seama că avea să dureze ceva. Impulsul dispăruse, iar Stacia avea să aibă nevoie de o anduranță de primă ligă ca să reușească să ducă lucrurile până la capăt. Doamne, chiar eram un nemernic...
Dar apoi a început să sune telefonul, ciripind Simfonia a IX-a a lui Beethoven, melodia pe care
Stacia o setase pentru mama ei. Pentru o clipă, am crezut că avea să ignore apelul. Așa că am întins mâna și i-am cuprins tandru capul, cu părul ei mătăsos revărsându-mi-se printre degete.
- Ar fi bine să răspunzi, i-am spus în șoaptă.
- Scuze, a spus, îndreptându-și spatele, după care a scos telefonul. Alo? Sunt la etaj, acum îl trezeam pe Hartley.
Mi-a aruncat o privire plină de subînțelesuri. (Și da, casa Staciei era chiar atât de mare. Mama ei nu se deranja să o caute din

cameră în cameră. Era mai uşor să o sune pe mobil.)
Momentul fusese oficial stricat şi nici măcar nu era vina mea. Pe cai! Cu Stacia încă vorbind la telefon, m-am ridicat vioi din pat şi am intrat în baie, am închis uşa şi am dat drumul la duş.
Un minut mai târziu, în timp ce apa fierbinte îmi curgea pe spate, Stacia a intrat după mine.
- **Cei de la firma de catering sunt deja jos, iar mama vrea să o ajut să se hotărască unde să pună totul. Azi micul dejun se serveşte în sufragerie, pentru că mobila din salon trebuie să fie mutată, pentru petrecere.**
Am scos capul din cabina de duş şi i-am zâmbit.
- **Ne vedem jos?**
întinzând braţele, am prins-o de o mână şi am tras-o la mine pentru un sărut rapid. Mi-a oferit un zâmbet larg tipic ei şi apoi a ieşit din baie în mare grabă, înainte să i se onduleze părul de la abur. (Puteţi să credeţi orice despre mine, dar eram atent la micile tabieturi ale prietenei mele. Mult mai atent decât era ea la ale mele.)
După cel mai rapid duş din istoria lumii, m-am îmbrăcat. Stacia îmi cumpărase nişte haine noi de Crăciun. Din moment ce hainele şi bijuteriile erau singurele lucruri care o interesau, era teribil de pricepută să le aleagă. Cămaşa pe care mi-am pus-o era una ridicol de scumpă, de la Thomas Pink. I-am suflecat mânecile, ca să-mi păstrez un aer relaxat, pentru că ăsta e stilul meu. Dar fata

chiar avea gusturi bune. Jeanşii erau o marcă de care nu mai auzisem şi nu se puteau cumpăra decât din Franţa, în fine... îmbrăcat in ţinuta mea aprobată de Stacia, am coborât La parter şi am intrat în sufragerie. Henry - tatăl Staciei - stătea singur În capul mesei imense.

- **Bună dimineaţa, domnule Beacon, am rostit când şi-a ridicat privirea la mine. Avea trei ziare în faţă. Cineva se ocupase să le alinieze impecabil marginile.**
- **Bună dimineaţa, fiule, mi-a răspuns. Mereu simţeam o tresărire bizară când îl auzeam pe domnul B. spunându-mi aşa. Nici un alt bărbat nu mi se adresa aşa. Cafeaua e fierbinte şi tocmai i-am spus Annei să îmi facă o omletă. Dacă o prinzi chiar acum, o să-ţi facă şi ţie una, fără probleme.**

A împins ziarul de deasupra peste suprafaţa lucioasă a mesei de lemn.

- **Sună tocmai bine.**

Am traversat încăperea şi am intrat în bucătăria ca de restaurant de alături. Acolo, înconjurată de alte mobile de lemn lustruit şi oţel inoxidabil, bucătăreasa lor personală stătea în picioare, învârtind un cub de unt într-o tigaie.

- ***Holcf-*, Hartley! a ciripit Anna. *Qué quieres para e¡ desayuno?*[1]**

Dacă aş fi încercat să îi răspund în spaniolă, m-aş fi făcut de râs.

- **Mi-ar plăcea o omletă, dacă faci azi.**

Anna a trecut la engleză, întinzând arătătorul către pieptul meu.

- **Brânză, ceapă şi şuncă, bîne rumenită?**
- **Mereu îţi aduci aminte.**

Anna era grozavă. Sper că soții Beacon îi dădeau un salariu indecent de mare, pentru că în mod clar îl merita.

- ***El café está alh-,*** **a adăugat ea.**
- ***GraciasK*** **Stacia și-a băut-o deja? am întrebat-o.**
- **Nu am văzu t-o.**

Anna s-a aplecat peste tocător si a început să toace niște ceapă într-o grămăjoară ordonată.

- **Asta nu e bine, am spus, pornind către serviciul de cafea. Spre binele tuturor, Stacia trebuie să-și ia porția de cofeină.**
- **Știi ce să faci.**

Arma a punctat această propoziție cu sfârâitul cepei vărsate în tigaie.

Am umplut două căni cu cafea și apoi am plecat în căutarea prietenei mele. Ea și mama ei erau prinse într-o conversație înfocată cu o femeie care purta un șorț pe care scria *Katie's Catering.* Observasem că firmele mari și rafinate pe care soții Beacon le angajau să facă una-alta la ei acasă aveau mereu nume drăguțe și intime. Pentru taximetrie, Tommy's. Pentru grădinărit, Frankie's. Dar era doar de fațadă. Probabil că erau vreo șaptesprezece camionete inscripționate cu Katie's Catering care goneau prin Fairfield County în momentul de față, sorbind bani de la ocupanții vilelor ca și cum i-ar fi aspirat.

- **Doamne, mulțumesc! mi-a suspinat la ureche Stacia când i-am întins cana.**

Mi-a pus o palmă caldă pe spate. Și, în timp ce mama ei și femeia de la firma de catering turuiau despre aperitivele care aveau să se servească, Stacia mi-a oferit un zâmbet plin

de miere peste marginea cănii. Era un zâmbet parcă desprins dintr-un catalog Victoria's Secret și era pentru mine, doar pentru mine.
Și totuși simțeam... Drace! Nu știam ce simțeam! Corpul ei perfect îmi era atât de familiar în mâini... Avea toate rotunjimile potrivite în toate locurile potrivite, piele catifelată și păi frumos. Dar, cumva, vedeam totul de la o distanță pe care nu o mai resimțisem până atunci.
Poate că era din cauză că fusese plecată peste șapte mări și șapte țări pentru câteva luni și nu mai eram obișnuit cu ea. Dar, dintr-odată, simțeam o lipsă care nu mai fusese până atunci între noi.
Dorința pe care o avusesem mereu - să am o viață rafinată cu cea mai frumoasă fată - fusese mereu satisfăcută de Stacia. Dar, nu știu de ce, acum simțeam o foame inedită în vintre și nu prea știam cum să o interpretez.
Poate că nu aveam nevoie decât de omleta aceea, l-am dat Staciei un pupic pe obraz și le-am lăsat pe femei să se ocupe de planificarea petrecerii. Era timpul să-mi mănânc omleta și să-l las pe domnul Beacon să-mi vorbească despre cursul de economie. Și asta probabil că avea să-mi aducă aminte de Corey. Ceea ce avea să mă facă să mă gândesc la... Drace!
Corey
De Revelion, părinții mei mergeau mereu acasă la familia Friedberg, în Madison, să întâmpine Anul Nou cu câte o cupă de șampanie.
- Haideți cu noi, ne-a spus mama.
Șampania nu-mi era deloc prietenă.

- **Eu cred că zic pas, am spus.**
- **Rămân aici, cu Corey, a zis şi Damien.**

După ce ei au plecat, eu şi Damien ne-am făcut nişte îngheţate cu friscă şi am început să schimbăm canalele la televizor. Să privim cum pică faimoasa bilă la miezul nopţii, în Times Square, era prea jalnic, aşa că am ales un film vechi.

- **Ia să vedem, a zis fratele meu, după ce-şi terminase îngheţata. Cum de nu-ţi petreci seara asta cu prietenii din liceu?**

O-oo! Dacă frate-meu mă lua la întrebări, probabil că părinţii mei îl puseseră să facă asta.

- **Tu n-ai fost aici anul trecut, dar a fost greu. Mulţi dintre prieteni m-au abandonat, mai ales cei de la hochei. Cu excepţia lui Kristin, iar ea e in Fiji cu părinţii.**
- **Rahat, îmi pare rău...**
- **Mi-a trecut. Ceea ce era adevărat, în mare parte. Dar n-am chef să fac eforturi ca să reînviu relaţiile, ştii? Oricum, în câteva zile mă întorc la facultate.**
- **Mi se pare corect. Mi-a luat castronelul gol din mâini. Dar mama şi tata cred că eşti deprimată. Adică... ai toate simptomele pentru un diagnostic.**

Rahat! Asta însemna că dispoziţia mea fusese mai evidentă decât sperasem eu.

- **Nu sunt, pe bune. La şcoală e bine. îmi place acolo.**
- **Colega ta de cameră pare grozavă.**
- **Chiar e!**

M-a cercetat cu privirea lui fixă şi albastră.

- **Eu le-am zis că exagerează. Dar eşti tare tăcută, aşa că e greu să-i conving de ce spui tu.**

- **Sunt convinsă că au impresia că mi-e prea greu la şcoală sau ceva de genul. Dar, zău aşa, lucrurile nu-s chiar aşa interesante. Doar probleme cu un băiat.**
Auzind asta, Damien a părut surprins.
- **Ăăă, nu ştiu dacă ar trebui să ascult eu asta. Sexul e... ăăă, cam singura chestie despre care nu pot să discut cu tine.**
Am zâmbit pentru prima oară pe seara respectivă. Toată viaţa încercasem să adun tot felul de lucruri care-l îngreţoşau pe Damien. Şi nu erau multe.
- **Nu vrei să-ţi povestesc toate detaliile scabroase?**
Mergeam la cacealma - nu i-aş fi povestit nici într-
o mie de ani.
Dar mi-a mers. Cu fiecare secundă care trecea, cu atât mai stânjenit era.
- **Te rog să nu-mi spui că te culci cu Hartley.**
Răspunsul meu a fost rapid şi lejer.
- **Nu mă culc cu Hartley. „Şi tocmai aceasta era problema." Dar fratele meu încă părea un pic tensionat. Şi nici cu altcineva, am adăugat.**
Pe chipul lui s-a revărsat uşurarea.
- **Şi care e problema?**
Evident, nu aveam să îi explic. Dar aveam o întrebare.
- **Bună, am spus, cu un glas gâtuit. Am înghiţit în sec şi am încercat să mă controlez. Unde eşti? am întrebat.**
Oriunde ar fi fost, era un loc zgomotos.
- **Sunt la o petrecere foarte simandicoasă în Greenwich, Connecticut. Dar mă gândeam la tine.**
- **Chiar aşa?**

Nu intenționasem să rostesc această întrebare ca pe o provocare. Dar ce gândea Hartley despre mine era un subiect constant pentru mintea mea.

- Bineînțeles, mi-a răspuns, cu glasul ca un fel de duruit cald. Mă gândeam că tu, dintre toți, probabil că de-abia aștepți să vezi trecut acest ari.

A trebuit să-mi acord un moment ca să mă gândesc la asta. Anul în care avusesem accidentul s- a terminat în mod oficial. Era chiar normal să sărbătoresc, și ciliar genul de lucru pe care uri prieten l-ar gândi pentru un altul de Revelion.

- Bine punctat, am zis. Mulțumesc, Hartley.

- Sper că anul următor se va purta mai frumos cu tine. O meriți.

Cuvintele lui stăteau suspendate între noi. Erau niște cuvinte frumoase, dar cumva sunau ca o respingere.

- Mulțumesc, i-am răspuns încet. Sunt convinsă că o să fie mai bine. Și ție asemenea.

- Nu se stie niciodată, a spus. Vocea lui părea pierdută cumva. Uită-te la ceas, Callahan! La mulți ani!

M-am uitat la ceasul de la receiverul nostru de televiziune tocmai când se schimba din 11.59 în 12.00.

- La mulți ani, Hartley, am spus și am înghițit în sec. Și apoi nu m-am putut opri să spun ce mi-a apărut în minte mai departe. Nu ai pe cineva pe care trebuie s-o săruți?

A chicotit, amuzat.

- Ești în Vestul Mijlociu! La mine, Revelionul a fost acum o ora.

Draci, mii de draci! Gafa mea cu meridianele m-a umplut de tristețe. Pentru că eram cea la care Hartley se gândise ulterior, persoana pe care o suna după ce adevăratul eveniment se terminase.

- Ar trebui să închid.

- Ai grijă de tine, Callahan! Ne vedem săptămâna viitoare.

Uuuf! Chiar și aceste două minute la telefon cu Hartley mă zdruncinaseră. Chiar dacă știam că era o prostie, în i-am petrecut următoarea zi analizând ce ar fi trebuit sau nu ar fi trebuit să spun și ce aș fi putut să fac altfel.

Damien s-a întors la New York, așa că nu-l mai aveam acasă, să-mi distragă atenția de la gândurile mele. Trebuia să încetez să mă mai gândesc la Hartley, dar creierul meu pur și simplu nu se oprea din a-mi arăta imaginea zâmbetului lui cu gropiță.

în visurile mele cu ochii deschiși, Hartley se strecura în camera mea noaptea, dând într-o parte cearceaful, și se strecura în pat cu mine. în fanteziile mele schimbam foarte puține cuvinte. De fapt, erau doar trei: „îmi pare rău", îmi șoptea. Și, după aceea, erau doar săruturi și haine lepădate în mare grabă. Și apoi...

Mii de draci!

Tot ce se întâmpla în visurile mele era ceva ce făcea cu Stacia, nu cu mine. Și, când încercam să-mi explic de ce, inima mi se spulbera în bucățele din ce în ce mai mici. Nu avea logică pentru mine, pentru că era atât de îngrozitoare. Frumoasă și îngrozitoare. Nu că n-aș fi înțeles de ce să

vrea Hartley să dezbrace echivalentul unui manechin de costume de baie. Dar mi se părea ciudat că era atât de implicat îri relația asta. Chiar și în scurta noastră convorbire la telefon de Revelion, îmi mărturisise că era la o petrecere foarte plictisitoare cu ea. De ce să faci asta? Singura concluzie logică era că farmecul trupului ei superb compensa chinul pe care-l implica să petreacă timp cu ea.
Pur și simplu nu reușeam să înțeleg. Hartley era atrăgător. Dar nu voiam doar corpul lui. Ne distram împreună - pe cinste, chiar. Ne contram și glumeam. Știu că îi plăcea să petreacă timp cu mine. Fără nici o îndoială. Dar, evident, asta nu era de ajuns. *Eu* nu eram de ajuns. Și nu puteam să mă abțin in a da vina pe accidentare. O Corey Callahan *întreaga* - cu două picioare funcționale și fără complexele venite automat din a avea o dizabilitate - ar fi putut să fie îndeajuns pentru a face schimbarea de la o fată pe care dorea să și-o facă amică la genul de fată pe care și-o dorea în patul lui.
Dar eram blocată în starea în care mă aflam acum. El era cu ea, iar eu eram singură. Foarte, foarte singură. Trebuia să-mi construiesc o viață separată și asta rapid. Tot timpul pe care-l petrecusem cu Hartley fusese minunat, dar asta însemna că nu aveam alți prieteni.
Și acum asta mi se părea a fi o greșeală colosală.
Când. plecasem la Harkness, în septembrie, lăsasem Broșura activităților studențești pe birou. Vara trecută, lista aia mi se păruse deprimantă. Nimic nu putea înlocui hocheiul

în viaţa mea şi numi închipuisem că orice altceva din cartea aceea merita luat în calcul.
Dar acum am citit-o cu aviditate. Aveam nevoie de o ocupaţie nouă şi o nouă gamă de chipuri în viaţa mea. Era singura modalitate de a-l uita pe Hartley. Nu aveau să mai fie seri de vineri zâmbindu-i pe canapea. în loc de asta, Stacia avea să facă paradă cu el pe la baluri şi petreceri, iar el urma să o lase. Nu peste mult, piciorul avea să i se vindece complet şi nici măcar nu va mai trebui să întrebe la ce etaj era petrecerea. Nu avea să mai fie un schilod, nici măcar puţin. Chiar şi acea mică legătură dintre noi avea să fie retezată.
Iar asta mă deprima îngrozitor.
în timp ce-mi căutam noua pasiune, exemplarul meu din broşură devenise la fel de uzat ca Biblia unei bătrânici. Evident, activităţi precum clubul de dezbatere sau activităţile politice nu mă atrăgeau deloc. Nici muzica nu mă pasiona, iar grupurile respective fuseseră deja formate. Teatru? Sigur. Următorul mare spectacol al companiei teatrale a studenţilor avea să fie „Visul unei nopţi de vară". Era greu să ţi-o închipui pe Titania sau pe una dintre zâne în cârje.
Aproape că nici nu m-am deranjat să citesc capitolul de Sporturi de sală. La Harkness, casele concurau între ele, acumulând puncte. Era exact ca în Harry Potter. în loc de Vâj-haţ, erau sporturile obişnuite de „încuiaţi": fotbal european, baschet şi squash. Nu era nimic pentru mine acolo. M-am oprit la „biliard", dar scaunul meu nu era

chiar îndeajuns de înalt ca să pot ajunge la nivelul mesei. Și, oricum, nu mă pricepeam deloc la biliard, chiar și când eram întreagă. Când, în sfârșit, l-am zărit în josul paginii, am izbucnit în râs. Iată-l - un sport pentru mine. Nu era perfect. De fapt, era un pic ridicol. Dar credeam că s- ar putea să fie o soluție.

- **Mama?**

Am dat de ea în spălătorie, unde împacheta lenjeria intimă a tatei.

- **Da, dragă?**
- **O să fac ședințele alea în piscina de terapie. Nu in sală.**

Fața i s-a luminat.

- **Grozav! Hai să-ți găsim costumul de baie.**
- **Crezi c-aș putea să încep mâine?**

A luat-o la fugă spre telefon.

Fizioterapeuta care lucra în piscină era o amazoană blondă pe nume Heather. Era cu câțiva ani mai mare decât mirie și aproape sigur una dintre favoritele pacienților de sex masculin care aveau nevoie de recuperare. Probabil că stăteau la coadă pentru ședințele cu Heather și costumul ei de baie întreg, de un roșu viu.

După o jumătate de oră cu ea, mă agățam de marginea piscinei, gâfâind. Adevărul e că să înoți doar cu brațele e extenuant.

- **Zău așa, Corey, a spus Heather. Cei mai mulți pacienți folosesc centura de plutire, cel puțin la început. Nu înseamnă că ești o mămăligă.**
- **Dar nu avem mult timp, am spus.**
- **Care, mai exact, sunt țelurile pe care ți le-ai fixat pentru ședințele noastre? a**

întrebat Heather, ridicându-şi bărbia perfectă către mine.

- **Să înot cât pot de tare. Si încă un lucru. Trebuie să învăţ cum să intru într-un colac, cu fundul în centru.**

- **Pentru că vrei... să te dai pe apele învolburate ale unui râu? şi-a dat ea cu presupusul.**

- **Nu chiar, am răspuns.**

Când i-am spus de planul meu, a izbucnit în râs.

- **O să găsesc un colac, atunci. O să fie distractiv.**

Bună! (în limba spaniolă, in original) Ce doreşti la micul dejun? (în limba spaniolă, în original) Cafeaua e acolo. (în limba spaniolă, în original) Mulţumesc (în limba spaniolă, în original)

Capitolul şaisprezece

¿Asia ţa c ew

Corey

Nu l-am văzut deloc pe Hartley în seara în care m- am întors. Tinându-mă de noul meu plan, am luat cina cu Dana şi cu câteva dintre prietenele mele din grupul *a cappella* în sala de mese a Casei Trindie. Când ne-am întors acasă, nu se vedea lumină pe sub uşa lui. „O să fie bine", mi-am spus. Probabil că Hartley îşi împărţea timpul între camera lui şi unde locuia Stacia - probabil în Casa Beamnont. Aveam de gând să pun ceva distanţă între mine şi el şi să mă străduiesc să merg mai departe.

Operaţiunea Uită-l pe Hartley era în desfăşurare. O.U.P.H., pe scurt.

Din cameră, am dat un telefon important. Erau doi studenți trecuți ca persoane de contact pentru echipa sportivă în care voiam să intru: căpitanul echipei și managera. Numele managerei mi s-a părut mai prietenos, așa că i-am căutat numărul în agenda campusului, formându-l înainte să apuc să-mi pierd curajul. Allison Li a răspuns de la primul apel.

- **Bună, Allison? am rostit, cu glasul tremurându- mi aproape insesizabil. Numele meu e Corey, sunt în anul întâi, și am citit în vacanță despre echipa mixtă de polo cu colaci?**
- **Bună, Corey! a răspuns ea. Ne-ar plăcea să te avem printre noi. Și ai nimerit chiar bine. Avem un antrenament mâine-seară.**
- **Cum să spun... am scârțâit. Trebuie să mă asigur că vorbiți serios când spuneți că nu e necesară experiență.**
- **Corey, dacă-mi dai voie să vorbesc brutal de sincer, orice persoană vie e bine-venită. Mai ales fetele. Regulile spun că trebuie să avem trei fete în apă tot timpul. Anul trecut a trebuit să abandonăm câteva meciuri pentru că nu am putut să întrunim acest număr în echipă. Sunt unsprezece meciuri în total - câte unul împotriva fiecărei case.**

Suna promițător.

- **Minunat, am spus. Următoarea mea întrebare e ceva ce probabil nu auzi prea des. Ai cumva idee dacă piscina unde se fac antrenamentele e accesibilă pentru persoanele în scaun cu rotile?**

Cârjele pe pardoseala alunecoasă de lângă piscină nu păreau o idee bună.

Allison nu a ezitat decât uşor, spre meritul ei.

- **Cred că da. Da - sigur e. Am văzut că se ţin şedinţe de fizioterapie acolo.**

- **Allison, am spus eu, îţi promit că înot mul t mai bine decât merg.**

A izbucnit în râs, ceea ce m-a umplut de fericire.

- **Bine, Corey. Ne vedem mâine-seară? începem la ora şapte.**

- **O să vin.**

Am închis simţindu-mă victorioasă din toate punctele de vedere.

- **Callahan.**

M-am trezit încet, pentru că cineva îmi şoptea ceva la ureche.

- **Callahan, ia uită-te...**

Am deschis ochii şi m-am trezit cu o tresărire. Pentru că Hartley stătea aplecat peste patul meu, în pantaloni scurţi şi cu un tricou. Şi inima mi s-a precipitat când l-am văzut. Ochii aceia căprui şi zâmbetul lui strâmb erau chiar mai impresionante decât îmi aduceam aminte.

„Controlează-te", mi-am impus.

- **Uite!**

Mi-a zâmbit larg, arătând spre piciorul lui. Şi-atunci am înţeles la ce se referea. Hartley stătea în faţa mea fără ghips pe picior, fără pansament. Nici măcar o ortează.

- **Uau! am spus. M-am ridicat, sprijinindu-mă pe coate, pregătindu-mă să mă ridic în şezut. Apoi m- am ridicat de tot, ridicând mâna ca să batem palma. Bravo!**

A bătut palma cu mine.

- **Mersi. Ne vedem la cursul de economie.**

A ieşit din cameră, şchiopătând un pic şi sprijinindu-se de un baston pe care nu îl mai văzusem până atunci.
Când s-a închis uşa în urma lui, am expirat prelung. Operaţiunea Uită-l pe Hartley avea să fie grea. Dar aveam să merg pe calea cea dreaptă.
După primul curs din noul semestru - un curs de Istoria Artei Renaşterii - m-am dus la Economie 102, trăgându-mi scaunul cu spatele la perete, aşa cum făceam întotdeauna. Un minut mai târziu, Hartley a intrat şi el. Mai mult l-am simţit decât l-am văzut. Şi- a împins bastonul sub scaun şi s-a lăsat în scaunul de lângă al meu.
- Ce faci? a întrebat, cu o voce caldă.
Mi-am ridicat privirea şi m-am trezit blocată instantaneu privind în ochii lui căprui. Stomacul mi s-a lăsat greu în abdomen şi mi-am simţit gâtul începând să se înfierbânte. Pulsul mi-a accelerat si el.
Mii de draci!
încă mai aştepta să spun ceva.
- Nu mare lucru, am îngâimat într-un final. De ce era atât de greu, dintr-odată, să vorbesc cu el?
„Spune-i de echipa de polo pe apă!" Zâna speranţei reapăruse, învârtindu-se în jurul capului meu ca o aură tremurătoare.
Nu!
Nu aveam să-i spun. Vechea Corey ar fi t uruit automat despre cât de agitată eram din cauza asta - cât de frică îmi era că o să mă fac de ruşine. Dacă aş fi făcut-o, Hartley m-ar fi ascultat. S-ar fi uitat fix în ochii mei şi ar fi spus exact lucrurile potrivite. Dar

terminasem cu confesiunile. Pentru că asta nu ducea decât la suferinţă.

- **Ei bine, profesorul care predă cursul semestrul ăsta ar trebui să fie mai distractiv, a spus Hartley. Dar am auzit că materialul e mai sec.**

Trăgând aer adânc în piept, mi-am deschis caietul în poală.

- **Chiar pare foarte sec, am aprobat eu. Balanţe comerciale şi schimb monetar? Nu pot să-mi spun că-mi tremură inima de entuziasm.**

Chiar atunci, profesorul a intrat şi a bătut de câteva ori în microfonul de pe pupitru. Şi am fost salvată. Mi-am fixat atenţia asupra cursului. Curând, pluteam odată cu cuvintele profesorului, care începuse să explice conceptul de deficit bugetar.

De ce eram aici, în fond? Chiar în acest moment, Dana stătea în altă sală de curs, ascultând primul curs despre opera lui Shakespeare. Mă invitase şi pe mine să fac cursul respectiv, dar eu refuzasem. Acum mi-am dat seama că Economie 102 era o încercare anemică să mă agăţ de o parte din Hartley şi de momentele noastre împreună. Cu un curs care nici măcar nu-mi plăcea. Era jalnic, zău aşa.

După curs, am ieşit împreună din sala de curs, îndreptându-ne către Commons, ca de obicei.

- **Ce mai face Dana? a întrebat Hartley. Nu am văzut-o.**

- **Şi-a cumpărat vreo 200 de grame de boabe de cafea acoperite cu ciocolată ca leac pentru diferenţa de fus orar. Din câte se pare, vacanţa a fost suficient de lungă încât**

să facă să se adapteze la fusul orar japonez. Și-apoi a trebuit să ia avionul înapoi.

- Oribil, a spus Hartley, compătimitor.

Și-atunci am zărit-o pe Stacia.

- Hei! a strigat.

Fluturarea mâinii ei de cealaltă parte a străzii ar fi putut să mă includă și pe mine sau nu, în funcție de ce perspectivă aveai asupra situației.

Când am traversat pe partea ei, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-și lipească buzele de ale lui Hartley. Și nici n-a fost vorba de vreun pupic rapid. S-a apropiat de el, și-a pus palmele pe umerii aceia ca sculptați și l-a sărutat pasional. Pentru un minut cât o eternitate, am stat acolo, întrebându-mă stânjenită ce-ar fi trebuit să fac cât timp ei se sărutau.

Tocmai când am crezut că o să am parte de combustie spontană de la atâta disconfort, Stacia a spus:

- Hai să mergem să mâncăm de prânz la Katie's Deli!

- Poftim? a întrebat Hartley, ridicându-și piciorul dureros de pe trotuar, ca un flamingo. Asta înseamnă alte două străzi. În plus, eu și Callahan mereu mergem în Commons după economie. Nu doar că e aproape, dar mâncarea e și gata achitată.

- Dar... s-a văicărit ea, de patru luni mi-a poftă de un sendviș cu vânătă în lipie.

Am ridicat o mână.

- De fapt, voi doi puteți să mergeți fără probleme. Eu trebuie să încerc să ajung la decanat între cursuri. Așa că ne vedem mai târziu.

Mi-am întors scaunul şi-am pornit pe College Street, întorcându-mă către Beau mont. Când m-am pus in mişcare, le-am aruncat o privire peste umăr şi le-am făcut cu mâna. Hartley chiar mi-a aruncat o privire malefică şi, cumva, asta m-a umplut de veselie. O.U.P.H. era relansată.

Am pornit către decanatul Casei Beau mont, exact aşa cum spusesem. Din păcate, am dat de trei trepte de marmură şi de o uşă îngustă, veche de o sută de ani, care se afla sub una dintre arcadele superbe de granit ale Casei Beau mont. în cârje, ar fi fost destul de accesibil. Dar nu mă dusesem acasă ca să-mi schimb echipamentul. Aşa că mi-am tras scaunul lângă uşă şi am sunat !a decanat de pe mobil. Puteam auzi telefonul sunând înăuntru şi pe secretară răspunzând.

-Alo?

- **Bună ziua, am spus. Numele meu e Corey Callahan şi sunt chiar în faţa uşii, dar într-un scaun cu rotile...**
- **Sigur, Corey. Vocea femeii era amabilă. Ai nevoie să vorbeşti cu decanul? îl rog să iasă imediat.**

Acesta a ieşit treizeci de secunde mai târziu, cu un carneţel şi un pix în mână. Decanul Darling avea barbă şi un sacou de catifea reiată, cu tot cu peticele de la coate specifice profesorilor de colegiu. Arăta de parcă s-ar fi născut acolo, printre bibliotecile îmbâcsite şi faţadele de granit.

- **îmi pare tare rău, drăguţă, a spus, cu un accent britanic puternic şi scorţos. Clădirile astea vechi...**

- **Mie-mi plac 1a nebunie clădirile astea vechi, i-am întrerupt.**
Decanul s-a așezat direct pe pragul biroului.
- **Ei, să vedem... Motivul vizitei tale e ceva ce se poate discuta afară? Sau să găsim o sală de conferințe undeva...**
Am clătinat din cap.
- **E un lucru mărunt. Vreau să schimb un curs cu un altul, dar deja mi-am predat programul.**
- **Nu-i o problemă, mi-a zâmbit, scoțând capacul stiloului lui auriu. Ce curs, domnișoară Callahan?**
- **Luni, miercuri și vineri la zece și jumătate, am început. Haideți să renunțăm la Economie 102 și să punem în loc un curs despre Shakespeare, Piesele Istorice și Tragediile.**
- **A, un curs deosebit, îl știu bine, a spus, notându- și. Sunt convins că o să ți se pară încântător.**
- **Și eu sunt la fel de sigură.**
- **Cum te descurci, Corey? a întrebat decanul, lăsându-și capul ușor într-o parte.**
Notele preliminare obținu te arată minunat.
-Da?
Nu puteam să nu zâmbesc larg. Notele ar fi trebuit să se afișeze abia săptămâna viitoare, dar speram că mă descurcasem bine.
Decanul a dat aprobator din cap.
- **Bravo, a spus. Dar cum stai cu restul? Eşti cazată în McHerrin, dacă nu mă înșel?**
Am verificat personal apartamentul, după ce am discutat cu părinții tăi, astă-vară.
- **E perfect, am răspuns. Și colega mea de cameră e grozavă.**

Capul lui s-a mișcat într-un mod care arăta încântare.

- **Bine, bine. Acum cred că o să te duci să iei masa de prânz... S-a uitat în sus, în direcția sălii de mese. Și-apoi s-a strâmbat. Treptele! O, Doamne, Dumnezeule... S-a ridicat precipitat. M-am concentrat atât de mult asupra căminului... cum de te-au repartizat in Casa Beaumont?**
- **Eu *am cerut* să fiu în Beaumont. Și fratele meu a fost în aceeași casă.**

Chipul îi era și acum cutat de regret.

- **Dar... unde iei masa seara, când Commons e închisă?**
- **Aici. Am arătat spre curte. Adam Hartley și eu am descoperit liftul de marfă destul de devreme.**
- **Aa! Decanul era stânjenit. Cel care dă în bucătărie?**

Am dat aprobator din cap.

- **Acum deja s-au obișnuit cu mine.**

Obrajii decanului s-au înroșit.

- **Mă simt îngrozitor pentru asta. Ai putea fi repartizată într-o casă accesibilă pentru persoane cu nevoile tale, cu o sală de mese aflată la parter.**

Asta nu era o posibilitate, pentru că nu voiam să o pierd pe Dana drept colega mea de cameră.

- **E-n regulă, vă asigur. Vă rog nu mă repartizați în altă casă. M-am obișnuit cu totul. în plus... ar trebui să învăț să mă descurc pe scări în cârje. Am fost un pic cam leneșă.**

Decanul ezita.

- **Dacă eşti sigură, domnişoară Callahan...**
Şi-a dres vocea. Dacă te confrunţi cu vreo altă neglijenţă din partea noastră, mă anunţi, te rog? Orice, cât de măruntă...
-Sigur.
- **Corey. Mi-a întins o mână şi i-am strâns-o. Mereu spun că învăţ de la studenţi în absolut fiecare zi. Şi uite că m-ai făcut mai înţelept chiar înainte de ora ceaiului.**
- **Plăcerea a fost de partea mea, i-am zâmbit.**
în seara aceea, mi-am pus costumul de baie pe sub o pereche de pantaloni speciali de sport, care se puteau desface prin lateral, şi am ajuns la sală cu mai mult de cincisprezece minute înainte de ora la care era programat să înceapă antrenamentul de polo. Voiam să mă transfer din scaun în piscină singură, fără să fiu privită de coechipieri. Blocându- mi scaunul, mi-am dat jos pantalonii şi apoi m-am răsucit în aşa fel încât să alunec pe pardoseală. Mi- am dat jos tricoul şi mi-am pus hainele în rucsac. Apoi am deblocat frânele scaunului şi l-am împins uşor spre perete.
Tocmai îmi împingeam fundul către marginea piscinei când am auzit o voce în spatele meu.
- **Tu eşti Corey, nu?**
Am ridicat ochii şi am dat de o faţă prietenoasă care îmi zâmbea.
- **Allison?**
Mi-a întins mâna şi i-am strâns-o.
A îngenuncheat pe marginea piscinei, chiar lângă mine.
- **Ai mai jucat până acum? m-a întrebat.**
Am negat din cap.

- **Dar am înotat ceva în vacanță. Mi-am dres vocea. înainte am jucat hochei pe gheață o groază, de fapt. Așa că pentru mine e distractiv să înving portarul.**
A făcut ochii mari.
- **Grozav!**
- **E-n regulă dacă mă bag în apă?**
- **Sigur, a zâmbit ea larg. O sa începem în vreo cinci minute.**
- **Bine de știut, am spus.**
Apoi mi-am îndreptat umerii către apă, mi-am tras bărbia în piept și m-am avântat înainte, înspre albastru.
Când am ieșit să respir, i-am văzut pe restul membrilor echipei de polo de apă din Casa Beaumont - alte șase persoane - care se apropiau de piscină. Allison și un alt tip pe care-l știam din vedere din sala de mese Beaumont întindeau o coardă plutitoare peste piscină, împărțind-o în două.
- **Noi o să intrăm în partea asta, a zis tipul cu un accent britanic foarte vesel. Am înotat pe sub coardă și am trecut în partea apropiată de locul unde stătea. Pentru cine nu mă cunoaște, eu simt Daniel. Și, pentru că suntem o echipă atât de afurisit de organizată - ceilalți au râs pe înfundate auzind asta - o să trec în revistă regulile pentru cel puțin unul sau două minute. Și apoi o să facem o simulare de joc. Așadar, toată lumea să ia un colac - a arătat către un teanc aflat într-un colț - și haideți să intrăm în apă.**
Toți s-au dus către grămada de colaci și pulsul meu a început să o ia razna. Colacii erau la aproape trei metri de marginea

piscinei. Avea să fie unul dintre momentele acelea în care trebuia să cer ajutorul cuiva. Și detestam asta.
Blocată, mă agățam de marginea piscinei, privind cum toți își luau un colac și apoi veneau către apă. Nimeni nu părea să mă observe, ceea ce de obicei îmi convenea de minune. Allison și Daniel au fost ultimii doi rămași pe marginea piscinei, iar eu mi- am fixat ochii asupra ei, sperând că o să se uite spre mine.
Manevra mea a mers. S-a oprit în drumul spre piscină și mi-a zâmbit. A arătat la colacul pe care îl avea în mână, după care la mine. Am dat aprobator din cap, recunoscătoare, iar ea mi l-a aruncat. Totuși, tocmai când l-am prins, am văzut că Daniel mă privea. Și apoi fruntea i s-a încrețit și s-a uitat în jur, ochii oprindu-se asupra scaunului meu cu rotile, aflat lângă perete. Si-a scărpinat urechea, încruntându-se. A îngenuncheat pe marginea piscinei.
- **Știi... lucrurile devin cam dure uneori. Este greu să rămâi în colac.**
Fața mea începea să se încălzească.
- **E-n regulă, i-am spus. Sunt o înotătoare puternică.**
Dar apoi, pentru că în fiecare zi e timp suficient pentru câte un moment de stânjeneală în formă pură, mi-a fost greu să mă bag în colac. Era mai mare decât cele pe care le găsise fizioterapeuta Heather ca să învăț. Așa că am avut nevoie de trei încercări ca să mă ridic și să mă poziționez peste margine. Regulile - pe care Daniel a început să le citească cu voce tare - necesitau ca „dosul" fiecărui jucător să fie

poziționat în mijlocul colacului înainte de a lua mingea. Mai mult, era permis să-l împingi pe cel care era în posesia mingii și să-l scoți din colac, forțându-l să renunțe la ea.

- Așa că, acum, haideți să ne desfășurăm! a strigat Daniel. Facem o simulare de joc, o repriză de șapte minute. A băgat mâna într-un sac cu veste colorate, aruncându-le către patru jucători.

Eu nu primisem o asemenea vestă, deci eram în echipa lui Daniel. Allison era în cealaltă. îmi recunoșteam mare parte din coechipieri din sala de mese, dar nu le știam numele tuturor. Daniel a suflat în fluier și a început jocul.

Cealaltă echipă a obținut mingea și a început să paseze. Eu mi-am dat seama cum să fac să mă deplasez folosindu-mi mâinile drept înotătoare. Am observat că doar vreo doi reușeau să-și folosească și picioarele. Trebuia să fii destul de înalt - cu picioare lungi, care să atârne peste marginea colacului - ca să calci apa eficient. Măcar acum, faptul că picioarele îmi erau de-a dreptul inutile nu avea să fie cine știe ce dezavantaj. Dădeam cu toții din mâini, agitați, încercând să ne mișcăm în direcția dorită. Și nu doar unul a început să râdă de acest efort frenetic.

Polo de apă cu colaci nu era un joc care să se ia prea în serios.

Un tip înalt și slab, pe nume Mike, a interceptat mingea, pasându-i-o lui Daniel. Eu m-am răsucit rapid, poziționându-mă în fața plasei.

- **Liberă! am strigat, ridicându-mi brațele. Dar Daniel a pasat-o către o altă coechipieră, aflată mai departe de poartă. Respectiva a tras și a ratat.**
Și apoi, acest scenariu s-a mai repetat de vreo douăsprezece ori.
Până când Daniel a suflat în fluier, eram in culmea furiei. Știam că problema nu era că își închipuiau că aveam să scap mingea. Asta se întâmpla oricum foarte des. Problema era că colegii mei din Casa Beaumont - care mă văzuseră cu toții mergând cu scaunul cu rotile sau în cârje prin sala de mese - credeau că eram fragilă. Le era teamă să mă pună în postura de a fi placată, cu tot cu colac. Era ridicol. Și eram atât de frustrată că-mi venea să scuip.
- **Hei, Daniel a strigat un glas din cealaltă parte a piscinei, unde o altă echipă își desfășura antrenamentul. Vrei să ne tăvălim niței?**
Daniel i-a analizat rapid echipa.
- **Dacă „să ne tăvălim niței" e o exprimare americănească vulgară pentru „simulare de joc", aș zice că suntem dispuși.**
- **Sigur! a spus Allison. Haideți să le arătăm ăstora de la Casa Turner cine-i șeful.**
Căpitanul de la Turner, un tip slăbănog cu un slip minuscul, și-a adus echipa înspre capătul nostru de piscină.
- **Nu avem decât șase în seara asta. Să jucăm șase la șase, sau vreți să ne trimiteți voi un jucător? Sau o jucătoare?**
- **Mă duc eu! am ridicat mâna.**
Tipul de la Turner a dat aprobator din cap.
- **Grozav. Cine cronometrează?**

M-am propulsat dând din mâini până în partea lui Turner, către fețele unor oameni pe care nu-i recunoșteam. Când s-a auzit fluierul, m-am pus în centrul acțiunii. N-a durat decât un minut până ce unul dintre noii mei coechipieri de la Turner a văzut că eram liberă şi mi-a pasat mingea. Am prins-o - slavă Domnului! - şi am pasat. Peste vreo două minute am prins o pasă chiar mai aproape de un gol.

Portarul nostru, de la Beau mont, era un tip masiv, cu barbă, căruia i se spunea „Ursul". Evident, fusese ales mai degrabă pentru dimensiunile lui decât pricepere. Am fentat spre stânga, iar el s-a lăsat păcălit în totalitate. Cât mingea era la mine, nimeni din echipa de la Beaumont nu încerca să mă placheze. Aş fi putut să stau cu ea la mine toată ziua. Dar n-am făcut-o. Cu viteză şi autoritate, am băgat mingea în colțul din dreapta al plasei porții.

Coechipierii mei adoptivi au scos un chiot de bucurie şi am început să mă simt şi eu bine. Am pasat mingea de mai multe ori după aceea, menținându-mă în niște limite de siguranță. Dar, apoi, am identificat din nou o ocazie. Singurul care- şi învățase lecția era portarul - a doua oară a fost un pic mai greu de păcălit. Dar am reuşit. Restul jucătorilor de la Beaumont s-au ținut din nou departe cât eram eu în posesia mingii.

Proştii! Am mai înscris de două ori până s-au săturat.

Data viitoare când am intrat în posesia mingii, Allison s-a deşteptat. Cât îmi pregăteam eu lovitura, s-a împins în colacul meu, înclinându-mă către apă. Am reuşit să

pasez mingea peste capul ei înainte să mă răstoarne. Am căzut în piscină cu zgomot şi stropi de apă. Când am revenit la suprafaţă, râdeam amândouă.
După aceea, gata cu protecţia. Celor de la Beaumont nu le mai era frică de mine, aşa că a trebuit să pasez mai des decât să trag la poartă. Apoi, chiar înainte de fluierul de final, căpitanul de la Turner mi-a aruncat mingea când eram chiar în faţa porţii. Zâna speranţei, îmbrăcată într-un costum de baie, m-a încurajat rapid, agitând două pompoane argintii. Şi am băgat mingea în colţ înainte ca prostălăul de portar să-şi dea seama ce l-a lovit.
Meciul s-a terminat. Turner a câştigat. Când s-a terminat totul, eram udă leoarcă şi gâfâiam. M-am ridicat pe marginea piscinei, răsucindu-mă ca să pot să stau în şezut dreaptă. Căpitanul de la Turner s-a ridicat din apă chiar lângă mine.
- Hei, mulţumesc că ai jucat pentru noi. Nu-mi place deloc să mă gândesc ce şanse avem la jocul adevărat.
Am zâmbit.
- Drăguţ din partea ta să spui asta, dar m-am folosit de un avantaj destul de ciudat la început.
A ridicat dintr-o sprânceană.
- Am remarcat. Dar cum adică?
Am arătat cu capul către celălalt capăt al piscinei.
- Sinceră să fiu, aş avea nevoie de un serviciu. Scaunul ăla cu rotile de-acolo e al meu. Ai putea să-l împingi încoace?
S-a uitat în direcţia respectivă şi apoi înapoi la mine. Apoi a izbucnit în râs.

- **în regulă, cred că înțeleg acum.**
Am dat aprobator din cap.
- **Oamenii sunt bine intenționați. Dar uneori trebuie să le dai o lecție. Scuze dacă am tinut cam mult mingea.**
S-a ridicat, scuturandu-si apa din păr.
- **Sincer să fiu, a fost distractiv să te urmăresc.**
S-a dus să-mi recupereze scaunul.
După ce m-am șters bine cu prosopul și mi-am uscat părul, neîndrăznind să plec cu el umed, având în vedere că era ianuarie, mi-am tras fermoarul hanoracului și am ieșit în scaun din vestiarul fetelor. Lângă ascensoare, căpitanul Daniel stătea sprijinit de perete, cu brațele încrucișate. Când m-a văzut apropiindu-mă, și-a îndreptat poziția.
- **Corey, a rostit, cu accentul lui făcându-mi numele să pară mai substantial. îmi pare foarte rău.**
Ridicând din umeri, am apăsat butonul liftului.
- **E-n regulă. Mi se întâmplă des genul ăsta de lucruri.**
A clătinat din cap.
~ Zău așa, mă simt ca un mare măgar.
Modul în care a pronunțat „măgar" era foarte britanic. A sunat mai degrabă „măghar". Am urcat amândoi în lift.
- **Sper că o să participi și tu la jocul de vineri, a zis. Avem nevoie de tine.**
I-am oferit un zâmbet jucăuș.
- **Cât de tare?**
Efectiv *flirtam* cu el și habar nu aveam de ce. Dar era destul de distractiv.

- Păi... şi-a scărpinat bărbia. Hai să-ţi iau o îngheţată în drum spre casă! Eu am o mică dependenţă de Chunky Monkey care trebuie satisfăcută.
Spre surprinderea mea, am acceptat.
- Filosof ie? Pare complicat. Am ronţăit ultima bucăţică din cornet.
- A, nu e, de fapt, a insistat Daniel. Poţi să-ti petreci fiecare seminar argumentând o poziţie sau alta. Tu ce specializare principală o să-ţi alegi?
- Nu am decis încă, i-am spus. Nici asta, nici o groază de alte lucruri.
- Ei, atunci, a spus el, ar fi cel mai bine să te concentrezi asupra sporturilor acvatice. O să-ţi vină inspiraţia la momentul potrivit.
- Asta e şi strategia mea.
- Ai trecut de portarul nostru destul de bîne, Corey. Să sperăm că o să poţi să treci şi de cel al Casei Tumer vineri.
- Portarul de la Turner are reflexe bune, dar stă prea în faţă în poartă.
Daniel avea un râs sec, plăcut.
- Âsta-i un nivel de analiză superior pentru polo în apă cu colaci. Eşti destul de intimidantă, Corey. Intimidantă pentru echipa adversă, adică.
Ochii i se încreţeau la colţuri când zâmbea.
- Am jucat hochei înainte. Analizarea portarului - asta simt obişnuită să fac.
- Atunci de-abia aştept meciul de vineri.
Şi-a împins scaunul în spate.
Când am ieşit din gelaterie, Daniel mi-a ţinut uşa deschisă. Pardoseala avea o mică înclinare pe care nu am anticipat-o. M-am lansat în întuneric şi aproape că am dat peste Hartley, care s-a tras înapoi.

- **Vai! am spus, apucându-mi strâns roţile.**
- ***Doamne,* Callahan! s-a văicărit Hartley. încerci să mă omori sau ce?**
Daniel a venit lângă mine.
- **Dacă ar fi încercat să te lichideze, erai deja mort. Am învăţat asta despre Corey.**
Am izbucnit în râs, iar Hartley s-a uitat de la mine la Daniel şi apoi înapoi la mine, cu buzele strângându-se într-un mod care arăta tensiune.
-Mda.
- **îmi pare rău, Hartley. Sincer.**
Chiar atunci, Stacia a ieşit cu paşi relaxaţi pe uşa alăturată, dincolo de care erau bancomatele.
- **Bună seara, Daniel, a spus.**
Apoi l-a apucat de mână pe Hartley şi l-a tras către bibliotecă.
Fără să-mi adreseze vreun cuvânt mie, bineînţeles.
- **Noroc bun! a strigat Daniel înspre ei amândoi, iar eu l-am urmat pe drumul de întoarcere la cămin.**
- **Sunt invizibilă, am zis printre dinţi.**
- **Ei, aia îi tratează aşa pe toţi. Nu eşti deloc specială.**
- **Bine de ştiut, am oftat.**
Deşi, dacă Hartley ar fi fost îndrăgostit de o persoană drăguţă, aş fi putut să suport. Dar ea era un monstru, iar pe el nu părea să îl deranjeze. Mai- mai că mă scotea din minţi.
- **Le ignoră pe femei în general, a adăugat Daniel. Mai ales pe cele frumoase. M-am întrebat dacă nu cumva ăsta era un compliment. Şi nici cei mai mulţi bărbaţi nu sunt suficient de buni pentru ea. E atât de drăguţă cu mine pentru că sunt din Europa.**

Nu cunoaşte accentele britanice într-atât de bine încât să-şi dea seama că sunt din partea săracă a Londrei.

- **Ai o groază de teorii interesante, Daniel.**
- **Cu asta mă ocup, mi-a răspuns. Ne-am oprit în faţa Casei Beaumont. Promiţi că ne vedem vineri?**

Am ridicat mâna să batem palma.

- **O să vin. Şi mulţumesc pentru îngheţată.**
- **Cu plăcere.**

Mi-a lovit palma.

O oră mai târziu, m-am băgat în pat devreme, simţindu-mă cu adevărat victorioasă. Avusesem Cea Mai Curajoasă Zi de când venisem la Harkness. Nu era la fel de specială precum Cea Mai Ciudată Noapte, dar, pentru prima oară, simţeam că era cu putinţă să merg mai departe.

Am închis ochii. Dar, înainte să apuc să adorm, un glas mititel de zână mi-a şoptit la ureche: „Lui

Hartley nu i-a plăcut să vadă că petreci timp cu Daniel".

în mintea mea, am luat o bucăţică mică de leucoplast şi am apăsat-o peste buzele ei mici. Şi

apoi m-am lăsat în braţele somnului

.Capitolul şaptesprezece

ʿYlu & a jucăuş &&cua£ă<
Corey

Mesajul a venit la vreo zece minute după începerea primului meu curs despre Shakespeare.

E totul în regulă, Callahan?

Era destul de nepoliticos să trimiţi mesaje în timpul cursului, dar după ce Hartley a trimis un al doilea întrebând de soarta mea, mi-am pus telefonul în poală să îi răspund.

Sunt bine! Scuze! Trebuie să te sun. Am făcut
schimb de cursuri. Ne vedtnn mai târziu?

Chiar la amiază, în timp ce eu şi Dana discutam căreia dintre sălile de mese să îi oferim onoarea de a lua prânzul acolo, mi-a sunat telefonul şi pe ecran a apărut numărul lui Hartley.

- **Callahan! mi-a strigat în ureche. Cum adică ai făcut schimb de cursuri?**
- **îmi pare rău, Hartley. Am optat pentru o minciunică nevinovată. Când m-am dus să-mi cumpăr manualul, era exact cum ai spus tu... Curs valutar şi politică monetară. Cartea aia ar fi trebuit vândută cu o provizie de un semestru de espresso. Pur şi simplu, n-am mai putut să mă supun la aşa ceva.**

La celălalt capăt al legăturii telefonice s-a lăsat tăcerea.

- **Aşa că ai renunţat, pur şl simplu?**
- **Ce, tu n-ai renunţat niciodată la un curs?**

O altă pauză.
- **Și... vii la prânz, măcar?**
Apoi am auzit sunetul distorsionat de telefon al vocii cuiva care-l striga de la ceva distanță. Cineva cu o voce ascuțită.
- **Hartley!**
- **Cred că ai companie la prânz, nu? am spus.**
- **Păi, sigur, dar...**
Nu mi se mai întâmplase să-l văd că nu știa ce să spună.
- **Ne vedem la cină, poate, am zis. Sau treci pe la noi mai târziu. Să jucăm niște hochei.**
Când am închis, ochii Danei parcă îi dansau în orbite
- **Chiar i-ai dat viteză, nu?**
- **Cred că da.**
- **Faci pe inabordabila? a întrebat.**
Am negat din cap.
- **E piu- și simplu instinct de supraviețuire, i-am spus. Și chiar nu e atât de greu pe cât credeam că o să fie.**
Hartley
Houston, avem o problemă...
Stăteam pe o parte, uitându-mă lung la tavanul care se întuneca treptat. Cursurile din ziua respectivă se terminaseră și era încă în acea primă parte a semestrului în care trăiai într-un extaz lipsit de griji și în care doar cei foarte motivați începuseră să se ocupe de proiecte. Așa că aveam o groază de timp să analizez excesiv comportamentul prietenei mele.
Vedeți voi, nu mi s-a părut așa ciudat că Corey nu m-a sunat în vacanță. Prietenia noastră nu era una bazată pe comunicarea

prin telefon. Dar, când s-a întors, nu a trecut pe la mine. Şi-apoi n-a venit la prânz şi a renunţat la curs? N-avea cum să fie o coincidenţă.
Corey mă evita.
„De ce-ai vrea să complici prietenia noastră?" îmi pusese întrebarea asta, iar eu îi dădusem un răspuns spiritual. Dar... drace! Dacă aş fi ştiut că avea să-mi dea viteză ca unui puc împins cu crosa, n-aş fi mers până acolo.
N-ar fi trebuit să merg până acolo.
Cum stăteam aşa, făcându-mi o mie de griji pentru ce se întâmpla cu noi, amurgul s-a preschimbat într- o beznă completă. Telefonul mi-a luminat patul cu un mesaj de la Stacia.
Cina?
Era cinci şi jumătate, iar stomacul mi-a ghiorăit aprobator. Dar nu i-am răspuns la mesaj, pentru că trebuia să-mi dau seama de ceva. M-am ridicat şi mi-am pus o geacă. Apoi am traversat holul şi am deschis uşa. Dana şi Corey stăteau umăr la umăr pe canapea, cu un laptop în faţa lor. Din câte mi-am putut da seama, se uitau la filmuleţe cu pisici pe YouTube.
- **E ora cinei, fetelor, am spus. Fuga-fuga, este seara pastelor.**
- **Fuga-fuga? a repetat Corey. Chiar mi-ai spus mie aşa ceva?**
- **Eram ironic, Callahan. Serios, acum... Se face coadă mare. E greu când eşti schilod.**
Dana şi Corey s-au privit într-un mod pe care n- am putut să-l descifrez. Corey a ridicat din umeri. Apoi Dana şi-a închis laptopul.
- **Bine. Eu mă bag.**

I-a aruncat haina lui Corey şi apoi şi-a pus-o pe a ei.
împreună, am pornit-o prin seara răcoroasă de ianuarie. Poate că nu mă evita, până la urmă.
- **Am auzit ca o să ningă, a spus Corey.**
- **Şi-aşa mersul la cursuri de dimineaţă o să devină taaare distractiv, m-am plâns. Era bine să nu mai aveam ghipsul, dar tot nu eram recuperat sută la sută.**
- **A, o să merite, a spus Corey. Mie-mi place la nebunie zăpada.**
- **Şi eu de-abia aştept, a confirmat Dana.**
- **Ce fel de pastile de fericire luaţi voi? am întrebat, trăgându-mi bastonul după mine la fiecare pas. La finalul zilei, piciorul tot mă durea. Ar trebui să-mi daţi şi mie câteva.**
- **Viaţa ne umple de extaz, a răspuns Corey, iar Dana i-a aruncat o privire amuzată.**
Când am ajuns la Beaumont, Corey şi eu am luat liftul de marfă împreună, în timp ce Dana ne-a păstrat un loc la coadă.
- **Ştii ceva? a spus Corey când liftul străvechi s-a pus în mişcare. Mi-a fost dor de sunetul liniştitor al cablurilor ăstora.**
- **Şi mie.**
Pentru că-mi vorbea exact ca înaînte, am început să mă relaxez.
Asta până a venit Stacia.
Stăteam la masă şi înfulecam paste când iubita mea s-a trântit lângă mine. Fără să le adreseze vreun cuvânt Danei sau lui Corey, a început cu un reproş.
- **Hartley, nu mi-ai răspuns la mesaj.**
Am optat pentru strategia inocenţei.
- **îmi pare rău, păpuşă. Ce voiai?**

Și-a dat părul pe spate.

- **Păi, echipa de hochei are vinerea liberă, iar Fairfax organizează o mică petrecere, l-am spus că o să venim și noi.**

Dana și Corey s-au uitat iar una la alta cu subînțeles. Și nici nu le-o puteam lua în nume de rău. Stacia nu era cea mai afectuoasă ființă. M-am șters la gură și mi-am cântărit bine răspunsul. Preferam să nu mă contrazic cu ea în fața prietenelor mele, dar petrecerea lui Fairfax nu era atât de sus pe lista mea de priorități.

- **Nu știu ce să zic de vineri, Stacia. Poate că nu, de data asta.**

Sprâncenele ei perfect pensate s-au încrețit de supărare.

- **Dar *trebuie!* Poți să urci treptele încet. Te aștept.**

Mhmm! Deși mă bucuram că Stacia se hotărâse, în
sfârșit, să-și aducă aminte de accidentarea mea acum, că eram aproape vindecat, nu asta era problema, de fapt.

- **Mulțumesc. Dar i-am spus lui Bridger că mă duc cu el la meciul de baschet.**

Bineînțeles, ești binevenită să vii și tu. Și voi, fetelor, am spus, ridicându- mi paharul de suc și uitându-mă la Corey și Dana.

Stacia s-a bosumflat.

- **Un meci de baschet? Și cum rămâne cu Fairfax?**

Nu voiam să discut despre asta, dar ea nu renunța
și gata.

- **Ce e cu el? Nu mi-a fost așa un prieten bun anul ăsta, dacă vrei să-ți spun adevărul. Drace, și coechipierii mei virtuali din**

RealStix au fost mai drăguți cu mine decât el!

- **Aah! Corey a dat cu palma în masă, după care s- a întors să caute ceva în rucsacul pe care îl ținea pe spatele scaunului. Hartley, tocmai mi-ai adus aminte. M-am plimbat cu ăsta în rucsac încă de dinainte de vacanță. A scos un pachețel acoperit cu hârtie cu „La mulți ani!". Scuze că nu am apucat să ți-l dau de ziua ta. Nu-mi dau seama cum de am uitat.**

Și s-a uitat în ochii mei atunci, fix la timp să mă vadă înghețând. Fir-ar să fie, nu eram pregătit pentru asta. Gâtul parcă îmi luase foc când am luat cadoul din mâna ei.

- **Mulțumesc, Callahan. N-ar fi trebuit.**

L-am pus pe masă și mi-am luat paharul cu suc.

- **Nu-l deschizi? a întrebat ea. Nu e o jucărie sexuală sau ceva de genul.**

Pentru că sunt rafinat și mereu stăpân pe mine, m- am înecat efectiv cu sucul.

- **Doamne, ești bine? a întrebat Stacia, bătându-mă pe spate. Era singura ființă omenească de pe lume care putea reuși să pară iritată că iubitul ei se chinuia să respire.**

- **A intrat prin altă parte? a întrebat Corey.**

Am dat din cap, tușind.

- **Urăsc când mi se-ntâmplă asta, a zis Dana. Ceva din tonul ei arăta că se distra de minune.**

Eram în rahat până în gât. Și nu era decât vina mea.

Sumețindu-mi curajul, mi-am strecurat degetul mare sub marginea hârtiei de

împachetat a cadoului de la Corey. Când am rupt-o, m-am uitat din nou la ea.
- **Aaa, mi-ai luat versiunea nouă de RealStix?**
- ***Da.* Acum mi-a zâmbit de-adevăratelea. De fapt, era primul zâmbet pe care-l văzusem pe fața ei de la Cea Mai Ciudată Noapte. E cam la fel ca versiunea veche - dar cu toți jucătorii nou-recrutați.**
Mi-am frecat palmele.
- **O să fiu imbatabil!**
- **Ei, *sti fim serioși,* a spus ea. Ca și cum s-ar putea așa ceva.**
Ochii îi scăpărau, exact așa cum trebuia. Stacia s-a strâmbat la farfuria ei, fără să mai scoată vreo vorbă.
Corey
- ***O, Doamne!* a zis Dana de cum am ajuns acasă, suficient de încet încât să nu poată fi auzită din hol. A fost o comedie pe cinste! M-am aruncat din scaunul cu rotile pe canapea.**
- **Recunosc, a fost distractiv.**
- **Ești o luptătoare redutabilă. Habar n-aveam!**
- **Nici măcar nu e vorba de asta, am recunoscut. Dacă aș fi putut să mă întorc în timp, nu i-aș fi**
cumpărat jocul lui Hartley. Să-l invit la alte și alte partide de hochei nu se potrivea cu Operațiunea Uită-l pe Hartley.
- **Ei bine, atunci ai o sincronizare comică perfectă, a chicotit Dana. Și *ai văzu t-o* când i-a spus că nu o să se ducă la petrecere? Mai avea un pic și bătea din picior!**

- **Ştiu, am spus eu în şoaptă, după care am dat din cap. Şi totuşi, e în continuare cu ea.**

Un timp, nici una dintre noi nu a spus nimic. Dana a venit şi s-a instalat lângă mine, aşezându-se turceşte, aşa cum stăteam eu înainte.

- **Ştii ceva? Eu cred că o să fie bine, orice s-ar întâmpla.**
- **Cum aşa?**
- **Păi... fie Hardey o să-şi dea seama că e un prost să rămână cu ea, indiferent cât de atrăgătoare e pe exterior. Asta sper că se va întâmpla.**

-Sau?

- **Sau... ţie n-o să-ţi mai pese. Pentru că, sincer acum, ea-l face să pară mai puţin interesant. Voi doi turuiaţi pe tot parcursul mesei de seară. Şi acum nu mai e aşa, pentru că ea se agaţă de el. între timp, vreun alt tip o să-ţi atragă atenţia, cineva care ştie să fie sincer cu el însuşi.**
- **Ar fi bine, am spus.**
- **Care dintre posibilităţile astea? a întrebat ea, ridicând dintr-o sprânceană.**
- **Prima, bineînţeles.**

Capitolul optsprezece

ᶜYlu'-mÎ; uia& să' aed că' m-am demnfat' să mimA*

Corey

Stăteam la birou câteva seri mai târziu, făcând planul de idei pentru un proiect pentru cursul meu despre Shakespeare.

- **Callahan?**

Hartley şi-a făcut apariţia în cadrul uşii mele.

Auzindu-i vocea, bărbia mi s-a întors automat în direcţia lui.

- Care-i faza, Hartley?

Am auzit veselia din propriul glas şi mi-am simţit corpul aplecându-se în faţă.

Mii de draci! Cât avea să treacă până ce n-avea să mai aibă acest efect asupra mea?

Hartley a intrat în cameră, frecandu-şi palmele.

- Vii undeva cu mine vineri seară? Doar noi doi.

Inima mi-a tresărit un pic de bucurie, înainte să o
readuc înapoi cu picioarele pe pământ. M-am întors către ecranul computerului.

- îmi pare rău, nu pot. Am un meci.

- Un ce?

A intrat de tot în cameră, oprindu-se între scaunul meu şi pat.

- Un meci, am repetat. Polo de apă cu colaci. E un sport de sală.

Hartley a apucat spătarul scaunului meu şi m-a întors în aşa fel încât să fiu cu faţa la el. S-a aşezat pe pat, astfel încât ochii să ne fie la acelaşi nivel.

- Te-ai înscris? Chipul i s-a luminat de la cel mai frumos zâmbet cu putinţă. E grozav!

Mi-am muşcat limba, încercând să nu mă las absorbită de zâmbetul acela.

- De fapt, e cam jalnic, am spus. Dar am zis să încerc, totuşi.

Hartley continua să mă privească în ochi.

- Callahan, eşti uimitoare.

- Pe bune? Mi-am dat ochii peste cap. Cad din colacul ăla de o groază de ori.

- îţi... Si-a lăsat ochii în pământ şi a dat din cap. Apoi m-a ţintuit cu un alt zâmbet cu

gropiță și i-am simțit forța ca o lovitură în plexul solar. îți faci o groază de griji că oamenii se holbează la tine, da? Și apoi îți zici... „fie ce-o fi! O să mă apuc de-un sport care necesită să port *un costum de baie* și să fiu scufundată ori de câte ori intri în posesia mingii". S- a lăsat pe spate pe patul meu și a izbucnit în râs. Echipa adversă ar face bine să stea cu ochii în patru. *Habar n-au* cu cine au de-a face. Mă omori, pur și simplu, Callahan.

- **Mhmrn, am zis.**

Am dat să mă întorc din nou spre computer, dar Hartley s-a ridicat în șezut și m-a prins de mână, oprind u-mă.

- **Hei... și dacă ar fi să petrecem ceva timp împreună sâmbătă în loc de vineri, ar merge? Ochii îi erau serioși, în așteptare.**

- **Ar trebui să verific ceva...**

Dintr-odată eram prea conșfientă de cât de aproape eram, de faptul că mâna lui o atingea pe a mea. Aerul dintre noi parcă se îngroșa și ochii i s-au ațintit asupra alor mei, ca și cum am fi fost singurii oameni de pe lume.

Problema era că nu era cazul.

Orice activitate plănuise Hartley pentru noi, știam că n-avea cum să-i facă bine inimii mele frânte. Doar noi doi, așa promisese. Dar asta nu era decât o iluzie, nu?

încet, mi-am retras mâna. Am dat din cap și momentul s-a dus.

- **Ce e? Callahan, de ce nu?**

Expirând tremurat, am optat pentru adevărul stânjenitor.

- **Pur şi simplu, nu pot, am rostit în şoaptă. Poate că sunt o proastă, dar mi-e tare greu să-ţi fiu prietenă în momentul de faţă. Am înghiţit în gol. Aşa că... poate altă dată.**

M-am sprijinit de spătarul scaunului. Hartley şi-a încordat maxilarul câteva clipe bune.

- **Bine, a zis într-un final. Înţeleg.**

Apoi s-a ridicat în picioare şi a ieşit din cameră.

Sunetul uşii închizându-se m-a lovit exact ca un pumn în stomac. Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi m-am luptat din greu cu impulsul de a-i striga numele, să-l chein înapoi, să-i spun că eram dispusă să vin oriunde voia el să mă ducă.

Zâna speranţei s-a aruncat pe burtă pe birou şi a început să dea cu pumnişorii în blatul acestuia, frustrată la maximum.

Pentru câteva minute cât o eternitate, am fost total în asentimentul ei.

Faptul că-l respinsesem pe Hartley mi se părea o greşeală imensă. Mereu îmi fusese un prieten bun, iar renunţarea la o asemenea relaţie mi se părea o prostie.

Doar că nu era.

Am tras aer foarte adânc în piept. Adevărul era că să mă ţin după Hartley ca un căţeluş îndrăgostit mă împiedica să-mi fac alţi prieteni. Şi, oricât de minunat era Hartley, nu voiam să-mi petrec tot anul lingând resturile rămase, atunci când Stacia era ocupată să-şi reaplice rujul.

***Fir-ar să fie Stacia,* că se întorsese!**

Nu, nu asta era problema, de fapt.

***Fir-ar să fie Hartley*, pentru că o iubea.**

M-am întors la proiectul meu, dar cuvintele se înceţoşau şi se amestecau pe pagină. Vineri seară, mi-am pus din nou costumul de baie şi mi-am îndreptat scaunul către piscină. De data aceasta, mi-am adus aminte să îmi iau un colac înainte să mă dau jos din scaun.
O parte mică, microscopică din mintea mea se întreba dacă Hartley avea să vină la meciul meu. Sporturile de sală nu prea aveau spectatori. Dar speranţa e un lucru ciudat. îşi face apariţia chiar şi în locuri imprevizibile.
Nu a venit, bineînţeles.
Meciul a fost dur, pentru că echipa de la Turner şi- a făcut apariţia cu un al şaptelea jucător care era destul de redutabil. Masiv şi iute, părea să fie mereu în locul potrivit ca să ne intercepteze pasele. Şi nu avea absolut nici o problemă să mă răstoarne din colac când eram în posesia mingii.
„Ticălosul!" mi-am zis în sinea mea a patra oară când m-a scufundat. Şi-apoi am râs de propria ipocrizie.
Din fericire, portarul de la Turner nu era în formă, în ultimul minut, am băgat un gol în plasă dintr-un unghi larg, egalând scorul, 3-3. Când s-a auzit fluierul. Daniel a declarat sfârşitul meciului.
- **Poftim? Nu avem prelungiri? am strigat.**
- **Alţii au nevoie de piscină acum, a zis el. Aşa că prelungirile le jucăm în halbele de bere. Avem un butoiaş la răcit, pe pervazul meu. Haideţi, îmbrăcaţi- vă!**

Intrând cu ceilalţi jucători în curtea Beaumontului, mi-am dat seama cât de mult

trecuse de când făcusem parte dintr-o echipă, chiar şi una atât de neobişnuită ca aceasta. Chiar îmi fusese dor.
- E un început grozav de sezon, a spus Allison, mergând în salturi vesele alături de mine. Cei de la Turner sunt mereu greu de bătut. Am pierdut în faţa lor în ultimii doi ani.
- **Şi cu cine jucăm mai departe? am întrebat, ca şi cum ar fi contat.**
- **Duminică ne confruntăm cu Casa Ashforth. Probabil că vor abandona, deoarece căpitanul lor e un porc şi nici una dintre fetele de la Ashforth nu e dispusă să intre în piscină cu el.**
- **Scârbos, am spus eu.**
- **Exact.**
Grupul s-a oprit în faţa unei uşi şi mi-am dat seama exact ce avea să se întâmple mai departe. Daniel şi-a trecut legitimaţia prin faţa cititorului şi a deschis uşa. Am auzit pe cineva spunând „etajul al treilea". Deci seara mea de vineri avea să se încheie aici. Puteam să mă duc înapoi acasă, la McHerrin, să schimb scaunul cu cârje, după care să mă întorc aici şi să urc. Mi-ar fi luat cam jumătate de oră. Dar mă ştiam. De cum aş fi ajuns în cameră, aş fi găsit un motiv să mă aşez şi să mă uit la un film în loc să urc scările acelea dificile.
Coechipierii mei au început să intre, unul câte unul, iar eu mi-am întors scaunul spre casă.
- **Nu vii şi tu, Corey? mi-a strigat Dan.**
l-am aruncat o privire peste umăr.
- **Poate data viitoare, i-am răspuns.**

- Vrei să te duc eu? Ursul mă privea de la înălțimea lui impresionantă. Cred că, dacă te iau în cârcă, n-avem probleme.
Am deschis gura să refuz, după care am închis-o la loc. Era exact genul de atenție ciudată pe care încercam mereu să o evit.
- Știu ce părere ai despre prelungiri, a spus Dan, deschizând ușa mai larg. Îți parcăm scaunul lângă ușa de la intrare.
- Păi... mulțumesc, am spus, simțindu-mi gâtul înfierbântându-se. Fie ce-o fi...
Un timp, a părut o decizie bună.
Portarul nostru m-a cărat pe trei rânduri de trepte în vreo șaizeci de secunde, depunându-mă pe canapeaua din spațiul comun al lui Dan. Allison mi- a adus o bere, iar eu am băut-o. Era rece, ceea ce a făcut-o să pice bine. Și era servită într-o halbă adevărată, de sticlă. Dan nu glumise când zisese de halbe.
- O fărâmă de Anglie aici, la Harkness, mi-a spus.
O făcusem. Mă înconjurasem de chipuri noi și găsisem o activitate de vineri seara care nu implica pofte trupești nepotrivite sau coechipieri virtuali.
Problema era că eram blocată aici, pe canapeaua lui Daniel. Am stat de vorbă cu toți cei care se așezau lângă mine sau stăteau in picioare în apropiere. Dar, fără cârje sau scaun, aveam mobilitatea unei plante în ghiveci. Sigur, as fi putut să mă târăsc pe fund, pe podea, dar aș fi arătat ca o ciudată.
Daniel trecea pe la mine frecvent, reumplându-mi halba ori de câte ori începea să se golească. Dar era ocupat să se achite

de datoriile de gazdă şi nu rămânea niciodată prea mult. Mai mult, berea începea să-şi facă efectul asupra mea. Nu doar că mă cherchelisem, dar trebuia şi să fac pipi. Grav.

Nu aveam nici o strategie de retragere. În cealaltă parte a încăperii, Ursul încerca să o vrăjească pe Allison cu ochi sticloşi. Când m-am gândit să mă urc din nou în spatele lui pentru coborârea de trei etaje, mi se părea la fel de sigur ca a urca în maşină cu un şofer beat. Fără centură de siguranţă.

A mai trecut ceva timp, şi am luat în calcul să-mi reduc opţiunile. Puteam să mă târăsc pe fund până la uşă şi apoi să cobor scările la fel. Mi-ar lua vreo cincisprezece minute. Probabil că doar vreo douăsprezece persoane s-ar fi oprit, să mă vadă umilită aşa.

Mă uitam spre uşă, măsurând distanţa. Am fost surprinsă să dau de Hartley, aflat în prag, care se uita şi el la mine.

- **Iată-te! a zis, cu faţa întunecată. De ce ai scaunul la parter?**
- **M-a urcat cineva, am zis, reprimându-mi un râgâit.**
- **N-ai cârjele?**

M-am uitat în jos la palme.

- **Nu.**
- **la stai puţin... eşti *beată,* Callahan?**

A intrat în cameră, aplecându-se să-şi lase faţa aproape de a mea.

- **O zici de parcă e ceva rău, m-am văicărit, articulând cam greu.**
- **Doamne, cred că e momentul să pleci acasă.**
- ***Nu.***

Avea un aer exasperat.

- Nu te las aici, Callahan. Cum o să reușești să cobori scările?

- *Nu știu.* Cineva o să mă ajute.

„Cineva care nu ești tu. Oricine, numai tu, nu!"

Și-a scărpinat bărbia.

- Aș putea să mă duc acasă să-ți aduc cârjele. Dar nu cred că ar trebui să exersezi coborârea scărilor în momentul de față.

Hartley s-a aplecat și și-a pus mâinile pe șoldurile mele.

- *Nu!* Hartley.

Mi-a dat drumul, dar ochii lui căprui erau plini de exasperare. Și pe cine păcăleam, în fond? Eram blocată total, iar el era hotărât să mă ajute.

- E mai bine dacă mă duci în cârcă, am spus, cu un glas aneinic.

Fără vreun cuvânt, s-a întors și a îngenuncheat în fața mea pe genunchiul teafăr. Mi-am petrecut brațele în jurul pieptului lui și el și-a tras brațele în spate, să le bage pe sub genunchii mei. M-a ridicat pe spatele lui și a pornit spre ușă, șchiopătând. Camera se învârtea ușor și mi-am dat seama că eram mai beată decât crezusem.

- Bine, a zis. Dacă ne sprijinim pe balustradă și mergem încet, o să ajungem cu bine.

Mergeam încet. Din cauza genunchiului lui, care încă se vindeca. Foarte încet.

Drace!

- Hartley? Mă cutremuram, cu spatele lui apăsându-mi pe vezică. Chiar am nevoie să fac pipi.

- **Serios?**
- **Aș minți cu o asemenea chestie?**

S-a oprit, drept pe palierul dintre ușa lui Dan și camera vecină, aflată de cealaltă parte a holului, între cele două camere era o baie comună. Hartley a pus o mână pe ușa acesteia.

înainte să apuce să o deschidă, ușa camerei invecinate s-a deschis, lăsând-o la vedere pe Stacia, îmbrăcată într-o cămășuță de noapte sexy, din mătase. Fără îndoială, îmi văzuse scaunul jos - Stacia era vecină cu Dan.

- **Hartley? Ce dracu'? Ai zis că te duci doar să te speli pe dinți. Nu vii în pat?**
- **Se pare că nu, a zis. Te rog să ne scuzi.**

Când a deschis ușa băii, luminile cu senzori s-au aprins, orbindu-mă.

- **Pune-mă, pur și simplu, pe toaletă, am spus, cu un glas slab. Te rog!**

„Și după aia, omoară-mă... Pentru ca-mi vine să intru în pământ de rușine."

M-a pus jos ușor și apoi s-a retras câțiva metri, cu spatele la mine.

- **Ăăă, Hartley? Ai putea să pleci?**
- **Nu mă uit.**
- ***Te rog...***
- ***Doamne,* Callahan, a spus, cu toată greutatea lumii concentrată în aceste două cuvinte. Să nu cazi înăuntru.**

Cineva să mă omoare mai repede!

Am așteptat până ce-a plecat din cameră înainte de a începe să bâjbâi nebunește, trăgând de pantaloni. Am tras de elastic, ridicându-mă un pic, sperând că trupul meu o să coopereze și o sa mai reziste alte zece secunde, cât eu mă zvârcoleam ca un șarpe

care își lepăda pielea. Slavă Domnului că există pantaloni cu elastic în talie.
în hol, Stacia și Hartley au început să se certe.
- Prietena mea are nevoie de ajutor, Stass. Asta-i realitatea, n-am ce face.
- Chiar nu înțeleg de ce... a zis ea.
- Sigur că *nu* înțelegi de ce, a întrerupt-o Hartley. Pentru că nu e stilul tău să-i ajuți pe cei din jur.
- Asta trebuia să fie noaptea noastră împreună, a spus ea.
- Da? Nu știu ce vrei să-ți spun.
- Spune-mi că vii înăuntru!
- Uite ce e, a spus el. Lasă ușa descuiată! Oricum trebuie să stăm de vorbă.
- Ei, pare distractiv, a izbucnit ea.
Și-apoi s-a trântit ușa.
Mi s-a părut că am făcut pipi vreo zece minute. Apoi mi-am tras hainele înapoi, grăbindu-mă, dar încercând în același timp să nu cad în toaletă. Când am tras apa, Hartley a bătut la ușă.
- Gata!
A intrat și a îngenuncheat în fața toaletei și apoi m-a ridicat din nou. Ușa Staciei era închisă, iar el a început să coboare treptele fără nici un comentariu. Dar înaintam încet. Să se sprijine de balustradă însemna să-mi dea drumul piciorului drept. îmi foloseam toată forța cvadricepșilor să încerc să-l țin sus. Dar se lăsa oricum.
Cum stăteam cocoțată în spatele lui, nasul îmi era la doar câțiva centimetri de gâtul lui. Același gât pe care-l mângâiasem cândva cu degetele în timp ce ne sărutam.

Mii de draci!
Când am ajuns pe palierul etajului al doilea, Hartley m-a pus jos cu un oftat.
- **Pauză între reprize.**
S-a așezat lângă mine și și-a apăsat degetele mari pe mușchii piciorului accidentat.
- **Greutatea suplimentară te chinuie, nu-i așa? l- am întrebat.**
O altă seară, un alt dezastru. Nu-mi dorisem decât să beau o bere cu echipa, dar o făcusem lată.
- **Deja mă durea, mi-a răspuns.**
- **Mincinosule!**
Mi-am apucat gamba și am pus-o pe treapta de dedesubt. Și-apoi am făcut la fel cu cealaltă. După aceea m-am ridicat în brațe și mi-am lăsat fundul pe treapta următoare. Apoi am luat-o de ia capăt - mutat un picior, apoi celălalt, tras fundul pe treapta de mai jos. Și tot așa mai departe.
Am ajuns jos rapid, oprindu-mă doar o dată, când un grup de fete a deschis ușa dinspre stradă și au urcat rapid scările.
- **Bună, Hartley! au ciripit când au trecut pe lângă el.**
- **Bună seara, fetelor!**
Glasul îi era cald și relaxat, ca și cum n-ar fi existat alt loc pe lume tinde să fi preferat să stea decât pe scara asta murdară cu prietena lui schiloadă.
După ce fetele au trecut și au dispărut din câmpul meu vizual, am coborât rapîd până pe ultima treaptă.
- **Știi ceva? a zis el, ocolindu-mă, aducându-mi scaunul și trăgându-l lângă ultima treaptă. Ai făcut totul să pară ușor.**

- **Minunat, am zis eu, ştergându-mi palmele murdare pe pantaloni. Dar, pur şi simplu, nu suport să-**

Nu am putut nici măcar să termin propoziţia respectivă, de teamă că aveam să izbucnesc în plâns. *Nu suportam* să fiu fata care pleacă târându-se de la o petrecere. *Nu suportam* să fiu fata care să aibă nevoie sa fie salvată. *Nu suportam* să fiu amica schiloadă a lui Hartley. Să mă uit de nenumărate ori la „File de poveste" era mult mai suportabil decât genul ăsta de umilinţă.

- **Stiu, a spus el încet.**

S-a aplecat să mă ridice, dar l-am împins. Am făcut o manevră de transfer care ar fi umplut-o de

mândrie pe Pat - trăgându-mă în scaun dintr-o singură mişcare fluidă. Hartley m-a întors, împingând scaunul către uşă.

- **Trebuie să traversăm pragul invers, i-am adus aminte.**
- **Noi facem totul invers, Callahan, a spus el. Habar nu aveam ce-ar fi trebuit să însemne asta şi**

nici nu l-am întrebat.

Hartley

Când am ajuns la aleea pietruită din curtea Casei Beau mont, Corey a încercat să-mi facă vânt.

- **Poţi să te întorci la etaj, a zis.**
- **Eşti beată, Callahan. Te conduc până acasă.**
- **Mă dădăceşti, s-a plâns ea.**
- **Hmm... înseamnă că i-am dădăcit pe absolut toţi prietenii mei la un moment *sau* altul, şi cei mai mulţi dintre ei şi vomită pe mine. Bridger face asta săptămânal. Am**

mers în tăcere câteva minute până ce n-am putut să nu întreb: *Ce era în capul tău,* Callahan?

- **Mai nimic, bine? Voiam doar să mă duc la petrecere, măcar o dată. De ce trebuie să-mi planific fiecare minut din viaţă cu trei ore înainte? Nimeni altcineva n-o face. în curte era atât de linişte, că vorbele ei se reverberau de pe zidurile din jur. Fir-ar să fie! Mă văicăresc...**
- **Toţi avem rahaturile noastre, am mormăit eu. Cum a fost la meci, până la urmă?**
- **Bine. Egal. 3-3.**
- **Ai înscris?**
- **Bineînţeles.**

Am izbucnit în râs.

- **Nu-mi vine să cred că m-am mai deranjat să întreb.**
- ***Pe bune!* a confirmat Corey, articulând cu o oarecare greutate.**

Când am condus-o până în camera ei, m-am oprit în uşă. A intrat cu scaunul în spaţiul comun, acum gol, şi şi-a întors scaunul în aşa fel încât să stea cu faţa la mine. Tăcerea dintre noi părea nefirească, iar faţa ei frumoasă era de o tristeţe pe care nu o mai văzusem la ea. M-am luptat cu impulsul de a traversa încăperea şi... nu ştiu ce. Nevoia de a avea grijă de ea era aproape copleşitoare. Ceea ce voiam într-adevăr să fac era să o cuprind în braţe şi să o ţin la piept. Nu mi se părea corect ca persoana cea mai bună pe care o cunoşteam să fie atât de tristă şi de singură într-o seară de vineri.

Şi-a lăsat capul într-o parte, lăsând la vedere o porţiune de gât catifelat.
- **îmi pare rău că ţi-am stricat seara.**
- **N-ai putea nicicum să faci aşa ceva.**
Fără să mă gândesc, am făcut doi paşi în interior. Drace! Ce voiam, de fapt, era să-mi trec degetele prin părul ei şi să sărut locul acela chiar din spatele maxilarului ei. Şi apoi să o sărut în alte câteva zeci de locuri.
Să-mi trag una!
Tot ce-am făcut, totuşi, a fost să-i dau un sîngur sărut în creştet. Mirosea a căpşuni şi a clor.
- **Noapte bună, Callahan, am spus, cu vocea aspritã.**
Şi-apoi am făcut ce trebuia. M-am întors şi am pornit spre uşă.
- **Hartley? '**
M-am răsucit abia când ajunsesem la o distanţă sigură, la uşă.
- **Da, frumoaso?**
Şi-a sprijinit obrazul moale în palmă.
- **De ce îmi spui mereu Callahan?**
întrebarea m-a făcut să încremenesc, pentru că nu prea voiam să mă gândesc la răspuns.
- **Tu de ce îmi spui mereu Hartley? am contraatacat eu.**
- **Toată lumea îţi spune Hartley. Dar tu eşti singurul care-mi spune Callahan.**
Fix norocul meu, să fie şi beată şi raţională în acelaşi timp! Motivul era simplu, dar nu aveam de gând să îl recunosc. îi spuneam Callahan pentru că aşa părea mai mult a fi unul dintre prietenii mei bărbaţi. încercasem să dau tonul prieteniei noastre. Dar era doar o altă minciună pe care mi-o spusesem, începusem să aflu că erau destul de multe.

- Pentru că e numele tău. Mi-am dres vocea. Acum te rog să mă scuzi, am şi eu ceva rahaturi cu care trebuie să mă lupt.

Spunând asta, m-am întors definitiv şi m-am cărat dracului de acolo

.Capitolul nouăsprezece

ʿifl-ai ţeniai

Corey

- **Au, *capul!* m-am plâns a doua zi dimineaţă, mergând în cârje către sala de mese, să luăm *brunch*- ui.**
- **Ar fi trebuit să iei vreo două Advil înainte să te culci, a subliniat Dana.**
- **Dacă ar fi anumite lucruri pe care le-aş putea repara în legătură cu seara trecută, ăsta n-ar fi nici măcar spre primele locuri.**
- **Atât de grav a fost?**
- **Doar stânjenitor. A trebuit să fiu salvată. De Hartley.**

Dana a schiţat un zâmbet.

- **Şi ştim cât de mult îţi place să fii salvată.**
- **Şi *de el!* Uuuf! Şi-apoi a trebuit să o aud pe Stacia plângându-se. După aceea sunt destul de sigură că s-a dus înapoi la ea, să danseze la orizontală.**

Noaptea trecută stătusem în pat, privind cum se învârte camera în jurul meu şi încercând să nu-mi închipui cum mâinile lui mari îi dădeau jos cămăşuţa aia de noapte sofisticată.

- **Priveşte partea bună a lucrurilor, a spus Dana când ne apropiam de poarta Beaumont. E ziua cu gofre. Ne vedem înăuntru?**

Am clătinat din cap.

- **Azi o iau pe scări. Chiar am nevoie de antrenament.**

Zece minute mai târziu, lucrurile arătau mai bine. Urcasem treptele fără să mă împiedic sau fără să mă panichez. Şi eu, şi Dana ne-am putut aşeza la masa noastră preferată de lângă uşă. Tocmai îmi terminam gofra când Daniel şi-a împins tava alături de a mea.

- **Bună dimineaţa, drăguţelor, a spus. Pot să iau loc?**

- **Bineînţeles, i-am răspuns. Dana, el este Daniel. E căpitanul echipei noastre de polo. Daniel, ea e colega mea de cameră, Dana.**

- **încântat de cunoştinţă, a rostit Daniel. Aş fi şi mai încântat dacă ai vrea să intri şi tu în echipă.**

Dana a izbucnit în râs.

- **Eu şi sporturile nu ne înţelegem.**

- **Poloul de apă cu colaci nu e un sport, e o vocaţie. Şi-a îndreptat zâmbetul cu ochii încreţiţi la colţuri către Dana şi mi s-a părut că am văzu t-o îmbujorând u-se. Dana avea o slăbiciune pentru accentul britanic. După meciuri organizăm nişte petreceri reuşite. Apoi s-a întors către mine. Aseară ai dispărut pur şi simplu, Corey.**

-Da?

Era interesant să descopăr că nu-mi remarcase plecarea. Eu mereu porneam de la ideea că venirile şi plecările mele stângace erau la fel de evidente ca nişte pete fluorescente.

- Ai plecat înainte sau după artificii? a întrebat Daniel.

- Ce artificii?

- Ah... Expresia lui a căpătat o nuanţă conspirativă. S-a răsucit, să se uite în ambele părţi înainte de a continua: Amicul tău, Hartley, şi Regina de Gheaţă s-au certat în hol. A fost un spectacol pe cinste, zău. Foarte dramatic!

Dana s-a aplecat spre el.

- Si ce s-a întâmplat?

-Păi...

Chiar atunci, AII ison şi-a pus tava faţă în faţă cu cea a lui Daniel.

- Bună dimineaţa!

- Chiar că bună, a spus el. Tocmai îi spuneam lui Corey despre scandalul din vecini. Ea l-a ratat. S-a aplecat spre noi. A început cu Stacia ţipând: „Nimeni nu-mi dă papucii mie, Hartley!" atât de tare, că a auzit-o toată lumea.

Mi-am simţit inima tresărind, iar Dana a scos un suspin surprins.

- I-a dat papucii?

Allison a bătut din mâini, bucuroasă.

- Da! Dar nu înainte ca ea să scoată la înaintare cuvântul cu „i". Dar apoi el a spus că, dacă l-ar fi iubit, nu şi-ar fi tras-o cu - Allison s-a oprit să râdă - cu „armăsarul ei italian" prin toată Europa.

Stăteam nemișcată, năucită, în timp ce zâna speranței a intrat pe ușa deschisă, luptându-se să-și dea jos banda adezivă de pe gură.

- **Uau, a suspinat Dana. Sigur Stacia e enervată la culme.**
- **A, chiar e, a dat din cap Allison. A trecut direct de la „te iubesc" la „ai fost o mare greșeală". Iar el a zis „eu am terminat aici" și apoi a plecat.**
- **Și după aceea, noi, toți, am început să punem pariuri, a spus Daniel, băgându-și o felie de costiță în gură.**
- **Ce fel de pariuri? am întrebat.**
- **Pe care dintre ei o să se cupleze primul, a răspuns Allison, Eu mizez pe Stacia, pentru că ține foarte mult la imaginea ei. Trebuie să aibă un mascul arătos la braț. Pe de altă parte, coada de femei care așteaptă ca Hartley să fie disponibil e destul de lungă. Dar n-o să o înlocuiască imediat. Cel puțin sper că n-o să o facă. Am nevoie de timp să-mi pregătesc lovitura. A mimat aruncarea unei mingi către o poartă de polo. Pot măcar să visez...**

Și-acesta a fost momentul în care Hartley a intrat în sala de mese, iar noi patru ne-am ridicat privirea la el suficient de repede să fie clar că vorbisem despre el. Stomacul meu a făcut o mică tumbă când m-am uitat la proaspăt disponibilul Hartley.

„Ușurel", m-am prevenit „N-ai nici un motiv să-ți faci speranțe."

Dar zâna speranței și-a smuls banda adezivă de pe gură și a strigat: „Ba da!"

Daniel s-a șters la gură.

- **Pari cam burdușit, amice.**

Şi aşa era. Ochii lui Hartley erau roşii şi obosiţi.
- **S-ar putea să fi băut nişel azi-noapte târziu.**
A ocolit masa şchiopătând, trecând prin spatele lui Daniel şi al Danei pentru a se opri lângă mine. A scos un flacon de pastile din buzunar şi a vărsat două tablete în palmă. Aruncându-le în gură, mi-a luat paharul de suc şi l-a golit.
- **Hei! am protestat eu, din obişnuinţă.**
- **O noapte grea? a întrebat Daniel.**
Hartley a negat din cap.
- **A fost chiar bună, de fapt. Dar toţi cei cu care voiam să stau de vorbă dormeau, cu excepţia lui Bridger şi a sticlei lui de burbon. Staţi puţin! Mi-a dus paharul la dozatorul de suc şi l-a reumplut. Când s-a întors, am văzut că şchiopăta grav. Şi asta era din vina mea, bineînţeles.**
- **Genunchiul tău... am spus când s-a întors.**
A ridicat din umeri.
- **E doar ţeapăn. în dimineaţa asta m-am trezit pe burtă, pe podeaua lui Bridger. Mare distracţie mare! Apoi şi-a băgat degetele sub bărbia mea, ridicând u- mi faţa, şi s-a încruntat. A scos din nou flaconul din buzunar şi mi-a vărsat alte două tablete pe tavă. Scapă de mahmureala aia, Callahan. Avem planuri în seara asta.**
Pulsul meu a luat-o razna.
- **De când?**
Hartley şi-a proptit palmele pe masă şi s-a aplecat, astfel încât să aibă ochii la acelaşi nivel cu ai mei.
- **De acum.**

înainte să apuc să-mi conştientizez surprinderea, buzele lui s-au lipit de ale mele. A fost un sărut tandru şi s-a terminat mult prea repede. S-a îndreptat, lăsându-mă atât de tulburată că se învârtea camera cu mine.

- **Nu mă face să te implor, Callahan. îmi dăunează la genunchi.**

Şi apoi a plecat, intrând în bucătărie. Pentru câteva clipe, peste masa noastră s-a lăsat o tăcere deplină, încheiată de un chiţăit scos de Dana. îmi simţeam faţa căpătând o nuanţă închisă de roşu.

- **Deja? zise Allison, cu ochii măriţi de uimire.**

Daniel a scos un chicotit plin de umor.

- **Din câte se pare, Corey şi-a pregătit lovitura înainte de fluierul de început.**

Era tipic pentru Hartley să-mi dea un sărut fără să mă pună la curent cu detaliile situaţiei. Voiam să strig: „Ce înseamnă asta?" din toţi bojocii. Dar sunt o laşă. Aşa că întrebarea pe care i-am trimis-o printr- un mesaj a fost una măruntă.

Hartley?

Da, frumoaso?

Unde mergem în seara asta?

O să afli mai târziu,* mi-a răspuns. *Să te îmbraci

FOARTE comod. Ia-ţi cârjele, nu scaunul. Mergem

cu dubita colegiului. Ne vedem la 8, îa poarta

Beaumont.

Mi-am petrecut toată ziua cu un întreg roi de fluturi în stomac.

- **Ce crezi că ar putea să fie? m-a întrebat Dana pentru a zecea oară.**
Tocmai îmi lăcuia unghiile de la picioare cu roz.
- **Nu ŞTIU! am strigat anemic.**
Si asta nu era cea mai importantă întrebare din inima mea. Ce *însemnătate* avea totul? Dana mi-a citit gândurile, ceea ce probabil că nu a fost dificil.
- **A părăsit-o pentru tine. Aşa e, Corey. S-a trezit curajul în el şi a făcut-o.**
Stomacul mi s-a îngreunat din nou. Voiam atât de mult să fie aşa! Dar când fusese ultima oară când primisem eu exact ce-mi doream?
- **De ce nu vrei sub nici o formă să-mi spui unde mergem? am întrebat în timp ce aşteptam taxiul pentru schilozi. Mă simţeam foarte bucuroasă, stând lângă Hartley, gata să ne lansăm în mica noastră aventură ciudată.**
Dar el nu mi-a oferit mai mult decât un zâmbet larg şi enervant. Iar, când dubiţa a venit, l-a rugat pe şofer să ne ducă la intersecţia dintre Sachem şi DixwelJ. Dar eu nu cunoşteam harta oraşului atât de bine, aşa că nu puteam sa-mi dau seama ce era acolo.
Spre inarea mea surpriză, dubiţa s-a oprit în faţa arenei de hochei.
- **Pe hune? am întrebat, coborând treapta joasă şi oprindu-mă pe trotuar. Eu nu intru acolo, am spus, auzind o notă de supărare în propriul glas.**
Dubiţa s-a pus în mişcare şi mi-am dat seama ce linişte era. în seara asta nu era

nici un meci de hochei. Nu era nimeni în zonă, doar eu şi Hartley.

- **Ştiu asta, a spus el, apropiindu-se de mine. Dar vreau să intri cu mine, doar de data asta.**
- **Dar *de ce?***

Doar a dat din cap.

- **Dacă nu-ţi place, n-o să-ţi mai cer să vii niciodată aici.**

S-a aplecat spre mine. Şi, în lumina portocalie a felinarelor de pe stradă, mi-a dat un sărut tandru.

Inima mi s-a strâns în piept. Erau o groază de lucruri pe care eram dispusă să le fac ca să primesc alte câteva săruturi de-acelea. Dar Hartley nu ştia că nu mai fusesem în apropierea unui teren de hochei de la accident. Nu mi-era frică să intru - pur şi simplu nu voiam să o fac. Prea multe ore fericite din viaţa mea fuseseră petrecute pe teren. Iar acum, toată partea aceea a vieţii mele dispăruse cu totul.

- **Te rog? m-a întrebat. M-a cuprins în braţe şi m-a sărutat pe creştet. Te rog!**

Cine putea să refuze aşa ceva?

Hartley m-a condus pe drumul care cobora, ocolind parţial clădirea. Scoţând nişte chei din buzunar, a descuiat uşa care ducea la nivelul patinoarului.

înăuntru, senzaţiile familiare m-au copleşit imediat. Toate patinoarele pe care le văzusem vreodată aveau acelaşi miros - mirosul răcoros al gheţii, amestecat cu miros de transpiraţie şi de covrigei săraţi. Am tras aer în piept şi stomacul meu a făcut o mică tumbă.

- **încă un pic, a spus Hartley.**

M-a condus pe toată lungimea culoarului, unde jucătorii intră pe gheață înainte de meci.
Gheața lucea la câțiva metri în fața mea, cu o suprafață care arăta că fusese lustruită recent. Mă uitam lung la pragul dintre covoraşul de cauciuc şi marginea curată a patinoarului. Amintirea senzației pe care o aveai când puneai o patină peste pragul acesta, te desprindeai de margine şi îți luai zborul era incredibil de vie. Nodul din gâtul meu s-a umflat.
- Ai mai văzut aşa ceva?
M-am uitat în jos. Hartley stătea în genunchi în fața a două... sănii? Fiecare avea un scaun modelat în plastic. Când Hartley a înclinat una într-o parte, am văzut că avea două patine dedesubt. O platformă de lemn se întindea în partea din față a scaunului, către un suport de picioare cu o bilă de metal sub el.
Am clătinat din cap, dregându-mi vocea.
- Ce-i asta? am întrebat, cu vocea dintr-odată răguşită.
- Un fel de drăcie pentru persoanele cu dizabilități.
S-a uitat la mine, cu o expresie îngrijorată.
- Sunt... e *distractiv*, Callahan. Am testat eu mai întâi cum merg. Poți să patinezi destul de repede. A împins una chiar lângă picioarele mele. Hai să facem o tură de probă! Dacă nu-ți place, mergem acasă.
Eu încă ezitam. De câte ori stătusem la câteva zeci de centimetri de gheață, gata să păşesc pe ea, fără să- mi dau seama că e un privilegiu? De-o mie? De mai multe ori de-atât? Nu ştiusem că aveam atât de mult de

pierdut, că vreo câteva minute nefaste puteau să pună capăt pentru totdeauna acestei vieți.
S-a ridicat și a venit în spatele meu. Și-a pus brațele la subsuori le mele.
- **Tu doar apleacă-te un pic din mijloc și pot să te așez eu în scaun.**
Cu un oftat, am cedat. M-am aplecat.
A fost nevoie de obișnuita eternitate să-mi dau jos ortezele, să-mi prind centura de siguranță și să mă instalez. Apoi Hartley mi-a întins nu una, ci două crose scurte de hochei.
- **Ai grijă cu capetele, m-a sfătuit.**
Când le-am cercetat, am remarcat că fiecare crosă avea trei țepi metalici drepți, care ieșeau din capăt.
- **Așa te pui în mișcare pe gheață, a spus el. O să vezi.**
Apoi a împins cu greu sania mea peste prag și m-a lansat pe patinoar. Am derapat vreo zece metri, după care m-am oprit.
Ridicându-mi bărbia, m-am uitat la luminile arenei, aflate la mai multe niveluri deasupra. Harkness avea o arenă superbă. îl privisem pe fratele meu jucând aici. Și, după ce primisem scrisoarea de acceptare la Harkness, crezusem că și eu aveam să joc aici.
Hartley a intrat pe gheață și a venit lângă mine.
- **Ei, hai, Callahan! Hai să ne mișcăm!**
M-am răsucit să mă uit la el, dar zâmbetul nu îi răzbătea până în ochi. Aștepta, privindu-mă în timp ce eu mă luptam cu niște demoni invizibili.
- **Bine, am spus într-un final.**

Cu câte o crosă în fiecare mână, am apăsat în jos, înfigând piroanele în suprafața netedă. Sania mea a țâșnit în față aproape un metru. Probabil că patinele de sub fundul meu erau destul de ascuțite.

- **Așa! a spus el.**

A proptit și el o crosă pe gheață și a țâșnit către linia albastră. îl priveam cum prindea viteză. Suprafața de gheață părea enormă de unde stăteam eu. Mi-am apăsat crosele pe gheață și am împins. Avea dreptate - era posibil să prinzi viteză. Dar când mi-am înclinat corpul ca să întorc sania, am pierdut viteza rapid. Un patinator adevărat se apleacă pe marginea uneia dintre patine când vrea să întoarcă. Sania era mai puțin mobilă.

Și totuși, mergea.

Am tras de câteva ori adânc în piept aerul de patinoar, ca să mă liniștesc. Și apoi m-am întors și am pornit către Hartley.

- **Ai început să te prinzi cum merge? a întrebat el, băgând mâna în buzunarul din piept al gecii. A scos un puc și l-a aruncat pe gheață.**
- **Nu e foarte manevrabilă, am răspuns eu. Cum să trec de fundul tău gras dacă nu pot să întorc?**

Am țâșnit înainte și am lovit pucul cu capătul de joc al uneia dintre crose.

El a zâmbit larg.

- **De fapt, patinele pot fi puse mai aproape. Dar e posihil să te răstorni de multe ori. E cam ca mersul cu caiacul.**

Am oprit, derapând un pic.

- **Hartley, vrei să spui că, de fapt, ai pus drăcovenia asta pe setarea pentru bebeluşi?**
Hartley şi-a ridicat ambele crose, într-un gest defensiv.
- **Calmează-te! A fost doar o scăpare din vedere. S- a tras mai aproape de mine. Trage-te pe o parte pentru câteva momente.**
M-am răsturnat pe o parte şi el a întins mâinile să ajusteze poziţia patinelor, încearcă acum.
M-am îndreptat şi imediat am căzut în cealaltă parte.
- **Stai puţin... M-am ridicat la loc şi apoi am început să mă împing în crose ca apucată.**
Am ţâşnit pe gheaţă, m-am aplecat şi am virat rapid, într-un arc de cerc. Când m-am uitat înapoi la Hartley, acesta stătea în genunchi pe gheaţă, ajustându-şi patinele de sub propria sanie. Am recuperat pucul cât timp el s-a instalat din nou în sanie.
- **Meci unu la unu?**
- **Să te văd, a spus el, pomînd spre punctul de start.**
Am aruncat pucul în aer, şi avantajul a fost de partea lui. Hartley l-a tras cu crosa, ţinându-l departe de zona mea de acţiune. Dar apoi a greşit, încercând să folosească celălalt capăt al crosei ca să se împingă. Am înaintat rapid şi am intrat în posesia pucului, împingându-l cu crosa către poartă.
Următorul lucru pe care l-am văzut a fost sania lui Hartley depăşindu-ma. S-a răsucit, adoptând o poziţie defensivă. Cu o crosă în fiecare mână, braţele lui lungi îi ofereau o alonjă destul de mare. Mi-am pregătit o lovitură din unghi larg, privindu-î cum se întindea, pregătit să o înfrunte. în ultima

secundă, mi-am întors crosa şi am propulsat pucul cu un rever, în spaţiul îngust dintre sania şi crosa lui. A trecut de el şi s-a oprit în plasa porţii.
Expresia de surprindere de pe faţa lui a fost nepreţuită.
- M-ai fentat?
Am început să chicotesc, iar sania mi s-a răsturnat într-o parte. Pe brânci, cu antebraţele pe gheaţă, râdeam în hohote. Dar bucuria aceasta mi-a deblocat altceva în piept şi, dintr-odată, ochii mi s-au înfierbântat. Erau prea multe fantome pe gheaţă cu mine - versiuni asudate a vechii Corey, gonind de colo-colo pe patine ascuţite impecabil, trăgând imbatabil la poartă. Pieptul mi s-a contractat, iar respiraţia mi s-a transformat într-o serie de suspine puternice. Şi apoi lacrimile au început să mi se reverse pe obraji, scurgându-se pe gheaţa de sub mine.
Câteva secunde mai târziu, Hartley a venit lângă mine. Cu mâini tandre, m-a ridicat de pe gheaţă, sprijinindu-ma de corpul lui. Mi-a şoptit cuvinte dulci la ureche, dar nu puteam să le aud. Eram prea ocupată să tremur şi să plâng, cu faţa lipită de gulerul gecii lui.
- Şşt, îmi spunea. Şşt...
- E... am încercat. Am fost...
Hartley, pur şi simplu, m-a strâns mai tare la piept.
- A fost o greşeală să te aduc aici, a zis în şoaptă.
Am clătinat din cap.
- Nu, *e bine,* am îngăimat cu greu. Este. Dar *înainte...* M-am cutremurat toată. E atât de greu... *să accept.*

- **îmi pare atât de rău, a spus Hartley, glasul lui frângându-se. îmi pare atât de-al dracului de rău...**
- **Eram *perfectă,* am zis. Şi nici măcar nu ştiam.**
- **Nu, mi-a şoptit la ureche. Nu, nu... Perfecţiunea nu e adevărată. Am tras tremurând aer în piept, iar senzaţia dată de braţele lui puternice a început să-mi redea calmul. Nu mai există perfecţiunea, Callahan. Acum e doar al naibii de bine.**

Capitolul douăzeci

sa ţilânq' ca a ţeloid
Corey

într-un final, m-am oprit din plâns. Când Hartley s-a uitat la ceas, mi-a spus:
- **Mai avem douăzeci de minute până se întoarce dubita după noi.**

Faţa mea era o catastrofă udă şi mi-am şters ochii cu geaca.
- **în cazul ăsta, ai face bine să recuperezi pucul ăla din poartă, am spus. Probabil că o să pot să-ţi mai dau vreo câteva goluri. între crizele de plâns.**
- **Om trăi şi om vedea, Callahan.**

Am reuşit să mai înscriu o dată, faţă de cele trei goluri date de Hartley. Când ne-am urcat din nou în dubiţă, eram transpirată toată.
- **Nu am purtat echipamentul potrivit, am zis. Data viitoare îmi dau jos geaca. Dar ar fi bune nişte mânuşi şi nişte cotiere.**

Hartley mi-a făcut cu ochiul.
- **Data viitoare.**

Eram epuizată. Toată ziua voisem să îl iau la întrebări pe Hartiey despre ce avea să se întâmple mai departe. Voisem să ştiu ce

statut aveam, chiar dacă era greu să pun o asemenea intrebare. Dar, chiar atunci, cu amintirea gheţii lucioase dansându- mi în faţa ochilor, mi-era de ajuns să mă sprijin de umărul lui. Şi-a petrecut braţul pe după umerii mei, şi abia dacă am schimbat câteva cuvinte până am ajuns pe College Street.

- **De unde ai făcut rost de sănii? am întrebat în timp ce coboram cu atenţie din dubiţă.**
- **Le-am văzut în magazie anul trecut - erau vreo zece-douăsprezece. Aşa că l-am întrebat pe administratorul arenei dacă putem să le folosim.**
- **Şi timpul pe patinoar? Asta n-are cum să fi fost uşor de obţinut.**
- **Âsta e meritul lui Bridger. Antrenorul e şi-acum supărat pe mine.**
- **îi mulţumeşti tu lui Bridger din partea mea? am întrebat încet.**
- **Sigur.**

Când ne apropiam de uşa de la McHerrin, Dana ne-a prins din urmă.

- **Bună! S-a uitat chiorâş la mine. Sunt convinsă că arătam catastrofal, cu ochii roşii şi fruntea asudată. E totul în regulă?**
- **Absolut, am spus. Dar trebuie să fac un duş. Ai venit devreme.**
- **Colegele mele s-au dus la un bar, dar din moment ce permisul meu de conducere fals e de toată jena... A ridicat din umeri. O să fac rvişte ceai.**

Şi-a trecut legitimaţia prin faţa cititorului, pentru a deschide uşa principală.
Voiam să îi mulţumesc din nou lui Hartley, dar chiar atunci i-a sunat telefonul. S-a uitat pe ecran, după care a răspuns.

- **Bună, mama, a zis, prinzând telefonul între umăr și bărbie. Da, te-am sunat. Voiam să-ți spun ceva și o să-ți placă la nebunie. Intrând în camera lui, l-am auzit spunând: Am terminat-o cu Greenwich, Connecticut. L-am lăsat pe Hartley să vorbească la telefon și m- am băgat la duș.**

Poate că motivul o să vi se pară prostesc, dar mi- am prins părul într-un coc înainte de a intra sub duș. Mirosul glacial al patinoarului îmi rămăsese în păr și nu eram pregătită să-l îndepărtez spălându-mi-l. îmi clăteam fericită sudoarea de pe corp când Dana a intrat în baie.

- **Corey? m-a strigat.**

Mi-ain scos capul pe lângă marginea perdelei de duș.

- **Ar trebui să bați la ușă!**

Dana știa că eram obsedată în ceea ce privea intimitatea.

- **îmi pare rău. Zâmbetul îi era jucăuș când a închis ușa în urma ei. Dar Hartley tocmai a venit după tine. A zis „spune-i lui Callahan că *nu mă culc până nu vine"*. A chicotit. Jur ca mi-am menținut fața serioasă. Aproape.**
- **Uau... Bine.**
- **Deci... mi-a aruncat o privire diabolică. Am venit aici să-ți spun, în cazul în care aveai ceva îndoieli dacă să razi ceva sau nu...**

Am tras perdeaua de la duș, să mă asigur că nu se vedea nimic.

- **Doamne! Mă complexezi!**
- **De ce?**
- **Pun pariu că Stacia plătește pe cineva ca să-i îngrijească „grădina".**

Dana a scos un chiot amuzat.

- Dar ea e-n trecut, Corey. Cu tot cu părul ei pubian bine îngrijit.

Am auzit-o ieșind din baie, chicotind. După ce mă ștersesem, mi-am înfășurat un prosop în jurul corpului și m-am așezat pe scaun. Când am trecut pe lângă Dana, în spațiul comun, aceasta m-a întrebat:

- Cu ce-o să te îmbraci?

- Excelentă întrebare! Hai să vedem...

M-am uitat prin sertarele comodei pentru mai mult timp decât o făcusem vreodată, hotărându-mă într-un final asupra unui maiou decoltat și a unei perechi de pantaloni de yoga.

- *Perfect,* a zis Dana, când am ieșit, să văd dacă este de acord. Sexy, dar nu ca și cum te-ai fi străduit prea tare.

- Dana? Cred că faci niște presupuneri destul de îndrăznețe.

A negat din cap.

- I-am văzut fata. Cred că a și salivat puțin pe covorul nostru. Ți-ai pus niște chiloți mai sumari?

- Nu am așa ceva, așa că nu mi-am pus deloc, am zis, trecându-mi peria prin păr.

Dana a chițăit, amuzată la culme.

- Cred că nu ai nevoie de ajutorul meu, până la urmă.

- Ba sigur că da. Decizie importantă: cârjele sau scaunul?

Aceasta era adevărata dilemă de modă în viața mea.

Dana și-a cântărit bine răspunsul.

- Scaunul. Clar, scaunul. O să fie mai ușor să-ți rupă hainele de pe tine așa.

Am pornit-o cu scaun cu tot spre ușă.

- Âsta e momentul în care ar trebui să-ți spun „culcă-te, să nu mă aștepți"?
A ridicat din sprâncene.
- Mă aștept la un raport detaliat.
Am bătut de doua ori la ușa lui Hartley, simțindu- mă total nelalocul meu. Dar puteam auzi bubuitul discret al unei melodii *hoiise* răzbătând din camera lui, așa că am deschis ușa. Hartley stătea în mijlocul camerei, cu o minge de baschet în mână, îmbrăcat într-o pereche de jeanși și nimîc altceva. Gura mi s-a uscat instantaneu văzându-l. Deși lumina era slabă, puteam să-i disting fiecare mușchi de pe piept și linia de păr fin și șaten care îi cobora prin centrul abdomenului și se ascundea sub betelia jeanșilor. S-a mișcat, aruncând mingea de baschet într-o parte. Și apoi a venit spre mine.
Spre *mine.*
Nu e ușor să te apropii de cineva care stă într-un scaun cu rotile. Așa că, atunci când s-a aplecat spre mine, mi-am petrecut brațele pe după gâtul lui. Pielea îi era ca o catifea sub palmele mele. Și-a pus mâinile pe șoldurile mele și m-a ridicat direct din scaun, trâgându-mă la pieptul lui. Mi-a petrecut un braț pe sub fund și m-a ținut pur și simplu așa, nas în rtas cu el, cercetându-mă cu ochii lui căprui și serioși.
- Callahan, a rosti în șoaptă.
-Da?
Răspunsul lui a fost un sărut dulce și lent. îmi doream asta foarte, foarte mult. Dar, chiar și așa, inima îmi bătea nebunește și mă întrebam ce însemnau toate acestea. M-

am tras în spate doar cât să pot să îi văd ochii.

- **Hartley? Nu... nu pot să fiu doar o aventură. Poate că sunt fete care pot să facă asta, dar...**

Mi-a pus două degete pe buze.

- **Sunt al tău, Callahan. Mâna i s-a ridicat să-mi cuprindă obrazul, iar eu m-am aplecat spre ea, să-i simt căldura. Eşti prima persoană cu care vreau să vorbesc dimineaţa şi ultima pe care vreau să o văd înainte să adorm seara.**

Suspinul meu fericit a fost întrerupt de buzele lui lipindu-se de ale mele. Cu grijă, m-a aşezat pe patul lui, dându-mi părul de pe faţă cu degetul mare. A început să mă sărute mai profund. în timp ce gurile ni se contopeau, a lăsat să-i scape un geamăt din gât, sunetul reverberând de-a lungul coloanei mele vertebrale.

Când limba lui o mângâia pe a mea, îl simţeam peste tot.

Şi-a coborât gura până la urechea mea, spunându- mi în şoaptă:

- **îmi pare rău că a durat atât de mult.**

în secunda următoare, buzele i-au trecut uşor peste obrazul meu, în timp ce mâinile m-au apucat, lipindu-mă strâns de pieptul lui gol. Şi apoi ne-am trezit că ne sărutam şi ne răsuceam în patul lui, ca doi oameni morţi de foame care descoperă un festin într-un moment total neaşteptat. îmi lăsam palmele să patineze peste corpul lui. Nu mai exista nici un motiv sa nu îl ating şi, dintr-odată, parcă nu reuşeam să-l ating în suficiente locuri în acelaşi timp. în timp ce degetele mele explorau muşchii tari ai

pieptului lui, gura lui Hartley cobora pe gâtul meu, presărând săruturi. S-a lăsat în jos peste corpul meu, ridicând poalele maioului meu pentru a-şi trece nasul peste abdomenul expus. Când buzele i s- au aventurat sub elasticul pantalonilor mei de yoga, respiraţia mi s-a precipitat.
Şi-a ridicat bărbia.
- **Poate ar trebui să-l aducem pe prietenul nostru, Digby.**
- **Nu, am refuzat dând din cap.**
Muşchii lu i Hartley se încordară când se ridică din nou de-a lungul meu, cu faţa suspendată peste a mea.
- **Trebuie să-mi spui ce vrei, mi-a şoptit, aranjându-mi o şuviţă de păr pe după ureche. Nu ştiu pentru ce eşti pregătită.**
Crezusem că ştiam toate modurile în care mă puteau fixa ochii lui căprui. Dar mă înşelasem... Acum scăpărau cu o fierbinţeală şi o dorinţă atât de intense, încât de-abia dacă-mi venea să cred că eram într-adevăr in patul lui şi că nu era totul doar cine ştie ce neînţelegere.
- **Vreau să... M-am întrerupt, pentru că-mi venea greu să o spun. Vreau totul. Vreau să fii la fel cu mine cum ai fost cu alte fete.**
Privirea lui avea intensitatea unei raze de laser.
- **Dar nu e acelaşi lucru cu tine.**
Inima mi-a tresărit.
- ***De ce?***
- **Păi, Callahan, pentru că... Ochii căprui s-au apropiat şi mai mult. N-am iubit pe nimeni aşa cum te iubesc pe tine.**

Următorul sărut a fost lung şi lent, plin de promisiuni.
Când ne-am desprins ca să putem respira, am schitat o mişcare, întinzând mâna către sliţul lui. Privindu-mă, chipul i s-a îmbujorat. I-am desfăcut fermoarul jeanşilor. Şi, când am băgat mâna în boxerii lui pentru a-l cuprinde în palmă, a gemut.
Apucându-mi maiou 1, mi l-a tras peste cap. Apoi şi-a dus mâinile la elasticul pantalonilor de yoga.
- **E-n regulă? m-a întrebat, cu glasul asprit de pasiune.**
Se uita la mine aşa cum se uită orice bărbat la femeia pe care o dezbracă - cu solemnitate şi dorinţă.
Am dat aprobator din cap.
Mi-a dat jos pantalonii, după care i-a lepădat rapid şi pe ai lui. Când s-a întins peste mine, am fost în sfârşit piele pe piele. Atmosfera era total diferită faţă de Cea Mai Ciudată Noapte. Săruturile noastre erau profunde şi pline de nevoie, iar trupurile ni se mişcau unul peste celălalt cu o asemenea tandreţe şi pasiune că am simţit o usturime în spatele globilor oculari.
- **Hartley, am suspinat. Fă dragoste cu mine!**
- **Eşti sigură? a gâfâit el. Tu m-ai aşteptat. Şi eu sunt dispus să te aştept.**
Stătea suspendat peste mine, cu nasul la nici trei centimetri de al meu.
Dar o terminasem cu aşteptarea. Nu-i spusesem niciodată direct lui Hartley că eram virgină. în nici un caz nu-mi doream să

ne oprim și să purtăm această discuție acum. Mi-am pus două degete pe buzele lui.
- Nu mă dădăci, Hartley.
Mușchii umerilor lui s-au încordat și, cu o mișcare din cap, mi-a îndepărtat degetele de pe buze. Apoi și-a apăsat șoldurile de ale mele într-un mod care ne-a făcut pe amândoi să suspinăm.
- N-aș putea niciodată sa te dădăcesc, Callahan. Ești cea mai puternică persoană pe care o știu.
A deschis sertarul noptierei, scoțând un mic pachețel lucios, L-a rupt cu dinții, după care a băgat o mână între corpurile noastre, pentru a-și pune prezervativul.
Inima a început să-mi bubuie, plină de o anticipare tensionată.
Dar el a încetinit ritmul, ridicându-se pe un cot. Mi-a cuprins obrazul în cealaltă mână, cercetându- mă cu o asemenea intensitate sălbatică încât parcă a aprins un foc în mine.
- Mereu te-am dorit, Callahan. Degetele lui îmi mângâiau ușor gâtul și apoi coborâră de-a lungul umărului, lăsând în urmă o dâră fremătătoare pe brațul meu. Mi-a ridicat mâna la buzele lui și mi-a sărutat palma. Am fost doar prea prost ca să ți-o și spun.
Oricât de nepotrivită era reacția mea, am simțit usturimea lacrimilor ivite în ochi.
- Nu-mi vine să cred... am început, inspirând pe nas, în încercarea de a-mi stăvili lacrimile.
-Ce?
- ... că am ajuns, în sfârșit, la momentul acesta. M- am străduit atât de mult să nu-mi pese!

Mi-a pus palma pe pieptul lui, apăsând-o peste inimă.

- Asta-i din vina mea. Dar pot să încep să mă revanşez chiar de-acum.

Apoi mâna lui a părăsit-o pe a mea, şerpuind peste corpul meu, lăsând cutremure de dorinţă în urma sa. Respiraţia mi s-a precipitat când m-a atins uşor, în treacăt, exact în punctul cel mai sensibil.

Nu se grăbea deloc, ispitindu-mă cu atingerile lui, în acelaşi timp în care sărutările lui mă înnebuneau. Am închis ochii şi m-am lăsat în voia senzaţiilor. Nu mă simţisem niciodată mai norocoasă ca în momentele acelea. în ciuda a tot ce mersese prost în ultimul an, nimic nu se terminase pentru mine. Totul abia începea.

- Uită-te la mine, m-a implorat Hartley.

Am deschis ochii pentru a-i întâlni pe ai lui, căprui şi strălucitori, aţintiţi asupra mea.

- Te iubesc, Corrine, a spus.

în clipa următoare, am simţit o presiune între picioare şi apoi ca o ciupitură.

- Ah, am suspinat, surprinsă de senzaţia necunoscută de plin.

- Te doare? a întrebat, cu buzele strânse.

Mi-am trecut palmele peste şoldurile lui zvelte.

- Te simt. Dar vreau să te simt. Doar... încet.

Ochii i s-au închis tandru, iar chipul i-a devenit

senin. Cu foarte mare grijă, şi-a tras corpul înapoi, iar eu am suspinat când l-am pierdut din mine. Dar apoi s-a strecurat din nou înainte, iar senzaţia superbă de plin a revenit. M-a sărutat, retrăgându-se din nou. Se mişca atât de încet încât am început să

mă tem că nu avea să se întoarcă. Dar l-am simţit din nou, apăsând, făcându-mă să suspin de dorinţă.
S-a lăsat peste mine, cu buzele aproape de ureche.
- Habar n-ai cât de fericit mă faci, mi-a şoptit.
Apoi a început să se mişte într-un ritm atent,
unduirile corpului sincronizându-se cu săruturile. Când şi-a rotit uşor şoldurile, m-am auzit scoţând un geamăt.
Nu mai simţeam deloc durere, doar o încordare delicioasă a tuturor simţurilor. Gustul gurii lui Hartley şi fierbinţeala pielii lui erau tot universul meu. Mi-am afundat degetele în părul lui des. Dar ceea ce mă topea cu adevărat erau sunetele pe care le scotea. Au inceput cu un zumzăit de plăcere, care- mi cânta în ureche. Apoi a tras aer foarte adânc în piept, după care a gemut gros. în timp ce ne mişcăm în sîncron, ritmul respiraţiei i s-a modificat, devenind sacadat şi superficial.
Tot ce se întâmpla era frumos.
Hartley
„Trebuie... să... mă... mişc., mai... încet."
Să faci dragoste cu cea mai fenomenală fată din lume era copleşitor. Mă amăgisem singur mult timp despre cât de mult îmi doream asta şi eliberarea bruscă a întregii tensiuni acumulate chiar îmi afectase autocontrolul. Eram ca un arc încordat. Eram un zmeu în zbor pe timp de furtună. Eram un seismograf, cu indicatorul tremurând, în aşteptarea febrilă a cutremurului.
Probabil că aveam să mă fac de ruşine.

Petrecându-mi ambele braţe pe după corpul lui Corey, ne-am rostogolit amândoi, lăsându-mi capul moale pe pernă.

- Pauză, am gâfâit. Simt că mă ia valul.

Ea stătea întinsă pe pieptul meu, cu obrajii îmbujoraţi şi buzele rozalii umflate de săruturile mele.

- E-n regulă, a suspinat.

Palmele îi-au alunecat peste pectoralii mei, trecându-şi unghiile peste sfârcuri.

Draaace... Avea să mă omoare fata asta.

I-am prins ambele palme într-ale mele şi am încercat să nu mă uit la sânii ei, care erau foarte aproape de faţa mea.

- Dar aşa... şi-aşa e bine.

Zâmbindu-i, i-am tras braţele în jos, până ce avea coatele de-o parte şi de alta a trunchiului meu. Apoi i-am cuprins şoldurile în mâini şi am legănat-o uşor, lipită de mine.

Atunci am văzut că a făcut ochii mari. Totul era nou pentru ea şi n-aş fi vrut nici în ruptul capului să o sperii. Dar ştiam că aşa era Corey - ar fi spus dacă n-ar fi fost în regulă. Chiar şi acum, expresia de pe faţa ei - o parte uimire, o parte curaj cu un strop de „O, Doamne!" - mă termina. Era sută la sută sinceră mereu - cu ea nu existau artificii, prefăcătorii. Şi, când eram cu ea, puteam să fiu şi eu la fel. Nu era cazul să mă ascund de ea. Mă voia cu totul, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Iar acum, în sfârşit, puteam să îi ofer totul.

Muşcându-şi buza, a început să se mişte, iniţial precaută. Dar, după câteva clipe, trupul ei a preluat frâiele, ştiind exact ce voia. I-am privit chipul când a reuşit să

găsească exact ce căutase. Ochii i s-au închis şi a scos din nou sunetul acela - un suspin atât de profund şi atât de impresionant că l-am simţit până în ultima celulă a fiinţei mele. Şi a fost urmat de un geamăt slab, ca un murmur.
Doamne, Dumnezeule!
- îmi place reacţia ta, am reuşit să zic, printre dinţii încleştaţi.
Iar apoi lucrurile au început să se precipite incredibil. Buzele ei s-au strâns, într-o concentrare erotică, în timp ce mâinile mele îi ghidau picioarele, intensificandu-i mişcările peste mine. Un văl negru mi s-a lăsat peste ochi şi mi-am simţit corpul oprindu-se, ca aerul supraîncărcat dinaintea unei furtuni. Apoi am scos un mârâit, iar sunetul acesta ne-a străbătut pe amândoi. Corey a început să suspine puternic în timp ce eu mi-am ridicat şoldurile de pe pat. Senzaţiile m-au izbit şi m-am pierdut în ele. Propria eliberare şi sunetele de încântare pe care le scotea ea erau singurele lucruri de care eram conştient.
Corey
Stăteam întinşi unul lângă celălalt, respirând precipitat. Coapsele puternice ale lui Hartley erau prinse între ale mele. Mi-a mângâiat sânul, trecându- şi uşor buzele peste fruntea mea.
„Uau!" am spus în sinea mea. Sau poate că am zis- o cu voce tare. Nu eram sigură, pentru că mintea mi se scurtcircuitase.
M-a tras spre el, în aşa fel încât să stau lipită perfect de pieptul lui.

- Doamne! N-am reuşit deloc s-o luăm încetul cu încetul, a îngăimat el, printre gâfâieli. Voiam să fac asta demult...
M-a sărutat pe frunte şi eu am zâmbit larg, ca o nebună.
Sub palma mea, inima lui agitată bubuia în piept, astfel ca o simțeam. Partea asta era minunată - mângâierile noastre stângace, încetinirea treptată a ritmului respirației, latã că găsisem o activitate - îmbrățișările de după o partidă de sex - pentru care handicapul meu nu era deloc o problemă.
Am zâmbit larg, cu buzele lipite de umărul lui.
- Ce-i atât de amuzant? m-a întrebat el în șoaptă.
- Tocmai mi-am dat seama că nu ai nevoie de picioare funcționale pentru asta. Suntem exact ca doi oameni normali.
Hartley şi-a proptit fruntea de a mea, astfel încât să mă poată privi în ochi.
- *Chiar suntem* doi oameni normali, prostuțo. M-a sărutat iute. Doar că suntem mai frumoşi. Şi avem note mai mari decât majoritatea.
- Ai uitat că suntem şi modeşti.
- Exact.
Ochii lui căprui scăpărau de dragoste, iar asta mă umplea de nostalgie.
- Mi-aş fi dorit atât de mult să ți-o fi putut oferi pe Corey cea de dinainte. Nu pe cea defectă.
A închis ochii şi a negat dîn cap.
- Există doar o singură Callahan, cea care mi-a băgat minţile în cap. Şi o am deja în braţele mele.

- **Hartley, *nu ai cum* să nu-ţi doreşti să pot să ţin mereu pasul cu tine. Să patinez, să alerg. Cum să nu- ţi doreşti aşa ceva?**
Braţele lui m-au cuprins mai strâns.
- **îmi doresc o groază de lucruri. îmi doresc câteva milioane de dolari. îmi doresc un tată care să-mi rostească numele şi îmi doresc ca Bruins să câştige Cupa Stanley. Dar sunt chiar fericit acum, fără nici unul dintre lucrurile astea. Nu ar avea rost să mă plâng.**
Mi-am ascuns faţa în gâtul lui, unde aş fi fost dispusă să o ţin pentru toată veşnicia.
- **Eu mă plâng oricum, uneori.**
Mi-a netezit părul cu palma şi a coborât tonul.
- **Nu mă înţelege greşit... Dacă e să văd vreodată vreun filmuleţ cu tine gonind pe gheaţă şi detaşându-te ca să înscrii, o să plâng ca o fetiţă. Mi-a sărutat uşor faţa. Dar apoi o să-ţi dau câteva haine jos şi o să-mi aduc aminte că viaţa e frumoasă.**
Chiar dacă ăsta era cam cel mai drăguţ lucru pe care mi-l spusese vreodată Hartley, într-un cotlon al minţii tot aveam o îndoială care nu-mi dădea pace.
- **Hartley?**
- **Da, frumoaso?**
- **Dacă n-aş putea să... fiu cu tine? Şi să sîmt plăcere.**
Braţul lui s-a s trâns în jurul umerilor mei.
- **Dar poţi.**
- **Dar dacă n-aş putea?**
- **în regulă... Dacă eu mi-aş fi crăpat capul în loc să-mi rup piciorul? Putem să stăm aici şi să ne închipuim toate posibilităţile de**

rahat. Sau putem să stăm aici şi să ne mai sărutăm.

- **Eu pur şi simplu... Am tras aer în piept. Pur şi simplu, te iubesc, Hartley.**

- **Ştiu, frumoaso.**

Şi apoi m-a sărutat din nou.

Mai târziu, m-am ridicat şi m-am dus cu scaunul în baia lui Hartley să fac pipi, exact aşa cum îmi spusese doctorul de la Urgenţe. Am împrumutat periuţa de dinţi a lui Hartley, pentru că nu credeam că l-ar fi deranjat. Şi apoi m-am întors în patul lui. Dormea.

M-am băgat lângă el, trăgând cearceaful şi pătura peste amândoi. înainte să închid ochii, l-am sărutat scurt pe umăr. Aşa, pentru că puteam.

Capitolul douăzeci şi unu

^ifii/ ăia■ Itāitârw

Corei/

A doua zi dimineaţă, când am deschis ochii, Hartley mă ţinea de mână, mângâindu-mi lent încheieturile degetelor cu vârful degetului mare. Am întors capul să-i privesc faţa frumoasă şi am descoperit că stătea cu ochii închişi, cu o expresie senină. Pentru că nu se uita la mine, nu mi-am înfrânat zâmbetul mare şî prostesc care-mi apăruse pe faţă.

- **Nimic nu poate să fie mai bine de-atât, a zis el, somnoros. Să mă trezesc cu tine-n pat... Sigur am făcut ceva bine, în sfârşit.**

Un timp, am stat în linişte, lerieşi. Şi era duminică. Nu trebuia să fiu în nici un alt loc, doar aici, lângă el. l-am ridicat mâna la buze, să o sărut.

- Hartley, am spus eu în șoaptă. în seara aceea, când eram cherchelită, ai zis că ai niște rahaturi cu care trebuie să te lupți.
- Da, am făcut-o, a spus el.
- Ce rahaturi?
Și-a întors capul, deschizând ochii ca să mă privească.
- Nu vreau să vorbesc despre ea cât stau aici, cu tine.
- Ea. Pe bune? Ce legătură are Stacia cu problemele tale?
- Una destul de serioasă, a răspuns el. Și ea nici măcar nu știe.
„Poftim?"
- Ei, acum *pe bune* că trebuie să-mi spui.
S-a întors pe burtă și și-a cuibărit bărbia în scobitura cotului.
- Nimeni nu știe, de fapt. Absolut nimeni.
Genele lungi i s-au ridicat o clipită când s-a uitat la mine. M- am tras mai aproape, punându-mi palma pe ceafa lui, iar el a închis din nou ochii.
- Probabil că ai observat că în viața mea nu apare și un tată.
- Sigur, am spus încet, mângâindu-i ceafa. Aș fi putut să stau așa, mângâindu-l, cât era ziua de lungă.
- A lăsat-o însărcinată pe mama când aveau amândoi 18 ani. Era chelneriță la clubul unde era el membru. A deschis ochii și s-a uitat din nou la mine. Apropo, prin ce-a trecut mama m-a făcut să fiu mereu foarte, foarte atent. Data viitoare când te duci la doctor, ai putea să-i ceri o rețetă pentru... ?
Anticoncepționale.
-Da.

Ar putea să fie delicat, totuşi, pentru că problemele pe care le avusesem în trecut cu cheagurile de sânge probabil că însemnau că n-o să mi se poată prescrie anticoncepţionale orale. Dar aveam să întreb.
A închis ochii înainte de a continua.
- Când eram mic, părinţii tatălui meu ne trimiteau bani în fiecare lună. Dar, pe când aveam şase ani, n- au mai făcu t-o, ar fi trebuit să înceapă el să ne trimită. Dar nu ne-a trimis nici măcar zece cenţi.
- Frumos, am spus. Şi mama ta nu l-a dat în judecată?
A clătinat din cap.
- A zis că nu vrea să îl facă de ruşine în public. Chiar dacă ea a fost mereu făcută de ruşine. Fără bani, fără un tată care să mă înveţe să-mi leg şireturile de la patinele de hochei...
Vocea i s-a stins. M-am aplecat peste el şi i-am sărutat pielea ca de catifea a umărului.
- Mmm, a zâmbit el. Ce ziceam?
Mi-am oprit avântul.
- Vorbeai despre nemernicul de taică-tău.
- Exact... Ei bine, iată-mă pe culoarele ilustre ale Harknessului, muncind pe brânci. Am învăţat să-l uit, doar că nu pot când îi văd numele în ziar.
- Da?
A dat afirmativ din cap.
- E producător de film - de foarte mare succes. în prima ligă. Şi asta m-a terminat. Mă tot gândeam că, dacă ar fi să am succes, atunci poate că m-ar accepta. Ba chiar am ales şcoala asta pentru el.
- Dar şcoala asta e grozavă!

- Este, doar dacă nu ai un mare complex în ceea ce privește oamenii bogați. Ar fi fost mai pe stilul meu să accept o bursă de hochei la Michigan sau în altă parte. Dar am venit aici, pentru că și el a învățat la Harkness.
- Te rog să nu spui că-ți dorești să nu fi venit aici.
L-am sărutat jucăuș pe gât, mușcându-l ușor.
- N-am spus așa ceva. Mi-a sărutat lobul urechii. Doar că am ales-o din niște motive nepotrivite, ceea ce n-a făcut decât să-mi înmulțească problemele.
Mi-am tras corpul pe spatele lui Hartley, întinzându-mă pe el, ca și cum ar fi fost o mohilă.
- Ce legătură are tatăl tău cu Stacia? am întrebat.
- Mda... a spus. După care a tras aer adânc în piept. Callahan, mi-e greu să gândesc când tu îți apeși sânii de spatele meu.
- încearcă!
- Bine... a chicotit. Stacia era iubita lui Fairfax și mi s-a părut cea mai răutăcioasă și mai pretențioasă fată pe care am cunoscut-o vreodată. Dar într-o seară a spus întâmplător că vecinul lor din Greenwich fusese la o serată pe care o organizaseră părinții ei. Stacia mereu se laudă cu oamenii celebri pe care îi cunoaște.
- Și vecinul asta... era tatăl tău?
A dat aprobator din cap.
- Uau! Ce coincidentă ciudată! Așa că de-asta ai invitat-o la o întâlnire? Voiai să îl cunoști?
Pentru o clipă, n-a spus nimic.

- **Nu, n-am încercat niciodată să îl cunosc. Nu era vorba de asta. Mai degrabă... Stacia era înăuntru, dincolo de porțile ferecate ale cercului lor, iar eu eram afară. Așa că a devenit foarte atrăgătoare în ochii mei. Dacă puteam să o fac să mă iubească, aș fi fost și eu unul dintre ei. Și-a răsucit capul să se uite la mine. Chestia asta pare și mai bolnavă când o spun cu voce tare decât în mintea mea.**

Mi-am apăsat degetele mari în mușchii umerilor lui.

- **Luptă-te in continuare, Hartley!**

Am început să-i masez umerii, iar el și-a lăsat capul jos, savurând senzația.

- **Anul trecut a fost grozav. Sau așa mi s-a părut la vremea respectiv, oricum, l-am suflat-o lui Fairfax.**
- **Au! am spus eu.**

Hartley a izbucnit în râs.

- **Asta e singura parte din povestea asta care nu e îngrozitoare. Pentru că pe Fairfax nu l-a deranjat prea tare. De la un moment dat mai încolo, Stacia devine insuportabilă. în fine, m-am străduit din răsputeri în relația cu ea. Nu e ca și cum doar i-am dat un telefon și m-am trezit invitat la vila ei. Am fost în tot felul de aventuri, iar Stacia se învârte prin cele mai mondene cercuri. Am înghițit toate rahaturile pe care a putut să le arunce spre mine. Și, de fiecare dată când treceam pe lângă casa tatălui meu la volanul Mercedesului Staciei, mă simțeam al naibii de bine.**

Mâinile mi s-au oprit pe spatele lui, căci eram prinsă în gânduri.

- **Poți s-o spui, a zis Hartley. Cam jalnic...**

- **Tu n-ai absolut nimic jalnic în tine, am zis. Tare mi-aș dori să vezi și tu asta. L-ai văzut vreodată?**
- **Nu, și nici nu m-am așteptat. Cred că lucrează în Los Angeles mare parte din timp. Dar o dată i-am văzut copiii jucându-se cu o minge pe peluză. Doar câteva secunde, pentru că trebuia să fiu atent la drum. A fost greu.**
- **O, Doamne! Ai frați... Cum arătau? Semănau cu tine?**
A ridicat din umeri.
- **Greu de zis. Arătau ca niște personaje dintr-o reclama de la Ralph Lauren. Curați și strălucitori. Doi băieței și o fată.**
S-a întors pe o parte, iar eu am alunecat de pe spatele lui. Stăteam față în față. Stânjenită, am tras cearceaful în sus, acoperindu-mi sânii.
- **Nu-i ascunde, a zâmbit larg Hartley. Mi-a luat niște luni bune să-mi vină mintea la cap, ca să pot să-i văd.**
- **Luni?**
- **Da. Zâmbetul i s-a ofilit din nou. Anul asta a fost greu, cu piciorul rupt, fără hochei și fără o prințesă rafinată care să mă sprijine. Și apoi am inceput să petrec timp cu tine, Callahan. Și asta chiar mi-a zăpăcit mintea.**
- **De ce?**
- **Pentru că erai atât de *autenticii...* Și nu îți era frică să le spui pe nume tuturor lucrurilor care te umpleau de frică. Și mi-am dat seama că nu am discutat absolut niciodată cu Stacia așa cum o făceam cu tine. Așteptam o fată pe care nu o iubeam. Dar ea zicea că mă dorea în continuare, iar**

eu tot credeam că asta era important. Avea ochii triști. Mi- era teamă să tai legătura asta. Și asta m-a făcut să încep să mă detest.
-Pfff...
A expirat prelung.
- De ziua mea, stăteam aici şi o aşteptam, dar persoana de care chiar aveam nevoie era chiar vizavi. Şi chiar când m-am ridicat şi am venit la tine, nu am fost sincer. Am făcut totul să pară un joc, dar nu era un joc... A întins mâna, mângâind u-mi părul. Ne-am chinuit pe amândoi, nu-i aşa? îmi pare rău.
Auzindu-l, n-am putut decât să zâmbesc.
- Sunt chiar aşa de uşor de citit?
- Callahan, tu ai fost *sinceră.* Nu ţi-a fost frică să îmi spui în faţă în seara aia că nu puteai să-mi fii doar amică. Asta m-a terminat - că tu ai fost cea cu suficientă forţă interioară să spui asta. Aşa că m-am pregătit să îndrept lucrurile.
M-a tras spre el, potrivindu-mi capul la pieptul lui. îi puteam auzi inima - *buf, buf* - sub ureche.
Pulsul mi-a luat-o la goană. Nu prea mă obişnuisem cu ideea că mă ţinea în braţe, aşa cum îmi dorisem dintru început să o facă. în momentul de faţă, planul meu era să rămân în patul lui până ce avea să mă dea afară. Şi totuşi, aveam anumite întrebări.
- Mama ta ştie că îl cam ţineai sub observaţie de la distanţă pe tatăl tău?
- Nu, a răspuns el. Dar, chiar şi fără să ştie detaliile situaţiei, tot m-a citit. Ştia că era ceva necinstit în relaţia mea cu Stacia, şi îi plăcea la nebunie să mă bată la cap cu

asta. „Adam, de ce eşti tu cu fata asta? E o căţea înfumurată, eşti prea deştept să faci asemenea greşeli" şi aşa mai departe. Mama nu suportă deloc tot ce ţine de Greenwich, Connecticut. Şi Stacia nu prea s-a descurcat să o facă să o îndrăgească.

- **Ai fost vreodată tentat să-i povesteşti Staciei despre tatăl tău? l-am întrebat.**

A negat din cap.

- **Cu Stacia nu poţi să dai nici un semn de slăbiciune. La prima ceartă, fix acolo te loveşte.**
- **Asta nu e dragoste.**

M-a sărutat pe creştet.

- **înţeleg asta acum. Şi iată-mă, îmi pun sufletul pe tavă în faţa ta duminică dimineaţa, ca şi cum n-ar fi mare lucru. Pentru că tu mereu îmi asiguri spatele.**
- **De fapt... Mi-am întins degetele pe abdomenul lui. Acum îţi asigur faţa.**

Şi-a afundat nasul în părul meu.

- **Orice vrei tu, iubito.**

în timp ce vârfurile degetelor mele îi atingeau uşor talia, Hartley a întins braţele după mine.

După *mine!*

O oră mai târziu, când am deschis uşa camerei lui Hartley, acesta lenevea în continuare pe pat, pe jumătate îmbrăcat, frunzărind *Sports Illustrated.* S-a ridicat brusc în capul oaselor.

- **Scuze, nu mi-am dat seama că o să fii gata atât de repede.**
- **N-am lipsit decât 15 minute, nu?**

A zâmbit larg, întinzând mâna după un tricou.

- **Unele femei spun 15 minute când, de fapt, le ia 45 să se pregătească. Şi-a pus o şapcă peste părul ciufulit. Eu, pe de altă parte, nu am nevoie decât de 45 de secunde. A intrat în baie, unde l-am auzit că se spăla pe dinţi.**

îmi petrecusem cele 15 minute cu cap, aranjându- mă pentru *brunch.* Mă străduisem mai mult decât o făceam de obicei, schimbându-mi jeanşii şi bluza. Ba chiar îmi dădusem cu un strop de luciu de buze. Cu alte cuvinte, nu voiam să intru în sala aia de mese şi să arăt de parcă abia mă ridicasem din patul lui Hartley.

în ciuda pregătirilor mele, faţa a început să-mi ardă în timp ce mă apropiam de ultima treaptă a sălii de mese Beaumont. M-am oprit înainte de a-i trece pragul, uitându-mă în sus la Hartley.

- **Mi se pare ciudat. Am impresia că scrie pe fruntea mea ce-am făcut, i-am spus în şoaptă.**

Reacţia lui a fost pur şi simplu o expresie amuzată.

- **Eşti drăguţă când te panichezi. Dacă n-aş şti că nu e cazul, aş crede că ţi-e ruşine să fii văzută cu mine.**
- **Da, cred că asta e, am zis, trăgând aer adânc în piept.**

Hartley a venit foarte aproape de mine, cu mâna lipită de coloana mea, în dreptul taliei.

- **Câţi ani are clădirea asta? Vreo 300?**

Glasul i s-a redus la o şoaptă pasională: Nu suntem primii oameni care au făcut mult sex înainte de *bntnch-u*| de duminică.

Buzele lui au trecut uşor peste obrazul meu, înfierbântându-mă peste tot.

- **Şcoala a devenit mixtă abia în anii '70, am subliniat eu, inspirându-i căldura.**
- **Ce ghinion pentru tipii ăia bătrâni!**

M-a tras şi mai aproape de el.

Simţindu-i din nou mâinile pe corp, am simţit zumzetul familiar de dorinţă în abdomen. Ca să numi pierd minţile, l-am împins de lângă mine şi am tras aer adânc în piept.

- **Nu mă ajuţi deloc să par relaxată şi indiferentă.**

Am întors spatele zâmbetului lui şi am pornit-o spre bucătărie.

Acum, că eu eram în cârje, iar el, nu, Hartley era cel care ne ducea mâncarea.

- **Dusul tăvii era sarcina mea, am spus, bosumflată.**

Inversarea rolurilor mă afecta. El revenea la normalitate, iar eu, nu.

Hartley a tresărit.

- **Callahan, o să mă urăşti când o să reîncep să joc hochei, la toamnă?**

Hmm... *La toamnă.* Hartley credea că o să fim împreună şi atunci. îmi plăcea la nebunie asta.

- **Nu, m-am hotărât. în sfârşit, o să pot să te văd jucând.**

Faţa lui s-a luminat, plină de fericire.

- **Pe bune? S-a aplecat să mă sărute uşor pe obraz, îmi făceam griji pentru asta.**
- **Doar să nu te aştepţi să chiţăi ca o pisi de hochei când intri pe teren. Şi să ştii că n-o să port un tricou mulat, cu numărul tău.**

- **Ei, hai! Trebuie! a rânjit el, luând farfuriile de pe tejghea.**
- **Mult noroc!**

Am simțit telefonul vibrând în buzunar. L-am scos, dar nu era decât frate-meu, care mă suna.

Puteam să îl sun înapoi mai târziu.

- **Mă duc să iau cafea, i-am spus lui Hartley și am întrat în sala de mese. Ajunsă acolo, am cercetat mesele, cântărindu-ne opțiunile. Bridger era așezat la una dintre mesele lungi și aglomerate, dar acolo stătea și Stacia. Deci nu se punea problema. La masa noastră preferată de lângă ușă, Dana și Daniel erau prinși într-o discuție.**
- **Unde ne așezăm? a întrebat Hartley, întinzându- mi tava, să pun cănile pe ea.**
- **Ce să zic, ăștia doi par destul de absorbiți unul de celălalt, am spus, arătând către colega mea de cameră.**
- **Interesant, a spus el. Dar le suntem simpatici, așa că hai să ne așezăm!**

Când m-am apropiat de Dana, aceasta și-a ridicat rapid privirea către mine. Imediat, pe față i-a apărut un zâmbet plin de entuziasm.

- **Să nu sufli nici o vorbă, am avertizat-o.**

M-am înroșit instantaneu.

- **Biiine... a răspuns, zâmbind larg în timp ce sorbea o gură de cafea.**

M-am așezat lângă Daniel. Hartley a pus tava noastră pe masă, după care s-a strecurat pe bancheta cealaltă, lângă Dana.

- **Bună dimineața!**
- **Frumoasă zi, nu-i așa? a întrebat Daniel, făcând cu ochiul.**

- ***Foarte*** **frumoasă, a început Hartley, până l-am ţintuit cu o privire ameninţătoare. Deşi nu are nimic deosebit.**
Dana a început să chicotească.
- **Domnişoară Corey, a spus Daniel. Dacă nu vrei să stârneşti bârfe, nu ar fi trebuit să îl laşi să-ţi lase semnul ăla enorm pe gât.**
-Poftim?
M-am uitat în jos, dar, bineînţeles, era imposibil să-mi văd gâtul fără o oglindă.
- **Te-am făcut să te uiţi! a exclamat Daniel, făcând- o pe Dana să izbucnească într-o serie de chicoteli amuzate.**
- **Cu prieteni ca tine... l-am ameninţat eu. Dar începeam să mă mai relaxez. Ori de câte ori mă uitam la faţa frumoasă a lui Hartley aflată chiar de cealaltă parte a mesei, mă simţeam un pic mai uşoară.**
- **Fii atentă, Corey, mi-a reamintit Daniel. Să nu laşi o noapte de pasiune să-ţi distragă atenţia de la adevărata cauză pentru care trebuie să lupţi. Cei de la Casa Ashforth au promis că nu vor abandona la meciul de azi, dar acum îmi fac griji că noi va trebui să o facem.**
- **De ce?**
- **Ursul şi Allison au un concert simfonic.**
- **Pe bune? Ursul interpretează muzică clasică?**
- **Cântă la tubă. Iar Allison e primă-vioară. O să dau nişte telefoane după *brunch*... S-a uitat la ceas, după care la colega mea de cameră. Nu-mi dai o mână de ajutor, Dana? Colega mea de cameră părea să aibă o adevărată dilemă, şi-aşa mi-am dat seama că i se aprinseseră călcâiele după Daniel. Nu**

exista vreun alt motiv pentru care să ezite măcar înainte de a-l refuza.

- **Pur şi simplu, nu pot, a zis ea, după câteva momente. M-aş scufunda ori de câte ori se apropie mingea de muie.**
- **Ceea ce nu contravine regulamentului, am subliniat eu.**

Telefonul meu a scos un clinchet, primisem un mesaj de la Damien.

Unde eşti? în sala de mese Beaumt?

Apoi, telefonul mi-a vibrat din nou şi am răspuns.

- **Alo? Damien?**
- **Te rog, spune-mi că eşti la *brunch,* a zis fratele meu. Pentru că tocmai acum urc scările.**
- **Poftim... pe bune? De ce?**
- **Cum adică „de ce"? Am venit să te văd. Eşti sus?**

Speriată, mi-am aţintit imediat privirea către uşă. Câteva secunde mai târziu, fratele meu şi-a făcut apariţia în arcadă, uitându-se concentrat în jur, de sub cozorocul şepcii lui, pe care scria „Harkness". Am lăsat telefonul să cadă pe masă când a dat cu ochii de mine şi apoi mi-a zâmbit. în secunda următoare, era lângă mine, aplecându-se să mă îmbrăţişeze.

- **Hei! Am dat de tine.**

A luat un scaun de la masa goală de alături şi l-a întors cu spătarul spre masă. Şi s-a aşezat în capul mesei, între Hartley şi mine. Mii de draci!

- **Ăăă, Dana? am spus eu. Ti-l prezint pe fratele meu mai mare, Damien.**

Fratele meu n-a părut să sesizeze tulburarea mea.

- **Deci *tu* eşti Dana! Mă bucur să te cunosc, în sfârşit, fato!**

Ea i-a zâmbit radios şi au dat mâna.

- **Şi poate că-l cunoşti şi pe Daniel? Şi, bineînţeles, pe Hartley...**

Mi-am simţit faţa înroşindu-se când i-am rostit numele.

- **Care-i treaba, Hartley? Văd că ai scăpat de ghips. Probabil că te-a apucat iar neastâmpărul.**

Neastâmpărul? Aveam să mor de ruşine în nici zece minute dacă nu puteam găsi o cale de a mă scoate din această situaţie. I-am aruncat o privire pe furiş lui Hartley. A avut destulă minte cât să nu pară prea amuzat. Damien a aruncat o privire prin încăpere.

- **Arată ca de obicei, pentru o duminică. Mă duc să iau o cană de cafea. Parcă nici n-am plecat de-aici.**

S-a ridicat din nou şi a pornit hotărât către căni.

- **Ah, vai de mine, am zis în şoaptă.**
- **Eşti roşie ca sfecla, mi-a spus Dana la fel de încet.**

Hartley a întins mâna peste masă şi mi-a strâns
scurt palma.

- **Menţine-ţi sângele-rece, frumoaso! Doar luăm masa. Ştiai că o să vină?**
- **Nu! am şuierat printre dinţi. N-a zis nimic de nici o vizită!**

Fratele meu s-a aşezat din nou, sorbind din cafea.

- **Ia zi, cum te simţi? m-a întrebat.**
- **Bine, am răspuns eu rapid.**

Ocinii lui albaştri mă cercetau cu atâta atenţie că mă făcea să mă simt neliniştită.
- Ei, mă bucur, a zis încet. Mama şi tata rn-au rugat să vin să văd cum te descurci.
- Dră... guţ din partea lor, am zis, cu impresia clară că pierdeam din vedere ceva. Ai venit cu trenul?
- Da, a răspuns el, măsurându-mă în continuare din priviri. Oare putea să-şi dea seama că făcusem singurul lucru pe care îmi spusese să nu-l fac? Nu că-mi păsa ce părere avea el despre relaţia mea cu Hartley. Dar viaţa mea se schimba cu viteza luminii şi mi-ar fi prins bine o zi în care să mă acomodez. Nu aveam deloc nevoie de cine ştie ce reproşuri din partea lui Damien.
Stacia şi-a ales tocmai momentul acela să se apropie de masa noastră, trecând pe lângă noi, prin spaţiul dintre banda rulantă unde erau lăsate tăvile şi uşă.
- Bună, Callahan, a zis dintr-odată.
Am întors capul din reflex, cam cu o milisecundă înainte de a-mi da seama că i se adresase fratelui meu.
Fratele meu, jucătorul de hochei. Da, bineînţeles că vorbea cu el!
- Bună, Stacia. Arăţi bine, ca de obicei! I-a făcut cu ochiul. O cunoşti pe sora mea, Corey?
Când privirea i-a alunecat de la Damien la mine, temperatura din ochii ei a scăzut imediat de la cote tropicale la limita de îngheţ şi chiar sub aceasta.
- Aaa, a rostit, încruntându-se. Ne-am cunoscut.
Şi apoi a ieşit cu paşi cam apăsaţi din încăpere.

- **Ce să zic, e neschimbată, a chicotit amuzat Daniel. Apoi s-a uitat la Hartley. A, rahat! Voi doi nu eraţi... ?**
Acum, chiar şi Hartley părea un pic zdruncinat.
- **Da... ăăa... nu mai suntem.**
- **îmi pare rău, tipule!**
Fratele meu şi-a îndreptat din nou atenţia asupra cafelei lui. Cu nervii întinşi la maximum, eram gata- gata să proclam *brunch*-ul încheiat când Bridger s-a apropiat, oprindu-se între mine şi fratele meu.
- **Ce faci, Bridger? l-a întrebat Hartley, înainte de a-şi goli paharul de suc.**
Bridger l-a ţintuit cu un zâmbet amuzat.
- **Voiam să te întreb şi eu acelaşi lucru. Te rog, spune-mi că cineva a trebuit să plece-n cârje din camera ta în dimineaţa asta... Sau trebuie să fac rost de încă o sticlă de burbon?**
- **Bridger, am suspinat eu, scandalizată şi stânjenită.**
- **Ei, hai, Callahan, a zis el, trecând în spatele meu, jucându-se cu coada mea. Tot weekendul am aşteptat să fac gluma asta. A ocolit masa noastră, pornind spre uşă, adresându-i un zâmbet strâmb lui Hartley. Şi, chiar în secunda aceea, a făcut ochii mari, când l-a recunoscut pe fratele meu. Eeei, Callahan, a zis, oprindu-se imediat. Nu te-am văzut...**
în tăcerea care s-a lăsat, Damien s-a uitat de la Bridger la mine, iar apoi, încet, ochii i s-au dus la Hartley.
- **Ce dracu'?**
Dracu' nu avea nici o legătură.

Noul meu iubit îşi masa maxilarul cu palma. Dacă exista o replică potrivită in situaţia tensionată care se instalase, nici eu, nici Hartley nu am reuşit să o găsim. Bridger stătea în continuare încremenit, lângă Dana şi Daniel, practic în uşă.

- **Eu doar, ăăă.... a îngăimat. îmi pare rău. Hartley i-a făcut semn din mână să plece, că răul era deja făcut, după care s-a întors să înfrunte privirea fioroasă a fratelui meu.**
- **Sora mea mai mică? a articulat printre dinţii încleştaţi Damien. Din 5 000 de studente, ea e ultima ta cucerire? îmi puteam da seama că Hartley încerca să se decidă dacă să se apere era sau nu cea mai potrivită strategie.**
- **Cucerire? a spus, încruntându-se. Nu este nimic de genul... Damien a clătinat din cap.**
- **Nu e cazul să stai aşa, ca un nemernic. Nu poţi pur şi simplu să dispari?**
- **De fapt, Callahan, a spus Hartley încet, aş fi un nemernic dacă aş face asta. Damien s-a uitat la mine, cu faţa roşie.**
- **Nici nu ştiu de ce am venit până aici.**
- **Nici eu nu ştiu, i-am răspuns, iritată. Fratele meu chiar a rămas cu gura căscată, atât de surprins a fost.**
- **Nu ştii, zău?**
- **Nu, Damien. Ce-ar fi să-mi spui?**
- **Uau... A hohotit sumbru. Nu-ţi face griji! N-o să le spun mamei şi tatei de ce ai uitat ce zi e azi.**
- **Ce zi e? a întrebat Dana. Cel puţin nu eram singura care nu înţelegea ce se petrecea.**

- **E 15 ianuarie. Am venit ca să mă asigur că e bine.**
- **A-ha, am spus, prosteste.**
„A-ha!"
Stomacul mi s-a rotit şi amintirile din 15 ianuarie anul trecut m-au năpădit, nechemate. Nu voiam să- mi aduc aminte. Totuşi, dintr-odată, se părea că nu aveam de ales. Lăsându-mi ochii în jos, am fost purtată înapoi cu un an.
Anul trecut, 15 ianuarie fusese o zi de sâmbătă. Dormisem până târziu şi ratasem micul dejun, după care îmi făcusem un sendviş cu ou şi costiţă la prânz. Mama fusese la alergat, chiar dacă acasă erau doar -12° C. Şi, până când venise acasă, eu întorsesem totul cu susul în jos, căutându-mi pantalonii de hochei.
- **I-am spălat, îmi spusese. Uită-te pe uscător!**
Am fugit pe lângă ea. *Am fugit.* Pe două picioare. Eram plină de iritare, îngrijorată că aveam să întârzii la meci. Habar nu aveam că lucrurile aveau să se schimbe total - că nu aveam niciodată să mai intru alergând în spălătorie.
- **Ăăă... Corey?**
Capul mi s-a ridicat brusc. Dana încercase să vorbească cu mine, dar eu fusesem pierdută - uitându-mă cu ochi goi la farfuria din fata mea.
-Da?
S-a încruntat la mine.
- **Ce s-a întâmplat pe 15 ianuarie?**
- **E... Am înghiţit în gol. Ea şi Daniel se uitau la mine cu priviri confuze. Hartley şi fratele meu păreau doar trişti. Azi... Acum**

înțelegeam de ce primisem două mesaje de la părinții mei deja - mesaje la care nu răspunsesem. „Sună-ne", îmi scriseseră. „Ne gândim la tine."
Nu aveam nici un chef să le explic. Nu voiam să fiu persoana aceea defectă, dar se părea că azi nu aveam de ales.
Aplecându-mă, mi-am cules cârjele de pe jos.
- **Trebuia să-mi sun părinții în dimineața asta și abia acum mi-am adus aminte, m-am bâlbâit. M-am ridicat de pe scaun și am pornit-o în cârje către ușă. Damien s-a ridicat să vină după mine.**
- **Meciul e la unu jumătate! a strigat Daniel peste umăr.**

Capitolul douăzeci și doi

15 ianuati&

Corey

- **Meciul e la unu și jumătate, spusese tata printre dinții încleștați.**
Era la volanul mașinii noastre, iar eu mă grăbeam să-mi arunc echipamentul în spate. Antrenorul n-ar fi trebuit să ajungă atât de aproape de aruncarea pucului, din nou. Ca de obicei, sosirea cu întârziere a tatălui meu avea să fie din vina mea.
- **îmi pare rău, spusesem, alergând să mă urc pe scaunul din dreapta-față.**
Nu-mi aduc aminte drumul cu mașina. Sigur nu fusese aglomerat, nu în orășelul nostru liniștit. La ce mă gândisem pe drumul spre patinoar? La cine știe ce temă? La băiatul cu

care abia începusem să ies la întâlniri - a cărui față acum abia dacă mi-o mai aminteam?
înainte de accident, fusese atât de ușor să mă uit pe fereastră la peisajul înghețat, fără să mă gândesc la nimic. Nu știusem că ar fi trebuit să iubesc fiecare clipă, că fiecare minut în care mă simțeam întreagă și puternică trebuia venerat. Nu știusem.
Ajunsă înapoi la McHerrin, m-am retras în camera mea.
- Frumoasă cameră, a murmurat Damien.
M-am așezat pe pat și mi-am dat jos ortezele. Trăgându-mă în așa fel încât să mă sprijin de pernă, m-am așezat cu spatele la perete.
O privire la ceas mi-a arătat că era aproape douăsprezece. Mă întrebam ce făceau părinții mei acum, dar eram prea lașă ca să pun mâna pe telefon și sa îi sun. în funcție de program, era posibil ca tata să aibă meci. Pentru binele lui, speram că era unul în deplasare. ¡Speram că ora unu și jumătate nu avea să-l găsească stând în același loc în care se aflase acum un an.
La fiecare dintre meciurile mele, mereu fusese acolo, în boxă, cu un fluier la gât și un dosar în mâna. îmi era greu să mi-l închipui fără aceste două lucruri. O coechipieră m-a întrebat o dată în glumă dacă tata purta fluierul ăla la gât și când se ducea la culcare. Poate că mă străduisem atât de mult pe teren pentru că era mereu acolo, privindu-ina. Era un antrenor atât de bun și un om atât de corect încât nu mă simțisem niciodată limitată de faptul că eram în același timp fata și sportiva lui.

Fusese totul în regulă până în ziua în care nu mai fusese.
Bietul tata! Trebuise să vadă totul întâmplându-se.
Patinam cu forţă, mergând rapid cu spatele. Pucul a ţâşnit pe gheaţă spre mine. M-am aplecat să pasez, dar o alta jucătoare - o adversară - s-a aplecat şi mai mult. Şi-a împins crosa înspre pucul care aluneca cu viteză, dar a nimerit patina mea.
Din momentul acesta, amintirile îmi sunt doar un colaj alcătuit din ce mi-au spus ceilalţi mai târziu.
Cumva, m-a împiedicat atât de tare că am fost proiectată în aer, în spate. Am trecut peste cealaltă jucătoare într-un arc aproape perfect. Şi apoi am aterizat pe spate. După care am leşinat pentru câteva secunde.
Când am deschis ochii, tata era deasupra mea.
- **Corey, eşti bine? mă întrebase.**
- **Da, îi răspunsesem.**

Şi chiar fusesem convinsă că aşa era. Mai mult, până la urmă mă ridicasem şi ieşisem de pe gheaţă pe picioarele mele.
- **Ia zi, ce se mai întâmplă cu tine? m-a întrebat Damien. Ţi-ai făcut programul pentru noul semestru?**

Mi-am dres vocea.
- **Cred că da. M-am înscris la un curs despre Shakespeare cu Dana. Şi la ăla de psihologie pe care- 1 ridică toţi în slăvi. Cu profesorul Davies.**
- **E un curs distractiv, a confirmat fratele meu, trecându-şi degetele peste cozorocul şepcii. Vrei să jucăm nişte RealStix?**

Am negat din cap. Azi nu voiam să fac nimic ce avea legătură cu hocheiul. Nici măcar cu joaca de-a hocheiul.

- **Ce zicea tipul ăla... Daniel despre un meci?**

M-am uitat în ochii fratelui meu, care erau calzi şi
senini. Am încercat să-mi înăbuş iritarea, pentru că nu încerca decât să mă ajute.

- **M-am înscris în echipa mixtă de polo pe apă. Tu ai jucat vreodată aşa ceva?**

Damien a negat cu o mişcare din cap.

- **Dar pare distractiv, totuşi.**
- **E-n regulă, am spus. De fapt, e mai solicitant fizic decât am crezut c-o să fie. Nu sunt rezerve. Aşa că, după o oră, gâfâim cu toţii, ca nişte bătrânici.**

Damien s-a uitat la ceas.

- **Vîn şi eu la meciul tău.**

Am dat din nou din cap, în semn de refuz.

- **Nu mă duc la ăsta.**

După lovitura îngrozitoare pe care o încasasem, stătusem pe bancă tot restul meciului. Cum stăteam acolo, sprijinită de perete, mă durea spatele. Dar mă dureau şi capul, şi umerii. Tata îşi făcuse griji dacă nu cumva aveam o contuzie uşoară. Pe lângă durerea intensă de spate, nu aveam alte simptome înspăimântătoare. Aşa că mersesem acasă. Luasem o doză dintr-un calmant obişnuit şi m-am dus la culcare neobişnuit de devreme.

în noaptea respectivă, mă trezisem cu o durere zdrobitoare în partea de jos a spatelui. Speriată la culme, mă dădusem jos din pat şi intrasem cu paşi nesiguri în camera părinţilor mei. Abia reusisem să

ajung, prabuşindu-mă pe saltea, pe partea mamei.
- Corey? mă strigase, dar îi auzisem glasul de parcă ar fi răzbătut de undeva foarte departe. Ce te doare?
Şi atunci leşinasem.
M-am trezit în spital, două zile mai târziu. Suferisem o intervenţie chirurgicală de proporţii, pentru eliminarea unui cheag de sânge care îmi apăsa pe coloană. Am dat cu ochii de nişte aparate care bipuiau, tuburi şi feţe îngrijorate peste tot. Doctorii mormăiau expresii ca „evoluţie neobişnuită" şi „prognostic rezervat".
Toţi au avut nevoie de ceva timp ca să-şi dea seama că drumul acela în miez de noapte în camera părinţilor mei fusese ultima oară când mersesem fără ajutor.
La unu, Hartley şi-a făcut apariţia în cadrul uşii camerei mele.
- **Bună, mi-a spus.**
- **Bună.**
Vocea mea părea slăbită şi anemică.
- **Mai e puţin şi trebuie să plecăm spre piscină.**
Nu voiam să purtăm o discuţie complicată, plină
de lacriini, sau să-i explic. Pur şi simplu, mi-am ferit ochii.
A intrat în cameră oricum, iar fratele meu s-a încordat instantaneu, părând gata-gata să îl apostrofeze.
- **Callahan, a zis Hartley încet. Am nevoie de câteva minute între patru ochi cu Callahan.**
Cu un mormăit indispus, Damien s-a ridicat şi s-a dus în camera comună. Am auzit

televizorul aprinzându-se chiar când Hartley a pus o geantă de mers la sală pe jos, chiar în fața mea.

- **Pot să te conduc până la sală?**
- **Nu cred că mă duc, am zis în șoaptă.**
- **Ei bine, eu cred că ar trebui, a spus Hartley, așezându-se pe patul meu. M-a cuprins în brațe, iar eu l-am lăsat să mă tragă la pieptul lui. Mi-am lipit nasul de umărul lui și i-am inspirat mirosul. Ceilalți te așteaptă. Chiar dacă e 15 ianuarie. Este o zi de luptat cu rahaturile.**
- **Mie-mi spui? am murmurat, cu fața lipită de pieptul lui. Brațele lui m-au strâns mai tare, și am stat pur și simplu acolo, îmbrățișându-ne. Aș fi putut să mă obișnuiesc cu asta.**
- **Am schițat ceva și eram curios ce părere o sa ai. S-a aplecat, scoțând un plic din geanta de mers la sală. A despăturit o foaie de hârtie și mi-a întins-o.**

Era o scrisoare adresată unui personaj de la Hollywood al cărui nume îl știam de ani buni.

Draga domnule Kellers,

***Nu am nici cea mai vagă idee ce o să decideți să faceți cu această scrisoare, dar știu că trebuia să o scriu. Timp de prea mulți ani am încercat* so *mă prefac că nu mă deranjează că nu ne-am întâlnit sau că ați prefera să nu îmi rostiți numele cu voce tare. Dar acum îmi dau seama câte alegeri am făcut în speranța că ați fi de acord cu ele. Sunt în anul trei la Colegiul Harkness. Am intrat aici fără să menționez numele dumneavoastră în rubrica de istoric familial a cererii. Fac parte din echipa de hochei. Am**

note destul de bune și mi-am ales specializarea științe politice.

Am avut un an dificil, inclusiv o accidentare care m-a ținut departe de sportul meu preferat. Având o groază de timp liber la dispoziție> a trebuit să mă opresc și să-mi dau seama ce e cu adevărat important. Și mi-am dat seama că povara respingerii dumneavoastră e ceva ce-am dus în spate de când mă știu.

Cred că ar trebui să mă cunoașteți, domnule. Nu o să vă cer bani sau vreo recunoaștere oficială că sunt fiul dumneavoastră. Nu pot să vă oblig să mă priviți în ochi, dar pot să ridic mâna și să vă spun că pentru mine asta contează. V-o cer acum, ca să pot să încetez să mă tot întreb dacă ați fi acceptat sau nu. Cu sinceritate, Adam Kellers Hartley **Mi-am ridicat ochii la el, expirând prelung pe gură.**

- **Uau... Al doilea prenume al tău este numele lui de familie?**

A dat afirmativ din cap.

- **Tu, dacă ai fi în locul meu, ai trimite scrisoarea asta?**
- **Da, Hartley. E un act de curaj.**
- **N-ar fi deloc ușor să dau ochii cu el. Am clătinat din cap.**
- **Nu de-asta e un act de curaj și cred că știi asta. Cel mai dificil lucru ar fi dacă nu-ți răspunde. Dacă te lasă să te uiți în zare, tot așteptând.**

Hartley s-a lăsat moale din nou pe patul meu.

- **Da. Dar m-am săturat să-mi tot fac scenarii. Vreau să fac pace cu întrebarea asta.**

Mi-am așezat palina pe abdomenul lui ca sculptat.
- Atunci trimite-o! E o scrisoare reușită.
Mi-a prins mâna, mângâindu-mi palma cu degetul mare.
- Hai să facem un târg! Trimit scrisoarea în drum spre meciul de polo pe apă.
M-am foit.
- Vezi tu, a fost frumos câteva minute, cât am discutat despre problemele tale, nu de ale mele. O să crezi că-s o mămăligă dacă nu mă prezint la meci?
- N-ai avea cum să faci nimic care să mă facă să cred că ești o mămăligă. S-a ridicat în șezut și mi-a ridicat mâna la buzele lui.
Dar tot vreau să vit.
- N-aș putea să zac în propria nefericire? Măcar o dată?
- Poți să zaci în propria nefericire mâine. Mai întâi mergem la meciul de polo.
- De ce?
A zâmbit larg.
- Pentru că i-am spus lui Daniel că o să joc și eu, ca portar. Și chiar aș vrea să fii martoră la măreția mea.
- Pe bune? Doar pentru că eram eu tristă? Nu am putut să nu zâmbesc. Ești sigur că e o idee bună? Dacă-ți lovești piciorul?
- Nu mă dădăci, Callahan.
Gropița lui și-a făcut apariția.
L-am sărutat pe vârful nasului.
- Ești un băiat malefic și manipulator.
- Mi s-au spus lucruri mai rele. Ia spune, unde-ți ții costumele de baie?
Am negat din cap.
- O să abandonăm oricum. Chiar dacă e să vin.

- **Nu-i adevărat! l-am convins pe Dana şi pe Bridger să joace si ei. Le-am spus că n-ar trebui să fii singură azi, că ai nevoie să fii înconjurată de prieteni.**

Inima mi s-a oprit pentru o clipită.

- **Pe bune? Şi chiar vin? Chiar şi Dana?**
- **Cred că îi place de Daniel. Zâmbetul lui Hartley a devenit mai larg. Dar *a zis* că o face pentru tine.**

Am chicotit. Dintr-odată, să-mi trăiesc viaţa cea nouă părea mai important decât să mi-o jelesc pe cea veche. Voiam să văd corpul aproape gol al lui Hartley băgat într-un colac, apărând poarta. Şi voiam să o văd pe Dana încercând să-şi păstreze curajul când avea să vadă mingea zburând spre ea.

- **Hartley, dispari de-aici pentru cinci minute. Mă schimb în costumul de baie.**
- **Asta-i Corey pe care o ştiu eu! îţi iau eu prosopul, a spus, desprinzându-şi membrele de ale mele şi ieşind.**

După ce a închis uşa, m-am lăsat pe podea şi m- am târât până la comodă, pentru că era o modalitate mult mai rapidă decât să-mi pun ortezele. Graţie eforturilor lui Pat, mă târâm cu mai multă viteză.

Dar să-mi dau jos jeanşii necesita să mă întorc de pe un şold pe celălalt, ca un peşte pe uscat. Era foarte sexy. *Absolut deloc. Hartley*

Fratele lui Corey se uita fix la ecranul televizorului, străduindu-se din răsputeri să mă ignore. Dar m-am aşezat oricum lângă el. Eram conştient că îi venea greu, dar în nici un caz nu aveam să mă simt vinovat că eram cu Corey. Dimpotrivă - eram al naibii de mândru de mine. Şi mă simţeam mai uşor

cumva. Să-i povestesc lui Corey tot istoricul meu familial ciudat fusese o mare ușurare.
- Ce face acolo? a întrebat Damien, fără să se uite la mine.
- Se schimbă în costumul de baie.
A întors capul.
- Pe bune? Ai convins-o să se ducă?
-Da.
Am încercat să nu par îngâmfat, dar e posibil să fi dat impresia asta. Doar un pic. A închis televizorul, după care și-a răsucit corpul către mine. Postura lui avea o doza de agresiune, dar știam că e doar de fațadă.
- Cu soră-mea, ha? Și-a trecut degetele rășchirate peste obraz. Fir-ar să fie... Măcar nu e Bridger.
- Ei, hai, tipule...
Am simțit un junghi de vinovăție că l-am aruncat în gura lupului pe prietenul meu cel mai bun, dar Damien avea dreptate. Poate că nu-i plăcea ideea că mă jucam de-a doctorul cu sora lui, dar aventurile trecătoare nu fuseseră niciodată stilul meu.
- Știi ceva, totuși? A fost tare morcovită de sărbători. Și cred că tu ești de vină.
Da, direct la țintă! Dar nu intenționasem niciodată să o fac sa sufere pe Corey. Și, dacă e să fim corecți, nu mi-a spus nimic. A făcut-o abia mai târziu.
- Am avut niște lucruri de lămurit. Mi-a luat ceva timp să-mi pun viața în ordine.
- Zic și eu așa... ai grijă, că știu unde stai.
Și iată că a venit și amenințarea.
- Știi ceva? Eu nu am o soră mai mică. De fapt, asta nu e adevărat. Am una, dar nu am tntâlnit-o niciodată. Și uite cum îmi puneam

sufletul pe tavă în fața tuturor azi! Mai lipsea să mă duc la cine știe ce show de televiziune, să-mi povestesc viața. Așa că nu știu exact cum e să fii în poziția ta. Dar nu e o problemă, pentru că sora ta e foarte importantă pentru mine.
M-a țintuit cu o privire furioasă și albastră care mă ducea cu gândul la a lui Corey.
- Tu doar poartă-te frumos cu ea.
- Așa am de gând. Ei, știi ceva? Te-am acoperit.
- Cum adică?
- M-a întrebat dacă fratele ei a fost un mare afemeiat, iar eu i-am spus că nu ai fost așa rău.
Pe chipul lui a apărut foarte încet un zâmbet.
- Dar ce contează dacă ain fost eu afemeiat sau nu? Atât timp cât ea nu e *cu* unul...
- Deci la tine e în regulă, doar la mine, nu?
Damien mi-a arătat degetul mijlociu, iar în secunda următoare Corey a deschis ușa camerei ei.
- Ăăă... băieți?
M-am ridicat imediat de pe canapea și am băgat precipitat prosopul lui Corey în geanta mea. Apoi i- am adus legitimația, petrecându-i șnurul pe după gât.
- Hartley? Și-a pus mâinile pe pieptul meu. Mulțumesc!
Ei, asta m-a făcut să mă simt de milioane. Așa că, fie ce-o fi cu Damien, am sărutat-o direct pe gură. Apoi mi-am băgat scrisoarea înapoi în plic, am lins marginea adezivă și l-am închis.

- **Hai s-o facem!**

I-am deschis uşa lui Corey şi am aşteptat până ce Damien şi-a pus geaca să vină cu noi.

- **Ştii ceva? i-am spus. As putea să-ţi împrumut un slip, dacă vrei să joci şi tu. în fond, eşti şi tu un beaumontian.**

- **Ba nu poate să joace! a protestat Corey. Absolvenţii n-au voie! Nu vreau să ne invalideze victoria.**

Auzind-o, n-am putut să nu-mi las capul pe spate şi să nu râd pe săturate.

- **Doamne, Callahan... Am uitat cu cine am de-a face.**

Când Corey a trecut pe lângă mine, în cârje, mi-am aplecat capul să îi mai depun un alt sărut pe creştet.

Chiar şi Damien rânjea şi am văzut cum atitudinea faţă de mine i s-a mai încălzit cu vreo două-trei grade.

- **Cei din familia Callahan joacă la victorie, a spus. Deschideţi calea, voi doi! Vreau să văd cum se câştigă un meci.**

Şi i-am arătat.

Capitolul douăzeci fi trei

^Tltal ¿ine/ mai/ tâ vzÄm/ decât/ mcUidata Corey, trei luni mai târziu

Stăteam cu Hartley pe canapea. Era o după-amiază de sâmbătă din aprilie, chiar după *brunch*, încercam să mă concentrez asupra piesei *Julius Caesar* de Shakespeare, dar Hartley m-a tras în poala lui, dându-mi părul de pe umăr. Apoi a sărutat locul acoperit până atunci de şuviţele de păr.

- **Nu pot să mă concentrez asupra unei piese de Shakespeare cu tine sărutându-mă pe gât, m-am plâns.**

- **Aşa că las-o baltă, a mormăit el. M-a tras peste pieptul lui şi i-am simţit corpul tare mişcându-se sugestiv sub mine. Piesa aia are 400 de ani. Poate să mai aştepte o jumătate de oră. Am putea să... mmm, a spus, cu palmele alunecându-i de-a lungul cutiei mele toracice şi a şoldurilor, cuprinzându-mi fesele. Am închis cartea, aruncând-o pe măsuţa de pe canapea şi m-am răsucit să îl sărut. O, da, te rog, a murmurat, cu buzele atingându-le pe ale mele.**

Mâinile îi bâjbâiau după poalele tricoului meu.

- **îmi pare rău că ţi-am dat speranţe false, i-am spus, prinzându-i mâinile cu ale mele. Dar trebuie să plec. Am programare la tuns. Şi tu ai de făcut nişte comisioane.**

A scos un mârâit slab si m-a tras mai aproape de el.

- **Mie-mi place părul tău lung.**
- **Hartley, am izbucnit în râs. Trebuie să-mi tund un pic vârfurile. Chiar trebuie. Aşa că trebuie să aştepţi câteva ore, bine? După balul Casei Beaumont, sunt a ta şi doar a ta.**

217/233

Şi-a lăsat capul pe spătarul canapelei şi a scos un oftat din rărunchi.

- **Din ce zici tu, vor fi câteva ore care vor trece cu viteza melcului. E cumva o strategie de-a ta de a scăpa de mersul la bal? Pentru că n-o să-ţi meargă.**

Mi-am ridicat mâna s-o trec uşor peste bărbia lui, savurând atingerea bărbii lui de sâmbătă pe buricele degetelor.

- **în nici un caz, i-am promis. M-am dat peste cap să cumpăr o rochie, ceea ce e cea mai nefericită activitate din lume pentru**

mine. Poţi să fii sigur că o să mă îmbrac cu ea.
Alunecând din poala lui, mi-am recuperat cârjele de pe podea şi m-am ridicat. Hartley s-a ridicat şi el, să mă sărute de „la revedere".
- Eşti fata perfectă, mi-a spus, cu buzele aproape de ale mele. Eşti superbă, dar nu-ţi plac cumpărăturile. Rochia aia o să arate grozav. Mototolită pe podeaua camerei mele. Am izbucnit în râs, iar el mi-a netezit părul peste umeri. Chiar îmi place aşa lung. Nu ziceam doar aşa, ca să te deturnez.
- Şi mie. Dar mi s-au ars vârfurile de la clorul din piscină, aşa că le tund un pic. Ne vedem mai târziu?
L-am mai sărutat o dată.
- Mai bine mai târziu decât niciodată, a spus el, aşezându-se din nou pe canapea.
- îmi place optimismul tău.
Mi-am trecut bretelele rucsacului peste umeri, am deschis uşa şi am ieşit in cârje pe hol. După ce am închis uşa în urma mea, m-am întors. în faţa uşii lui Hartley stătea un bărbat, cu aerul cuiva care tocmai ciocănise şi acum aştepta să i se răspundă.
- Vă rog să mă scuzaţi, i-am spus. îl căutaţi pe...?
S-a întors să dea ochii cu mine şi am tras aer rapid
în piept, surprinsă.
Pentru că Hartley chiar semăna foarte mult cu tatăl lui.
Am avut nevoie de câteva clipe să îmi recapăt capacitatea de a vorbi. Eram prea captivată de a-i analiza silueta înaltă şi părul

şaten, uşor ondulat. Avea aceleaşi buze pline ca şi fiul lui şi acelaşi nas bine proporţionat. Doar ochii erau totul diferiţi. Cei ai bărbatului erau albaştri şi nici pe departe la fel de calzi ca ai lui Hartley.

- Ştii unde e? a întrebat străinul, pe un ton discret.

Am dat în cap că da, regăsindu-mi glasul.

- O secundă... Nu plecaţi!

Când am deschis din nou uşa camerei mele şi am intrat, Hartley mi-a spus:

- Deja ţi s-a făcut dor de mine, frumoaso?

Apoi mi-a văzut faţa. Ce s-a întâmplat? închizând uşa în urma mea, m-am aplecat peste canapea, spunându-i în şoaptă:

-Tatăl tău e pe hol.

A făcut ochii mari, surprins la culme.

- Eşti sigură?

- Absolut.

Hartley s-a ridicat instantaneu de pe canapea.

- Rahat! Chiar în momentul ăsta?

- Ai primit vreun răspuns la scrisoare?

A clătinat din cap.

- Uau. Deci ăsta e momentul cel mare?

A ridicat din umeri, având în continuare ochii nefireşti de mari.

- Poate e mai uşor aşa, că nu trebuie să te frământi atât înainte.

A expirat prelung, pe gură. Apoi s-a uitat în jos la propriul corp, inventariindu-şi înfăţişarea iute. Purta jeanşi cu un tricou cu Red Sox şi o pereche de adidaşi de un portocaliu aprins.

- Arăţi *grozav,* Hartley, am spus eu în şoaptă. Şi, dacă nu-mi spui să nu, o să

deschid ușa asta. Poți să vorbești cu el aici, bine?
Hartley a aruncat o privire prin încăpere, de parcă atunci o vedea pentru prima oară. Apoi a dat din nou aprobator din cap. Nu știu dacă-și făcea aceleași calcule ca și mine - patul lui nefăcut ar fi reprezentat un decor și mai nepotrivit pentru o primă întâlnire cu tatăl lui decât mica noastră cameră de zi. L-am privind cum a tras aer adânc în piept. Am apăsat pe clanță, iar Hartley a fost cel care a deschis-o, să mă ajute, l-am șoptit la ureche:
- **Te iubesc atât de mult...**
M-am întors și am dat să plec, dar Hartley m-a prins de mână. Și, sub ochii tatălui lui, mi-a depus un sărut pe frunte înainte de a-mi da drumul.
M-am mai uitat o dată la bărbatul care venise la el. Acesta se uita lung la Hartley, cu chipul îmbujorat și corpul ca împietrit.
- **Intră, l-am auzit pe Hartley spunând înainte să deschid ușa exterioară și să ies din clădire.**
Hartley
Pentru câteva clipe bune, care parcă au durat o veșnicie, nici unul dintre noi nu a spus nimic. S-a așezat pe canapeaua lui Corey, iar eu am tras scaunul de la biroul Danei să stau față în față cu el. Mai văzusem de multe ori fotografii cu el, pe internet, dar era cu totul altceva să îl am în fața mea. Nu crezusem niciodată că aveam să respir același aer ca bărbatul acesta. Și îmi venea greu să îmi revin din șoc.
Cred că și lui îi venea foarte greu.
Așa că ne-am holbat unul la celălalt vreo două minute.

- Adam, a rupt el tăcerea într-un final. Şi-a dres glasul. îmi pare rău. Ştiu că scuzele mele vin ridicol de târziu. Şi nu prea mă aştept ca tu să înţelegi. Dar am venit aici sa ţi-o spun, totuşi.
în momentul acela, nu eram în stare de altceva decât să dau aprobator din cap. Acum, că era aici, în faţa mea, capul îmi vuia, plin de intrebări furioase. „Cum ai putut? Ştii cât de mult munceşte mama? Stii câţi copii mi-au vorbit batjocoritor? Noi te-am apărat şi nici măcar nu ştiu de ce!" Dacă aş fi deschis gura, zăgazul avea să cedeze. Aşa că am stat acolo, mut, înghiţind cu greu amăreala care îmi apăruse în gât. Chiar şi aşa - şi mi-e ruşine s-o recunosc - o parte din mine îşi dorea ca el să mă placă. Nu-i aşa că era o reacţie jalnică? După atâta amar de vreme, tot speram să fac o impresie bună.
Degetele lui băteau darabana pe cracul jeanşilor, trădându-i agitaţia. Aveau o nuanţă închisă, care arăta clar că erau scumpi, genul de haină pe care ar fi cumpărat-o Stacia. Purta o pereche de pantofi negri, eleganţi şi un sacou care probabil costa cât maşina maică-mii.
- Cum să-ţi spun... sunt în plîn proces de divorţ, a spus dintr-odată.
- Am văzut titlurile în presă, am recunoscut. Nu era ca şi cum mi-aş fi dorit să ştie că îi urmărisem viaţa prin intermediu] internetului de-a lungul anilor, dar divorţul lui apăruse la ştiri chiar după ce-i trimisesem scrisoarea aia. Toată lumea ştia de el.

- **Ei bine, scrisoarea ta nu mi-a parvenit decât după câteva săptămâni. Ai trimis-o la adresa din Connecticut, iar eu am stat în Los Angeles în perioada asta.**
Am dat din nou din cap, încercând să mă concentrez asupra cuvintelor lui. Dar, zău aşa, cum stăteam acolo parcă nici nu mai eram în propriul corp. Nu puteam să mă abţin, mă holbam la el, observând toate asemănările mici sau mari dintre noi. Avea sprâncenele dezordonate, ca ale mele.
- **Soţia mea - fosta mea soţie - mi-a descris plicul şi mi-a spus cine era expeditorul. Şi atunci i-am mărturisit despre existenţa ta.**
- **I-ai mărturisit?**
Cuvintele mi-au ieşit de pe buze ca un fel de scârţâit anemic.
A dat aprobator din cap.
- **Nu a ştiut de tine. Am făcut o groază de greşeli, Adam. Dar luna trecută i-am spus, totuşi, chiar dacă deja mă părăsise. Nu-i niciodată o idee bună să păstrezi secrete într-o căsnicie. Am avut nevoie de douăzeci de ani ca să-mi dau seama de asta.**
Nu ştiu de ce, dar mi s-a părut amuzant, şi am zâmbit.
- **Ce e? m-a întrebat.**
- **Nimic. Doar că... aveam impresia că eu pricep greu.**
Auzind asta, tatăl meu a zâmbit şi el. Dar surâsul lui era plin de tristeţe.
- **în fine, am aşteptat încă o lună înainte să vin să te văd. Pentru că nu voiam să-ţi apară numele în articolele despre divorţul meu. Nu voiam să-mi asum riscul ca Dumnezeu ştie ce reporter să construiască**

un scenariu că există o legătură între una şi cealaltă. Nu ai nevoie de asemenea atenţie negativă. S-a sprijinit de spătarul canapelei lui Corey, proptindu-şi un picior pe genunchiul celuilalt. Şi nu le-am spus nici copiilor despre tine încă, Adam. Pentru că le-am pus în cârcă destule dintre rahaturile mele în ultima vreme.
Şi-atunci am izbucnit un pic. Probabil din cauza modului relaxat în care spusese „copiii mei". Replica plină de furie mi-a sărit efectiv din gură.
- Având în vedere că eu sunt obişnuit cu rahaturile tale, nu-i nici o grabă, nu?
Iniţial, tata a părut surprins. Apoi, zâmbetul acela trist i-a reapărut pe chip.
- Ai dreptate.
Dar am scuturat din cap, un refuz mut.
- Nu, doar că... Am tras aer adânc in piept şi apoi l-am eliminat. Nu ţi-am cerut să ne cunoaştem ca să ţip la tine.
Şi totuşi, chiar când spuneam cuvintele acestea, mi-am dat seama că nu ştiam deloc ce aşteptări aveam. îmi dorisem dîntotdeauna un tată ca toţi ceilalţi, dar, la 21 de ani, poate că depăşisem vârsta la care aşa ceva era cu putinţă.
- Adam, ar fi ciudat dacă *nu* ai simţi furie faţă de mine. Am fost conştient de asta când am pornit spre tine.
- M-ai luat pe nepregătite.
- Ştiu asta. Dar pur şi simplu... sunt anumite lucruri care nu se pot face la telefon. S-a foit pe loc, stânjenit. Am trei copii mai mici. Băieţii - Ryan şi Daniel - au

11, respectiv nouă ani, iar fetița, Elsa, are șapte.
Ryan. Daniel. Elsa.
- **Asta a fost partea cea mai grea, am răbufnit eu, fără să trec cuvintele prin filtrul autocenzurii.**
-Care?
- **Să am niște frați care nu știu de existența mea.**
îi văzusem atunci, în cartierul unde stătea Stacia. îi spusesem lui Corey că nu apucasem să îi văd bine, și așa era. Dar imaginea îmi rămăsese întipărită in minte oricum. Puteam vedea și acum brațul unuia dintre băieți ridicat peste cap si pe celălalt alergând pe peluza aceea perfect întreținută pentru a prinde mingea. Niciodată nu m-am simțit mai mult ca un intrus ca atunci.
- **Bine. O să le spun când mă văd cu ei, weekendul viitor.**
Am negat din cap, pentru că mi-am dat seama că eram egoist.
- **Știi ceva? Nimic din ce s-a întâmplat nu e vina lor. Așa că nu e nevoie.**
Tata s-a aplecat spre mine.
- **Nu, ai avut dreptate de la început. Secretele n-au făcut altceva decât să-mi macine viața. O să le spun și vor fi mirați vreo zece minute. Și, după aceea, o să fii ca o vedetă rock în ochii lor. A zâmbit din nou, un zâmbet sută la sută sincer. Vedeam și eu că simplul fapt că se gândea la copiii lui îl făcea să se lumineze. Vorbesc serios. Un frate mai mare care joacă hochei? Vei avea rapid un fan club înfocat. Ai grijă ce-ți dorești, că s-ar putea să și primești.**

Mi-am masat genunchiul, gândindu-mă cât de mult trecuse de când nu-mi mai pusesem patinele.

- N-ai putut să joci anul ăsta?

- Nu. Mi-am rupt piciorul în două locuri.

- Cred că a fost tare greu.

Am ridicat din umeri.

- Da, aşa a fost. Dar sunt bine acum. Plus că am cunoscut o fată de milioane.

Eram foarte conştient că eu şi Corey s-ar putea să nu ne fi cunoscut dacă nu mi-aş fi rupt piciorul. Aş fi putut să fiu şi acum în cea mai bolnavă relaţie din lume cu Stacia. Şi rahaturile mele nu ar fi fost învinse.

- Am putea să mergem la un meci al celor de la Rangers, toţi cinci, a propus tata.

Am ridicat o sprânceană, privindu-l fix.

- Rangers, zici?

M-a luat prin surprindere când a pufnit într-un chicotit amuzat.

- Tu cu cine ţii?

- Cu Bruins, bineînţeles. Ăia de la Rangers sunt nişte fătălăi jenanţi.

- Bine de ştiut, a spus, relaxându-şi un pic poziţia umerilor. Chiar că e bine de ştiut.

Corey

E de la sine înţeles că cele două ore pe care le-am petrecut la coafor şi ocupându-mă de câteva comisioane au fost o adevărată tortură.

Mi-am petrecut tot acest timp încercând să-mi închipui cum decurgea prima lor discuţie. Şi nu mă puteam hotărî dacă eram supărată pe tatăl lui Hartley pentru că apăruse aşa, tam-nesam, la uşa lui. Era mai bine să vii fără să anunţi înainte sau să nu vii deloc?

Era o zi caldă pentru aprilie şi am transpirat în drumul spre casă. Aveam ortezele cele noi deja de o lună şi mă mişcăm destul de bine cu ele. Oricât aş fi vrut sa nu o fac, trebuia să recunosc ca noua tehnologie era aproape uimitoare. Tot trebuia să folosesc o pereche de cârje cu sprijin pe antebraţe, dar chiar mergeam pe propriile picioare, nu mi le împingeam înainte, ca pe nişte catalige. Mi-era mult mai uşor să urc şi să cobor trepte şi rar se întâmpla să mai folosesc căruţul, doar acasă, în camera de cămin.
Când, în sfârşit, am ajuns acasă, am găsit un bileţel pe canapea.

Callahan... am atât de multe să-ţi povestesc! Dar am împrumutat maşina Staciei să mă duc până acasă, să vorbesc cu mama. Trebuia. Sigur-sigur o să mă întorc până la opt seara... aşa că îmbracă-te cu rochia aia.

Te iubesc!

H.

Tensiunea mi se părea insuportabilă, bineînţeles. Dar trebuia să am răbdare. I-am trimis mesaj:

Ai grijă la drum, NU MERGE CU VITEZA!

Te iubesc!

C.

M-am dus la masa de seară cu Dana şi Daniel, care de-abia aşteptau să meargă la Balul Beaumont împreună. Daniel avusese nevoie de două luni ca saşi facă curaj să o invite în oraş pe Dana. Acum, că erau împreună de câteva săptămâni şi că mă aşteptam să-l văd pe Daniel ieşind din camera Danei mâine-dimineaţă, îmi pregătisem o groază de glume ironice

pentru *brunch*-ul de mâine, pentru orice eventualitate.
Dar în seara aceasta eram atât de preocupată de ce se petrecea în viața lui Hartley încât abia dacă le puteam urmări conversația.
- E totul în regulă, Corey? m-a întrebat Dana după a treia oară în care nu i-am răspuns la o întrebare simplă.
- Ăaă? Da, sunt bine.
- Unde e Hartley? a întrebat. Nu vă certați, nu?
Am clătinat din cap.
- S-a dus la mama lui pentru câteva ore. Are... are o chestiune de familie azi. A zis c-o să se întoarcă în timp util ca să mergem la bal.
Dana s-a uitat la ceasul de la mână.
- Hai să mergem să ne pregătim! Pot să-ți fac unghiile cu aceeași culoare ca rochia.
M-am strâmbat.
- Pare c-o să dureze ceva timp.
- în seara asta nu ești sportivă, Corey, a spus ea. în seara asta ești o femeie rafinată, care merge la o petrecere.
- Dacă zici tu... am oftat.
Sinceră să fiu, nu-mi păsa deloc de asta, cât timp sportivul meu se întorcea la mine teafăr și nevătămat.
- N-o să-mi spui ce se întâmplă cu Hartley, nu-i așa? a încercat Dana să mă tragă de limbă.
Nu puteam să-i văd fața, pentru că aveam ochii închiși. Dar îi puteam simți respirația pe față în timp ce-mi dădea cu fard pe pleoape.

- **îmi pare rău, am răspuns. Nu se cuvine să povestesc eu. Dar nu e nimeni bolnav sau pe moarte, jur! Sunt doar probleme familiale.**
- **Ei, asta-i bine, a răspuns Dana şi nu mi-am dat seama dacă se referea la ce-i spusesem despre Hartley sau la machiajul pe care mi-l făcuse. Deschide ochii şi uită-te în oglindă!**

Aşa am făcut. Şi, când s-a dat dintre mine şi oglindă, era ca şi cum mă privea o cu totul alta fata faţă de cum mă ştiam. Nu fusesem niciodată pasionată de machiaj şi, după accident, mă dezobişnuisem să mă mai machiez. Fata - nu, *femeia* din oglindă era mai strălucitoare şi mai stilată decât cea pe care o vedeam de obicei în oglinda. Dana îmi promisese că nu avea să exagereze şi se ţinuse de cuvânt. Dar priceperea ei parcă îmi făcea faţa să se vadă maî clar. Culoarea de un auriu-maroniu a fardului de ochi îmi punea în valoare nuanţa părului, care era neted şi ondulat doar la vârfuri după vizita la coafor.

Dar partea mea preferată din toate pregătirile era rochia. Dana o alesese, bineînţeles, şi se întrecu se pe sine. Era roşie şi lungă. (Dana spusese că era o rochie maxi, ce-o fi însemnând şi asta...) Modelul era incredibil de simplu - se lărgea uşor de la corsajul mulat, cu bretele, formând o învolburare de mătase în jurul tălpilor. întinderea continuă de material îmi masca ortezele, redând u-mi silueta zveltă pe care nu o mai văzusem în oglindă de mai bine de un an.

- **Uau, a suspinat Dana. Hartley o să leşine... Asta dacă o să vină.**
Nu mă mai săturam să mă admir. Când fusese ultima oară când mă uitasem în oglindă fără să fiu năpădită de gânduri critice? Tare demult. Trecuse o eternitate de atunci. Şi eram conştientă, în adâncul sufletului meu, că rochia şi machiajul nu mă făceau să fiu cu adevărat altfel. Dar îmi dădeau prilejul de a mă opri o clipă şi de a mă cerceta, de a-mi aprecia toate părţile vizibile ale corpului meu care erau vii şi nevătămate - îmbujorarea tenuluî sănătos, părul care crescuse... Oglinda îmi era o bună prietenă, deşi eu o evitasem atâta vreme.
- **îţi place? m-a întrebat şoptit Dana.**
Ştiam că se referea la machiaj, dar ar fi putut la fel de bine să mă întrebe despre toată viaţa mea.
- **Da, i-am spus. Chiar îmi place.**
Chiar după ora opt, telefonul meu a scos un ciripit, anunţându-mă de primirea unui mesaj de la Hartley.
Sunt pe drum. îmi pare atât de râu...
I-ara răspuns:
Nu mai scrie mesaje la volan! Poţi să întârzii oricât
e nevoie. Plec înainte cu D&D.
în timpul celor două ore care se scurseseră de când plecasem de acolo, sala de mese a Casei Beaumont fusese metamorfozată. Mesele cele mai mari fuseseră scoase, făcând loc pentru o formaţie cu cinci membri şi un ring de dans. De pe mesele rămase îşi revărsau lumina zeci de lumânări. Mai multe perechi dansau in mijlocul încăperii, iar alţii stăteau de vorbă în grupuleţe, pe lângă pereţi.

Nu mă puteam abține să nu stau cu ochii pe uşă, aşa că nu l-am văzut pe Bridger apropiindu-se pe furiş. înainte să apuc să protestez, m-a apucat de talie şi m-a învârtit bine înainte de a mă pune din nou jos.

- **Cine eşti tu şi ce-ai făcut cu Callahan? m-a întrebat, dându-mi înapoi cârjele, care căzuseră pe jos.**
- **Ăăă... mulțumesc?**

Primisem diverse versiuni ale aceluiaşi compliment de vreo zece ori în ultima jumătate de oră. Era foarte măgulitor, dar începeam să mă întreb dacă asta nu însemna că ar fi trebuit să mă aranjez mai mult în viața de zi cu zi.

- **Pe bune, arăți grozav, mi-a zis. Unde dracu' e Hartley? Dacă ți-a dat țeapă, îl umflu în bătaie.**
- **Nu-i cazul, am răspuns. E-n drum spre noi. O să ajungă dintr-un moment într-altul. Bridger s-a încruntat, dar nu i-am mai dat şi alte detalii. Nu mă prezinți partenerei tale? O blondă necunoscută, cu un piept generos, stătea în spatele lui. Nu îl văzusem niciodată pe Bridger cu aceeaşi fată în două seri legate. Părea să le schimbe ca pe şosete.**
- **Bineînțeles! Ți-o prezint pe... şi-a dres glasul.**
- **Tina, a intervenit ea.**
- **Bună, Tina! l-am întins mâna rapid, încercând să maschez gafa lui Bridger. încântată de cunoştință!**
- **Asemenea, a răspuns ea, pe un ton rigid.**
- **Să nu cumva să nu dansați din cauza mea, le-am spus.**

Tina l-a tras de braţ, iar el m-a privit ridicând din sprâncene. Cred că i se părea o grosolănie să se ducă să danseze când eu nu prea puteam să fac acelaşi lucru.

- Hai, du-te, i-am spus în şoaptă.

M-a pupat pe obraz înainte de a-şi conduce partenera pe ring. I-am privit preţ de câteva minute. Bridger era un dansator priceput, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că probabil şi Hardey era la fel. Nici unul dintre ei nu prea avea inhibiţii, asta era clar.

Am zâmbit automat când Hartley a întrat, în sfârşit, pe uşă, întorcându-şi capul într-o parte şi-n alta, căutându-mă. Mi-am dat seama că se dusese repede acasă să se schimbe, dar nu petrecuse prea mult timp pregătindu-se. îşi pusese nişte pantaloni de doc şi o cămaşă, dar ambele articole de îmbrăcăminte ar fi avut nevoie de un fier de călcat sau măcar de vechiul truc cu ţinutul pe umeraş în baie, cât făceai duş. Şi nodul de la cravată fusese făcut în grabă.

Şi totuşi, clar, era cel mai frumos bărbat de-acolo. Detaşat.'

Zâmbetul mi s-a lărgit în timp ce-l priveam, îndreptând u-mi un pic spatele, am aşteptat să mă zărească în sala aglomerată. Din păcate, Stacia a dat de el mai înainte. Am văzut-o apropiindu-se cu paşi legănaţi de el. Hartley a scos din buzunar ceva, probabil cheile de la maşină. L-am văzut cum i-a mulţumit, după care i-a dat un pupic scurt pe obraz.

în tot acest timp, ochii lui s-au tot plimbat încolo şi încoace, căutându-mă *pe mine.*

„Aici, aici!" l-am ghidat telepatic. în secunda următoare, ochii i s-au îndreptat spre mine, trecând peste fata mea. Apoi a tresărit un pic înainte de a-si întoarce ochii la mine. în timp ce fața i s-a luminat cu cel mai frumos zâmbet cu putință, se strecura printre oameni si scaune, grăbindu-se către mine. Mă așteptam să mă cuprindă în brațe, dar în loc de asta s-a oprit în fața mea.

- **O, *Doamne*, Callahan, a spus, uitându-se fix la mine. Adică... uaaau! A mai făcut un pas spre mine. îmi pare rău că am întârziat, am...**
- **Șșt, i-am spus, pecetluindu-i buzele cu două degete. Nici măcar nu ai întârziat foarte mult.**

I-am aranjat gulerul cămășii.

- **Da, dar... Și-a cuprins ținuta într-o privire și a pufnit într-un hohot scurt. Te-am convins cu greu să vii la chestia asta și voiam să o facem ca la carte. Trebuia să-mi iau costumul de la curățătorie. Dar e închis la ora asta. S-a apropiat și mai mult de mine, trecându-și palmele peste coastele mele. Doamne, ce frumoasă ești, mi-a spus. Apoi m-a sărutat pe buze, în fața lui Dumnezeu și a întregii lumi.**

Iar eu m-am lăsat în voia lui.

Formația a început să cânte o melodie lentă, iar Hartley a făcut un pas înapoi, zâmbind.

- **Hai să mergem! Lasă cârjele!**

Și-a pus mâinile pe șoldurile mele. M-am aplecat în față, sprijinindu-mi greutatea pe ambele picioare, blocând articulația de la genunchi a noilor mele orteze. Punând cârjele pe un scaun aflat în spatele meu, m-am uitat în jos, pășind cu grijă și urcându-

mă întâi pe unul, apoi și pe celălalt pantof al lui Hartley.
- Asa, mi-a șoptit la ureche.
Cu pași mici, a pornit cu spatele prin mulțimea de dansatori, cu picioarele mele pe ale lui. Exact cum exersasem.
Și iata-ne, dansând lent împreună, îmbrățișați. Dacă cineva s-ar fi uitat la noi, poate că nu și-ar fi dat seama că, fără susținerea brațelor lui Hartley, n- aș fi putut să stau în picioare de una singură.
- Ei, uite pentru asta am depășit eu limita de viteză în drum spre casă, mi-a spus, sărutându-mi părul.
- E grozav, am întărit eu. Dar, dacă nu-mi spui *chiar acum* ce s-a întâmplat cu tatăl tău, o să explodez.
A chicotit vesel.
- Da, domnită! Dar o să am nevoie de ore întregi ca să-ți povestesc tot.
- Am tot timpul din lume.
Nasul lui mi-a gâdilat jucăuș urechea.
- O să-ți spun absolut tot, jur! Dar parcă se învârte și acum lumea cu mine și nu știu sigur de unde să încep.
- Sigur a primit scrisoarea ta.
Buzele lui Hartley au trecut ușor peste obrazul meu.
- Da. Dar a sosit chiar în perioada divorțului.
Mi-am ridicat ochii la Hartley.
- Am citit ceva despre asta. A fost căsătorit cincisprezece ani?
- Da, mi-a confirmat. Când am citit articolul ăla, chiar m-am întrebat dacă a primit sau nu scrisoarea mea.
- Dar a primit-o.

A dat din cap, confirmându-mi.

- Soția lui... fosta soție, în fine, i-a spus la telefon... „ai primit un plic de la cineva pe nume Adam Hartley, scrie că e personal și confidențial". Și atunci i-a povestit despre mine.

Capul mi s-a lăsat pe spate brusc și m-am uitat în ochii lui, ceea ce ne-a dezechilibrat pentru o clipă. Piciorul mi-a alunecat de pe pantoful lui Hartley, ajungând pe pardoseală.

- N-a știut de tine?

A clătinat din cap.

- Dar mi-a zis că, atunci când i-a spus de plic, n-a ezitat nici o clipă. Și că, dacă ar fi fost sincer cu ea în legătură cu asta și o groază de alte lucruri, poate că n-ar mai fi divorțat.

- Dureros, am zis eu. Se pare că și el are o groază de raliaturi cu care să se lupte.

Palmele lui Hartley au trecut ca o boare peste spatele meu.

- Azi mi-am dat seama că are nevoie de o armată demnă de un imperiu ca să se lupte cu câte rahaturi are. Dar, la cum l-am văzut eu, se pare că a început lupta.

- Despre ce ați vorbit?

- Câte un pic din toate. Am stat împreună cam o oră și jumătate, cred. Și o să mă văd dîn nou cu el luna viitoare.

- Uau!

- Nu mă puteam abține să nu mă holbez la el, sincer să fiu. Era ca și cum m-aș fi uitat într-o oglindă de-aia din bâlci - semăna perfect cu mine, dar era cumva diferit.

- Hartley, sunt convinsă că și el la fel, nu-și putea lua ochii de la tine. Ești delicios.

A pufnit.
- Eşti în limbă după mine, Callahan.
Melodia lentă a ajuns la final, iar formaţia a atacat un cântec mai ritmat, un swing. Trebuia să ne retragem de pe ring. Hartley şi-a întins ambele braţe şi a pornit-o cu spatele, iar eu m-am sprijinit de el, folosindu-mă de corpul lui ca de o pereche de cârje. Cu noile cârje, paşii mei nu aveau să fie niciodată graţioşi. Dar erau cu mult mai fireşti decât înainte.
- Vai, îmi pare rău! a zis dintr-odată Hartley. Mergând cu spatele, dăduse peste decanul Dar ling.
Acesta s-a uitat la noi, după care a înlemnit.
- Domnişoara Corey Callahan! a exclamat. Nu mă aşteptam să dau de dumneata pe ringul de dans - ceea ce, iată, e o altă greşeală ridicolă de care mă fac vinovat.
- Nici eu nu mă aşteptasem să fiu aici, am recunoscut. Dar mi s-a spus că prezenţa la Balul Beaumont e obligatorie.
- Aşa cum şi trebuie, ne-a zâmbit decanul. Continuaţi!
Hartley m-a tras sub braţul lui, lipindu-şi şoldul de al meu. Şi-a petrecut un braţ pe după talia mea, iar pe celălalt şi l-a tras în faţă, peste abdomen şi în faţa mea, ca să mă pot sprijini de el. Aveam nişte scheme noi, aşa în tandem. Aşa era mai distractiv să mergem la petreceri decât înainte, cu garda mea de corp personală de care să mă pot sprijini mereu. Şi pe care să-l pot săruta ori de câte ori voiam.
Bridger ne-a făcut semn din cadrul unei uşi pe care n-o mai văzusem deschisă până atunci.

- **Ce-i acolo?**
- **O terasă, a spus Hartley. Vrei să ieşim acolo câteva minute?**
- **Sigur, am zis şi am întins mâna după cârje, dar Hartley m-a oprit.**
- **Mergi cu mine. N-o să te las singură.**

S-a postat în faţa mea, cu mâinile pe lângă corp şi s-a lăsat pe spate, să mă prindă, l-am prins braţele cu mâinile, lăsându-mă peste el, să mă susţină. Nu erau decât vreo cinci metri până la uşă. Am avut ceva probleme cu pragul, care era o excrescenţă de piatra faţă de suprafaţa pardoselii. Aşa că Hartley m-a prins de şolduri şi m-a ridicat, s-a rotit la 180 de grade şi m-a lăsat jos de cealaltă parte. Apoi m-a prins de talie, oferindu-mi cealaltă mână să mă sprijin de ea, şi am pornit cu paşi înceţi către prietenii noştri, în beznă.

Când am ridicat privirea, am dat de un tip necunoscut care mă privea, cu o expresie întrebătoare întipărită pe chip.

- **Nu sunt beată, i-am zis. Asta e starea mea normală.**
- **A, îmi cer scuze, a zis, luându-şi ochii de la mine.**

Am dat din cap.

- **Mă distrez un pic pe seama ta, atâta tot.**

Apoi am auzit zgomotul inconfundabil al unui dop de plută şi am întrezărit cosiţele blonde ale Staciei care s-a întors spre noi, cu o sticlă in mână.

- **Colîn, paharele?**

Tipul care se holbase la mine a întins mai multe pahare din plastic transparent, puse unul într-altul, iar Stacia a început să toarne câte puţin în fiecare. Hartley mă ţinea lângă

el şi am simţit mireasma serii de aprilie. Venea primăvara. Parcă nu-mi venea să cred, dar primul meu an la Harkness avea să se încheie în şase săptămâni.
Colin a împărţit paharele, dar când ne-a oferit câte unul lui Hartley şi mie, acesta a refuzat. Afară nu erau scaune şi avea nevoie de ambele mâini ca să mă poată menţine în poziţie verticală.
- Staţi puţin, a spus Bridger. A dispărut undeva în spatele nostru, după care a revenit o secundă mai târziu, cu un scaun din sala de mese, pe care l-a poziţionat în spatele meu.
- Mulţumesc, Bridger, am spus, aşezându-mă.
În momentul acela, Stacia a venit la noi, cu două pahare.
- Arăţi grozav în seara asta, mi-a spus. Când mi-am dat seama că vorbea cu mine, aproape că am fost prea uluită ca să-i pot răspunde.
- Mersi, m-am bâlbâit. Şi tu la fel. Dar asta e de la sine înţeles.
Era întuneric. Dar pot să jur cu mâna pe inimă că mi-a făcut cu ochiul.
Bridger a ridicat paharul.
- în cinstea bunurilor de contrabandă, a închinat.
Consumul de alcool era interzis la balurile organizate de colegiu.
- în cinstea bunurilor de contrabandă, am repetat cu toţii.
Şampania mi-a atins limba cu toată aciditatea ei catifelată. Era fenomenală. Am tras uşor de mâna lui Hartley, iar el s-a aplecat spre mine. I-am şoptit la ureche:

- **Stacia mi-a făcut un compliment şi tatăl tău a venit la uşa ta... toate în aceeaşi zi. Cred că a venit Sfârşitul Lumii.**
El m-a sărutat pe gât.
- **Ai observat? Asta-i o pileală de prima-ntâi.**
- **Da. Ţi-adud aminte ce s-a întâmplat data trecută când am băut şampanie scumpă?**
- **Şi eu mă gândeam exact la asta, mi-a răspuns şoptit Hartley, lipindu-şi gura de lobul urechii mele.**
- **Unde-ai fost toată ziua, Hartley? a întrebat Bridger, punând o mână pe umărul lui Hartley.**
- **Dacă ti-aş da o mie de ocazii să ghiceşti, tot n-ai putea s-o nimereşti, a răspuns el.**
- **Ei, acum chiar trebuie să-mi spui.**
- **Bridger, nu sunt pregătit să-ţi spun totul. Dar o să zic atât - azi i-am dus maică-mii un cec cu pensia alimentară pe doisprezece ani.**
- **Poftim? am exclamat, surprinsă. N-ai zis nimic de asta!**
- **Răbdare... Ţi-am spus că o să fie nevoie de ore întregi.**
- **Uau, tipule... Bridger şi-a golit paharul. Ai dreptate. N-aş fi avut cum să ghicesc aşa ceva. la zi... cine e?**
Hartley a negat din cap.
- **Are o situaţie complicată. O luăm încet, foarte încet.**
- **Mie nu mi se pare că aţi luat-o încet, i-am spus cu următoarea ocazie cu care Hartley s-a aplecat până la nivelul meu. M-a ridicat în braţe şi s-a aşezat pe scaun, cu mine în poală. Mi-am petrecut braţele**

goale pe după umerii lui, iar el mi le-a masat uşor.
- Ai mâinile reci.
- Sunt bine.
Mi-a şoptit la ureche:
- E vorba de un cec de un sfert de milion de dolari.
- O, Doamne! Şi l-a scos, pur şi simplu, din buzunar?
Hartley a dat aprobator din cap, trecându-şi uşor vârful nasului peste obrazul meu.
- Şi-a pus avocatul să calculeze cât îi datora. Există o formulă care se foloseşte în asemenea situaţii.
- Şi ţi-a zis, pur şi simplu... poftim! Banii ăştia vă aparţin?
- Da. I-am spus că se luptă din greu cu rahaturile lui. Aşa că l-am dus la mama şi, bineînţeles, ea a zis: „Nu mă ating de nici un ban din partea lui!"
- Poftim? am scâncit. Trebuie să-i accepte. Aşa, poate să renunţe la serviciul ăla îngrozitor...
- Am avut nevoie de două ore ca să o conving. De- asta am întârziat. Dar acum poate să îşi reia studiile. Ar vrea să-şi ia diploma de asistentă medicală.
Această idee m-a umplut de fericire într-atât încât îmi venea să sar.
- O să fie o asistentă grozavă! îi arăt eu cum să scoată o perfuzie.
- O, Doamne, cât te iubesc, a chicotit el, ţinându-mă strâns. Creatură curajoasă şi sexy... Toată ziua m- am gândit la tine. Pentru că, dacă n-ai fi fost tu, nu l- aş fi cunoscut.
M-am cuibărit mai bine la pieptul lui.

- **Nu-i adevărat. Ai fi putut ajunge în acelaşi punct, dar altfel.**

în loc să mă contrazică, m-a sărutat.

- **Hai, mi-a spus. Trebuie să mai dansăm.**
- **De ce?**
- **Pentru că te-ain adus la un bal împotriva voinţei tale. Aşa că o să dansăm, cel puţin încă o dată. Asta înainte să-ţi dau jos rochia asta...**
- **Sună a distracţie, i-am şoptit.**

Răsuflarea lui era ca o flacără în urechea mea.

- **Care dintre ele?**
- **Tot, i-am răspuns.**

Şi chiar aşa a fost.

Mihaela P.

SPORTUL PE CARE IL IUBEŞTE Il ESTE INTERZIS BĂIATUL PE CARE IL IUBEŞTE AM PE ALTCINEVA SOLUŢIA PARE IMPOSIBILĂ... SAU NU?

Cof»y Callahan w «ştopttM U urmaş» cursurft« pr*st^o«ului Coiagiu Harkn«»» ca wf rnbri a «chip«! d« hocfwi. tmt un «ccidfit grav o fac« si tncaapi euraurto într-un acaun cu rotit«, caartâ În timmol sp«c£al p#fAru rtud«otl cu prablMtt locomotorii În c*mm» 6m i (nvi. wti e«at mutt'pr«»- «pKSocul Adam I tartt«% M al tot jucător da hoctwi a*« ara pictorul fracturai În doui locuri P» Un«« faptul ci • râvnit o* toata Mala «fin campua. mal ar» (i o prttani superbi riiloala «ii xlaa > iha i atiliitia fimoaailu aBaiiU a .11 itinfltui" lar ai fovaţi frnprauni si m adaptata la noua lar situaţi«, inclusiv si-fi clandantin kt Cfturi da mărfi, »orbind mafjariU cu miara fl «¿utlrv du-M ii car«

tivita CU w4n€«r« 1« cantlni. C*i doi Invati «i tndi«» frustrirtt« p« car« c«i tfe* jur nu au cum ti 1« tnțaUaji-
Sunt doar prMani, b^ainţaW. pini tn Cm Mai Ciudați Soari. cind totul ta schimbi fi a« complici. Iar paahmaa iu) Coray tfi arați »»pirţfl« dalirioai«, dar >< urmirila chinuftoar«
Dar o a ranunt« Martkv la iubita lul suparbi pwrtru a-fi bga viata da acaasti varsiun» plini d* cotnplaxa a iui Coroy? Oricum, acaaata va trabui O-fl giiaaaci curajul d« a-fi construi propria pov«tt« la Harbms, cu pasiuni «i priatani noi. car« si nu invit»» În jurul hoch«tulul «au al biiatului cu ochi ciprul atit d« luminoși ți calzi, car« port» ci nu ara si o luboaaci nicfedsti.